

АРТЕМ ШЕВЧЕНКО

СЛОВ'ЯНСЬК

ПОЧАТОК ВІЙНИ

передмова Арсена Авакова

CF FOLIO

ХРОНІКА

АРТЕМ ШЕВЧЕНКО

СЛОВ'ЯНСЬК

ПОЧАТОК ВІЙНИ

Харків
«ФОЛІО»
2020

УДК 821.161.2+355.123 (477.62-37)

Ш-37

Серія «Хроніка»
заснована у 2018 році

Вступна стаття
Арсена Авакова

Художник-оформлювач
Максим Мендор

Шевченко А.

Ш-37 Слов'янськ. Початок війни / Артем Шевченко; вступ. ст.
А. Авакова; худож.-оформлювач М. Мендор. — Харків: Фоліо,
2020. — 431 с.: іл. — (Хроніка).

ISBN 978-966-03-8215-2 (Хроніка).

ISBN 978-966-03-9102-4

Свідоцтва, викриття та сповіді...

«Слов'янськ. Початок війни» — це документальне дослідження та хронікальний літопис найважливіших епізодів битви за місто Слов'янськ Донецької області, захоплення якого загоном бойовиків Гірка-«Стрелкова» 12 квітня 2014 року стало початком гібридної збройної військової агресії РФ на українському Донбасі. Кожен розділ книжки має символічну назву зі словом «перший», яка відбиває суть того, що відбувалося навесні 2014 року: «Перша кров», «Перша зрада», «Перша страта», «Перший бій», «Перша перемога»...

У книжці використано архівні фото й записи інтерв'ю з ключовими військово-політичними керівниками України, які ухвалювали головні рішення в ті буремні часи. Також у кожному з епізодів з'являються спогади героїв, що безпосередньо брали участь у тих драматичних, героїчних і трагічних подіях.

УДК 821.161.2+355.123 (477.62-37)

© А. Шевченко, 2019

© А. Аваков, вступна стаття, 2019

© М. Мендор, художнє оформлення,
2019

© Видавництво «Фоліо», марка серії,
2019

ISBN 978-966-03-8215-2 (Хроніка)

ISBN 978-966-03-9102-4

Передмова

Я — цивільна людина. Хоча мій батько військовий, і я все життя прожив у військових містечках. Однак я, звичайно, не міг уявити того, що станеться тут у квітні-липні 2014 року.

Працюючи головою Харківської обласної адміністрації з 2005-го до 2010 рік, я об'їхав усі ці поля Ізюмського району вздовж і впоперек, фіксуючи найбільші врожаї пшениці. А поблизу, в Бугаївці, було найбільше тваринницьке господарство в області. Я не міг уявити, що тут усе так зміниться. Не міг подумати, що звідси почнеться справжня війна за Незалежність України. Не міг уявити, що ці поля й ліси будуть заміновані, що на сільськогосподарських фермах буде повно військових, а механізаторські станції перетворяться на військові табори. Незвичним це було не тільки для мене. Також із цим не могли змиритися самі військові. Чому ж Національна гвардія взяла тоді на себе роль лідера? Вони першими змогли перелаштуватись. Арміїцям знадобився на це час. І потім, коли вони зібралися із силами, налаштувалися насамперед психологічно, тоді вже Збройні сили України стали домінантною силою. І тоді в них з'явилася своя друга окрема база в селі Довгенькому, трошки ближче до Слов'янська. А ця база, так звана «Луна», ще функціонувала доволі довго.

Тут навколо всюди ліси. Далі — Святогірська лавра в мальовничому місці в горі над рікою Сіверський Донець

посеред соснового лісу. Там суцільні будинки відпочинку, санаторії, пансіонати. І нічого не віщувало військової ситуації. Скрізь така краса. Однак була конкретна дата, коли ворог планував напасти на наш табір. Навкруги ліси, тому перестрілки були часто. Ми цього очікували, бо перехопили інформацію про підготовку супротивником такої операції. За їх задумом кілька спеціально підготовлених людей мали таємно пробратися в табір «Луна», зайти в намет, де спали бійці, й тихо їх зарізати. Цим вони хотіли нас шокувати, похитнути, щоб ми зовсім перестали чинити опір. Таким нахабним і самовпевненим був ворог! Більше з того, по всій дорозі від Ізюма до Слов'янська, справа й зліва, в лісах були засідки, з яких постійно обстрілювали дорогу й, зокрема, нашу військову техніку. Тому ми були вкрай обережні, регулярно зачищали ці зелені території, на це теж йшло бага-

Травень 2014 року. Міністр внутрішніх справ України А. Аваков (праворуч) і секретар РНБО України (27.02–07.08.2014) А. Парубій (ліворуч) на базі сил АТО «Луна» під Ізюмом. Фото Інни Петрикової

то часу. Однак це лякало ворога й створювало хоч якийсь баланс.

Тут була найвища загроза, тому що через Слов'янськ, а далі через Ізюм, через пляшкове горлечко на горі Кременець, був основний шлях і ворота в Харківську область. Це було принципово й суттєво.

Під час Другої світової війни, у травні 1942 року, тут відбулася одна з найкривавіших битв усієї тієї війни. Вона відома в історії як Ізюмсько-Барвінківський котел або як останній великий тріумф німецького вермахту й остання катастрофа Червоної Армії. Під час тієї битви тут загинула, зникла безвісти й опинилася в полоні німців величезна кількість, до чверті мільйона, радянських солдатів. Навкруги в лісах ще багато слідів цієї жорстокої битви. І пам'ять про ті трагічні й героїчні події тут сильна і священна.

У 2014 році Ізюм був під загрозою. Дев'ятого травня в Ізюмі завжди відбувалася смолоскипна хода до монумента загиблих у Другій світовій війні. У мирні часи свого губернаторства я завжди брав у ній участь. Це було гідно й красиво. А у травні 2014-го все це вже змінило суть через масове пропагандистське використання символів і пам'яті про ту війну тими, хто розв'язав нову війну проти України та захопив Слов'янськ. Тоді в сусідньому Ізюмі спочатку теж були сепаратистські настрої, які змінилися, але це був виклик, і ми боялися втратити контроль над ситуацією. Тут, я маю віддати належне, нам дуже допомагали місцеві фермери та голова адміністрації Ізюмського району й багато активістів із Харкова, Ізюма, які робили все й допомагали нам навіть у дрібницях. Кожен робив, що міг.

Найскладніше тоді було переходити зі стану мирного часу в ситуацію, коли правила змінилися. Змінилася вся мораль. Треба було ухвалювати відповідальні та жорсткі рішення, бо інакше втрати були б дуже великими. Це нам

одразу й заважало розчавити все це сепаратистське кодро. Якби ми тоді ухвалили ще жорсткіші рішення, я впевнений, по всій території ситуація була б трошки інакшою. Проте так склалося. Часто на наших військових нарадах були досить емоційні обговорення. Керівники різних силових відомств розділилися на тих, хто брав на себе відповідальність, і тих, хто будь-якими шляхами намагався її уникнути. Казали, мовляв, це ви повинні робити, це не наша функція. Різні були люди, війна показала хто є хто: хтось пішов у тиллові служби, хтось звільнився взагалі. І війна вивела на арену інших людей, значно впевненіших у собі. Тут себе добре показали та проявили генерали Полторак, Аллеров, Балан із Національної гвардії, генерал Муженко — зі Збройних сил України. А також інші офіцери — від полковника до лейтенанта. Деякі, мабуть, уже генералами стали. Тут ми з ними всіма й познайомилися.

У своїй свідомості я всі ці емоції намагаюся зберігати в пам'яті, але не повертатися до них зайвий раз. Хоча там у нас були згодом і великі перемоги. Коли я був у цьому колишньому нашому військовому таборі «Луна» через кілька років після взяття Слов'янська, мені відразу згадався пізній вечір 13 травня 2014-го, коли з гелікоптера виносили поранених і загиблих десантників. Разом із ними вивантажили тубуси використаних одноразових ручних гранатометів. Їх тоді десантники забрали з місця бою як доказ того, що в них стріляв противник із засідки. Ці ворожі ручні гранатомети РПГ-22 були в плямах крові, саме це мені запам'яталося. Після того разом із групою диверсантів затримали й групу журналістів одного з пропагандистських російських телеканалів. Вони були разом із бойовиками, які стріляли по наших гелікоптерах. А потім вони сказали: «Ми просто йшли повз і знімали, ми ж журналісти, які претензії?» Така собі свята простота в російських інформаційних диверсантів!

Пам'ятаю перший повномасштабний бій 5 травня із серйозними втратами, коли ми чекали підтримку, зокрема авіаційну, а її не було. Тоді відбувалися дуже емоційні розмови: кричали, незважаючи на ранги, посади й погони.

Багато чого було. Однак хочеться пам'ятати тільки хороше. Наприклад, полуниці, якими славиться Ізюм. Тоді їх було повно. І всі їли ці полуниці, які військовим привозили місцеві фермери. Дякую їм і всім тим, хто не шкодував життя та здоров'я, захищаючи Україну. Про них ця книжка.

Арсен Аваков,
міністр внутрішніх справ України

Вступ

У центрі столиці України, в місті Києві, 24 січня 2014 року вирував Майдан, який згодом назвуть Революцією Гідності. Народ повстав проти насильницького свавілля корумпованої влади тодішнього президента країни Віктора Януковича, який під тиском нині вже двадцятирічного господаря Кремля, російського президента Володимира Путіна відмовився від стратегічного курсу на євроінтеграцію перед самим підписанням Угоди про асоціацію з Євросоюзом. Результат такого кроку — Україна залишається в імперських обіймах Москви.

У цей день, 24 січня, Майдан сумував за першими вбитими в протестах: активні учасники Сергій Нігоян, Михайло Жизневський і Роман Сенік були застрелені з вогнепальної зброї на світанку 22 січня під час атаки міліції на позиції мітингарів по вулиці Грушевського. Цих три перших, але далеко не останніх вбивства під час Революції Гідності, не розкрито й досі.

У той самий зимовий день, 24 січня 2014 року, там само — в столиці України, в Києво-Печерській Лаврі — головному храмі Української православної церкви Московського патріархату, найдавнішій православній святині, заснованій в XI ст., звідки християнство пішло по всьому слов'янському світові, сталася ще одна знакова подія. Саме у цей день в Україну з Греції через Росію і Білорусь привезли Дари Волхвів — неоціненну православну реліквію — ков-

чег із золотими пластинами-підвісками різної геометричної форми з філігранним орнаментом. Привіз її Костянтин Малофеев — російський бізнесмен, церковний меценат, такий собі православний олігарх. Численні паломники прикладалися до святині, цілували її та підносили свої молитви до небес. І ніхто не звертав увагу на малопомітного вусатого чоловіка в натовпі прочан. За неповних два місяці цей громадянин Росії, полковник ФСБ у відставці, ветеран війн на Балканах і в Чечні, активний учасник клубів військово-історичних реконструкцій, імперець до шпіку кісток Ігор Гіркін розпалив розкладене його країною багаття війни на українському Донбасі. На той час він очолював службу безпеки Костянтина Малофеева, а згодом брав активну участь у збройній анексії Росією Автономної Республіки Крим.

Разом із Дарамі волхвів під церковним омофором із Москви в Україну ступила нога збройного російського агресора. Відразу після загарбання Кримського півострова у квітні Російська Федерація розпочала наступну фазу знищення української Державності... Вже на материковій частині нашої країни — на Донбасі.

■ **Олександр Турчинов, секретар РНБОУ (грудень, 2014 — травень, 2019), голова Верховної Ради України — в. о. Президента України (лютий-червень 2014 року):**

— В один час 6–7 квітня 2014 року були захоплені Донецька адміністрація, Луганське управління СБУ і Харківська облдержадміністрація. Скрізь було вивішено однакові гасла: Харківська Народна Республіка, Донецька Народна Республіка, Луганська Народна Республіка — одні й ті самі режисери керували цими подіями. Велика кількість російських громадян проїжджала через кордон в Україну і брала активну участь у протестах і силових захопленнях і на Сході, і на Пів-

дні. А ви повинні пам'ятати, що фактично кордону не було. Тобто ходили, приїжджали без будь-яких обмежень — це була колосальна проблема. Було зрозуміло, що це ключові регіони, особливо Харків, тому що після Харкова питання вже стояло по Києву.

Не дивно, що саме в Харкові у захопленій облдержадміністрації вперше з'явився один із найактивніших і безжальних російських бойовиків — рудий коротун Арсен Павлов більше відомий під позивним «Моторола». Саме він потім активно воюватиме у Слов'янську.

На світанку 8 квітня 2014 року Харківську облдержадміністрацію вдалося швидко відбити в сепаратистів завдяки рішучим діям міністра внутрішніх справ України Арсена Авакова, тодішнього командувача Нацгвардією Степана Полторака й спецпризначенців-нацгвардійців із вінницького полку «Ягуар». Цей успіх хоч і був одиничним на Східній

4 червня 2014 року. Голова Верховної Ради України — в. о. Президента України Олександр Турчинов під час візиту під Слов'янськ. Фото Максима Левіна

Україні, але став ключовим у стриманні повзучої «руської весни». Проте ані в Луганську, ані в Донецьку такого повторити не вдалося. Відтак сепаратистські метастази вирвалися назовні й отруювали дедалі більше територій одурманеного російською пропагандою Донбасу. Вранці 12 квітня вже камуфльована й озброєна зараза досягла Слов'янська — найбільшого міста на Півночі Донецької області на прямому шляху до Харківської.

Випадкові свідки з будинку, що напроти — слов'янського міськвідділу міліції, зафільмували штурм. Мета цієї атаки — зброя: зо два десятки міліцейських автоматів, сотні пістолетів і спецзасобів. Їх роздали трьомстам заздалегідь підготовленим сепаратистам, головно з місцевих. Керували ними добре підготовлені бойовики загону Гіркаіна, сформованого в Криму, — півсотні вишколених, екіпірованих і рішучих солдат гібридної армії Кремля. Сотні жінок і зівак-маргіналів, одурманених пропагандою «руського міра» формували традиційну для таких заколотів нечисленну мітингову масовку. Весь 100-тисячний Слов'янськ опинився під владою озброєних чужинців і місцевих заколотників, окрім міліції. Вони захопили міськвиконком, управління СБУ й почали виставляти блокпости всередині та навколо міста. У Слов'янську запанував страх.

За один день не лише Слов'янськ, а й усі навколишні села: Семенівка, Миколаївка, Андріївка, містечко Красний Лиман — перейшли під контроль озброєних бойовиків. Увечері 13 квітня в сусідньому зі Слов'янськом великому промисловому Краматорську бойовики Гіркаіна під час штурму міської міліції вперше розпочали стрілянину. Спочатку вгору — аби налякати й прорватися до споруди, а потім і на ураження: всередині — по черговій частині, а ззовні — по вікнах міської міліції. Адже поодинокі місцеві міліціонери спробували було пручатися, але марно. Сили були вочевидь нерівними: потужним вогнем група штурмовиків подавила

спорадичний спротив і захопила міськвідділ міліції. Дивом ніхто не загинув у такій інтенсивній стрілянині. Саме тоді один із бойовиків скочив до комусь із місцевих зівак, що фільмували штурм: «Отошли за поребриком!» В Україні не називають бордюр «поребриком», відтак стало зрозуміло, що ядро штурмової групи Гірка становлять саме російські диверсанти, а сам вираз «за поребриком» став мемом, яким принизливо й досі називають територію країни-агресора — Росії.

РОЗДІЛ 1

ПЕРША КРОВ.

АТАКА У ВЕРБНУ НЕДІЛЮ
13 КВІТНЯ 2014 РОКУ

-
- **Олександр Турчинов, секретар РНБОУ (грудень, 2014 — травень, 2019), голова Верховної Ради України — в. о. Президента України (лютий-червень 2014 року):**

— Я повинен був відлітати до Литви на міжнародну конференцію за участю спікерів парламентів усіх європейських країн. Мене запросили на цю зустріч, і я вже був в аеропорту, коли повідомляють, що озброєна група захопила Слов'янськ. Увесь Донбас тоді фактично було охоплено цим сепаратистським полум'ям, і саме те, що вже перейшли до таких терористичних дій, становило дуже велику небезпеку. Я змушений був замість того, щоб летіти до Литви, розвернути машину й повернутися до Верховної Ради, викликав тоді всіх силовиків і доручив керівництво цією операцією Антитерористичному центру СБУ.

В Україні тоді панувала криза керування й бракувало координаційних дій силовиків, деморалізованих перемогою Майдану, втечею керівництва, анексією Криму та заколотами на Донбасі. Натомість агресивний «руський мір», навпаки, рішуче нав'язував ініціативу. Після перших пострілів у Краматорську перша кров у Слов'янську була тільки питанням часу.

■ Арсен Аваков, міністр внутрішніх справ України:

— Вертолётami мы посадили гвардейский спецназ «Омега» на территорию аэродрома Славянского авиационного колледжа на окраине города. Люди высадились и дали нам сигнал, что готовы. Параллельно по основной трассе Харьков — Изюм — Славянск шло несколько бронетранспортёров Вооружённых сил. Военные должны были вместе с нашими образовать мощную ударную бронегруппу. И под прикрытием брони военных наш гвардейский спецназ должен был освободить захваченные здания в самом Славянске. И вдруг нам сообщают по радиации, что БТРы остановились.

Це був ранок дощової Вербної неділі — 13 квітня 2014 року. Тиждень до Великодня. Християнське свято дня входу Господнього у Єрусалим. Полковник СБУ у відставці Андрій Дубовик, пройшов Майдан на боці протестувальників, потім одразу ж на голому патріотизмі повернувся з пенсії на службу до спецпідрозділу «Альфа» й вирушив у своє перше бойове завдання. Як виявилось, в один кінець. Село Семенівка — це брама у Слов'янськ з основної міжнародної траси М-03 Київ — Харків — Ростов.

■ Андрій Дубовик, полковник у запасі, офіцер Центру спецоперацій «А» СБУ, тяжко поранений у першому бою 13 квітня 2014 року:

— Тут був колишній командувач тоді ще ВДВ (*високомобільні десантні війська — авт.*) полковник Олександр Швець із десантниками 80-ї львівської бригади. Усі шість бронетранспортерів і близько сорока десантників стояли на цій галявині у цих куцах.

Доволі потужна сила. На цьому місці була така залізна естакада, щоб машини на неї заїжджали. Це був чийсь бізнес — щось на кшталт експрес-заміни масла в автомобілях. І наш синій бус був тут. Позаминулого року, коли ми теж приїжджали на вшанування тих трагічних подій, я тут навіть свої вистріляні гільзи познаходив. Була машина полтавських хлопців із СБУ — джип «Міцубіші Прадо», а далі були БТРИ.

Керівництво зібралося біля цієї естакади. Тут був тодішній заступник голови СБУ Віктор Миколайович Ягун, Віталій Циганок — тодішній перший заступник голови СБУ і керівник Антитерористичного центру, ще якісь керівники департаментів СБУ. Вони цього командувача ВДВ Олександра Швеця питали, чого він прибув не в те місце зі своїми бронетранспортерами й десантниками? Бо він ці БТРИ повинен був пере-

Андрій Дубовик, полковник СБУ у відставці. Фото з особистого архіву

дати на посилення хлопцям з «Омеги», але він цього не виконав. І через це весь план початку АТО пішов нанівець. Треба було щось робити.

■ **Віктор Ягун, генерал-майор, заступник голови СБУ (березень, 2014 — червень, 2015):**

— Я ходив до армійців, спілкувався з полковником Швецем, командувачем ВДВ. Телефоном спілкувався і з виконувачем обов'язки міністра оборони Ковалем і намагався пояснити Швецю, що, по-перше, вони вибрали не те місце; по-друге, Кривенко Олександр, тоді він був генерал-майором і начальником штабу НГУ, з групою з вісімдесяти бійців-спецпризначенців «Омеги» мав з'єднатися з ними як бронегрупою, і разом вони повинні були зайти у Слов'янськ. Вийшло все не так, як ми планували, тому що Швець заблокував фактично свої БТри. Привівши їх сюди, він виконав наказ частково й не з'єднався з групою бійців «Омеги». Він без пояснень ігнорував будь-яке спілкування з нами. Не допускав нас до спілкування зі своїми військовослужбовцями, відмовлявся спілкуватися телефоном із в. о. міністра оборони. І в один із моментів, коли зрозумів, що в нас немає контакту з начальником Генерального штабу, почав казати: «Як командувач ВДВ я підпорядкований напряму начальнику Генерального штабу ЗСУ. От дайте мені команду начальника Генштабу, а ще краще письмовий наказ». Тобто це все мало дуже підозрілий вигляд. А як заступник Голови СБУ не міг на нього вплинути, тому що насправді зі мною був перший заступник Голови служби безпеки України — на той час керівник

Антитерористичного центру при СБУ генерал-лейтенант В. Циганок.

Ця вся полеміка фактично відбувалася відкрито на цій галявині. І я ходив за цим полковником Швецем, намагаючись його переконати: «Слухайте, кажу, треба виконати наказ. Він спільний для всіх органів, була нарада, було рішення, ухвалене виконувачем обов'язки Президента, що відбувається?»

Уже потім ми з'ясували, що відбувалося. Як стало відомо, у нього були контакти з тією стороною. Та сторона переконала його, що то не його війна. Це вийшли на нього його сокурсники по Рязанському десантному училищу. Про що вони домовлялися, чи була там якась інша домовленість — не знаю».

Місцеві відразу ж почали збиратися біля бронетехніки десантників й автомобілів СБУ, що були як на долоні біля дороги. Щоб їх атакувати зненацька, терористи викрали автомобіль полтавської охоронної фірми «Явір 2000». Другу машину цієї самої компанії, що шукала зниклий екіпаж, бойовики зустріли неподалік, хотіли зупинити, а коли ті не підкорилися, то почали стріляти. Це зафіксував їхній відеореєстратор.

Випадкова жертва — полтавський охоронець приватної фірми «Явір 2000» зранку 13 квітня став першим тяжко пораненим на цій війні. А першим убитим став так само полтавець — капітан СБУ Геннадій Біліченко. На місці бою йому встановлено пам'ятник як першому загиблому українському воїну.

На викраденій машині охоронної фірми «Явір-2000» спеціально, щоб ввести всіх в оману, бойовики Гіркаїна приїхали на цю галявину й атакували офіцерів СБУ.

■ **Андрій Дубовик, полковник у запасі, офіцер Центру спецоперацій «А» СБУ, тяжко поранений у першому бою 13 квітня 2014 року:**

— Я трохи повертаюся й бачу, що дві машини розвертаються до нас, і з кожної вискакують по три чоловіки в камуфляжах і масках. Хтось був у камуфляжі, а хтось у таких спортивних костюмах «Адідас». У розвантажувальних жилетах і з автоматами вони з ходу почали по нас стріляти. Вогонь вели спареними пострілами. Якщо це були б якісь там ополченці, то вони, мабуть, стріляли б чергами. А ті вели інтенсивний вогонь одиничними пострілами, але спареними: «бах-бах», «бах-бах», «бах-бах». Виходило ніби як короткими чергами, і з кількох стволів шестеро нападників стріляли. Вони вже дистанцію скоротили, між ними й нами дистанція була десь 25 метрів. Це страшно. Машина наша, бачу, діривиться, кулі свистять над головою. У мене було дві світлошумових гранати й ручна граната РГД. Першими закинув у їхній бік шумові гранати, висунувся з-за машини. Один із них стріляє мені в груди метрів із п'яти спареними пострілами. Я зціпив руки, і у відповідь стріляю чергою з автомата. Він упав туди — я сюди. Я точно бачив, що влучив у ворога. Чергою пів магазина у нього впритул висадив. Упав і чую, що дихати не можу. І так розумію, якщо пробило легені, то в мене пневмоторакс. Скажу чесно, я був готовий померти.

Капітан СБУ офіцер загону «Альфа» з Полтави Геннадій Біліченко у тій інтенсивній перестрілці отримав три поранення, що були несумісні з життям, і помер на місці. Ще четверо наших, зокрема й Андрій Дубовик, були тяжко по-

ранені. Проте для бойовиків це не було безкарним полюванням — противник так само зазнав втрат.

Тодішній командир роти десантників, старший лейтенант Вадим Сухаревський попри розгубленість свого командира полковника Копачинського таки взяв на себе відповідальність і з кулеметів бронетранспортера відкрив вогонь по ворогу. Це були перші наші постріли у цій війні від першого армійського підрозділу, який на ній опинився, — роти десантників 80-ї окремої аеромобільної бригади.

■ **Вадим Сухаревський, майор, позивний «Барсук», у квітні 2014 року — командир роти 80-ї оаебр ВДВ ЗСУ, нині — командир 503-го окремого батальйону морської піхоти ВМС України:**

— Є ворог, якого треба долати, і з яким треба боротися. Усе. Коли пролунали перші постріли, то у всіх був перший шок. Наприклад, коли стріляли з нашого БТР, мій навідник перелякано дивився на мене, мовляв, що робити, командире? Я кажу — стріляй! А він — з якого кулемета? Бо в бронетранспортера два кулеме-

Вадим Сухаревський, позивний «Барсук», командир 503-го окремого батальйону морської піхоти, у квітні 2014 року — командир роти 80-ї оаебр. Фото Вікі Ясинської, «Цензор»

ти: ККТ (кулемет Калашникова танковий — 7,62 мм) і ККВТ (великокаліберний кулемет Владімірова танковий — 14,5 мм). Я кажу — з обох! І він відкрив вогонь із двох стволів.

Обстрілявши автомобілі офіцерів СБУ й бронетранспортери армійців, нападники отримали жорстку відсіч. Вони були змушені забрати своїх загиблих і швидко залишити місце атаки.

■ **Віктор Ягун, генерал-майор, заступник Голови СБУ (березень, 2014 — червень, 2015):**

— Як мені пояснювали деякі мешканці Слов'янська, які були присутні після бою, привезли шість трупів. Є безпосередній свідок, який бачив ті шість трупів. Частина цих людей, їхніх бойовиків, поклала наша «Альфа», частину — Вадим Сухаревський. І вони

Генерал-майор Віктор Ягун на місці бою, де загинув капітан Г. Біліченко
Фото 6262.com.ua

в розпачі казали, мовляв, що ми не так домовлялися. Тобто вони з кимось домовлялися, що матимуть можливість розстріляти нашу «Альфу» й нашу групу офіцерів — керівників СБУ, МВС, армійців — і до того ж їм ніхто не мав би відповісти. Зрозуміло, ми не чекали такого прямого бойового зіткнення. Навіть Андрій Дубовик, уже поранений, сам бачив, як один із нападників отримав кулі безпосередньо від нього в перші хвилини бою. Тобто це була відверта брехня Гіркіна, що втрат вони не зазнали, у них точно були загиблі. І нас не розстрілювали, як зайців. Незважаючи на раптовість атаки, усе ж таки ті, хто прийняли бій, дали достойну відсіч. Ми сподівалися, що все буде в межах охорони громадського порядку або в крайньому разі стрільба в повітря, ну, може, ще там якісь демонстрації. Ми ж не думали, що контактуватимемо з підготовленими диверсантами. Я, наприклад, із самого початку бою зафіксував для себе, по-перше, їхнє озброєння (як потім з'ясувалося, це були автомати Калашникова нової 100-ї серії, які мала на озброєнні тільки РФ); по-друге, їхній камуфляж і, відповідно, деякі елементи їхнього екіпірування.

Це все свідчило про те, що була спеціально підготовлена диверсійна група спеціального призначення.

■ **Андрій Дубовик, полковник СБУ в запасі, офіцер «Альфи», тяжко поранений у першому бою 13 квітня 2014 року:**

— Загалом це було диво, що хлопці-десантники втрутилися, відкрили вогонь, а потім нас, поранених, витягли звідси. У мене вдома висить портрет Вадима Сухаревського. Донька, їй вже дев'ять років, каже:

«Оцей дядько врятував мого батька». Вадік у нас взагалі в сім'ї шанується — свята людина. Він нас усіх врятував.

■ **Арсен Аваков, міністр внутрішніх справ України:**

— Когда стало ясно, что на той поляне, где были БТРы, есть потери — убитые и тяжело раненые наши люди и что эти машины уже не пойдут дальше, мы начали думать: что делать. У нас было последнее окно — по воздуху забрать десантированных на окраине города на аэродроме Славянского колледжа наших спецназовцев из «Омеги», которые так и не дождались бронегруппы военных. Мы их вертолётами и забрали.

■ **Олександр Турчинов, секретар РНБОУ (грудень, 2014 — травень, 2019), голова Верховної Ради України — в. о. Президента України (лютий-червень 2014 року):**

— Отак, на жаль, завершилася перша спроба знищення терористів: вони показали, що готові до війни, а українські силовики — ні. Після цього я зібрав Раду нацбезпеки й оборони України, зняв керівника Анти-терористичного центру, дуже жорстко поспілкувався з керівником СБУ та з іншими учасниками, які не змогли організувати цей процес. Однак за їх доповідями, наслідками цих подій було зрозуміло, що це вже не локальна протидія — це вже війна на нашій території.

Наступного дня в понеділок 14 квітня 2014 року СБУ опублікувало перехоплення телефонної розмови ватажка слов'янських бойовиків зі своїми московськими кураторами. Так уперше в інформаційному просторі з'явився позивний «Стрелок» або «Стрелков» — ватажок бойовиків,

полковник ФСБ у відставці Ігор Гіркін. Він хизувався підступною атакою на українські сили АТО, примножував їхні втрати й приховував свої. Терористично-диверсійний загін «Крим», яким він керував, було сформовано на території захопленого півострова під безпосереднім проросійським керівництвом.

— «Стрелка» дай к телефону срочно!

— Здравия желаю, Константин Валериевич! Атаку мы отбили, противник отступил по всем направлениям с большими потерями.

— Большие потери — это сколько?

— Они попали в нашу засаду. Наша группа расстреляла три машины VIP-класса, в которых они передвигались. Уничтожила и охрану, и тех, кто в них находился, почти всех.

— Аксёнову доложили? (*Сергій Аксьонов — колабораціоніст, самопроголошений прем'єр-міністр тимчасової російської окупаційної влади в Автономній республіці Крим, — авт.*)

— Нет, ещё не докладывал, мне ещё не удалось с ним связь установить, так что если будет возможность, созвонитесь. Константин Валериевич, я прошу уточнить, кого мы всё-таки побиили? Тут совершенно разная информация: от «Альфы» до спецназа ГРУ украинского.

— Я могу вам только официальную дать информацию, что это глава Антитеррористического центра украинского.

— Убит?

— Они говорят, что ранен. Аваков сказал, что ранен. Так что, в кого надо вы попали.

— Отлично! Спасибо.

— Ещё хочется сказать, что вы хорошо отметили праздник. (*смеются*)

— Постарался. Спасибо!

Отак цинічно привітав із церковним православним святом Вербної неділі своїх бойовиків Костянтин Валерійович — той самий російський олігарх Малафеев, який і привіз 24 січня в Київ православну святиню Дари Волхвів з Ігорем Гіркіним-«Стрелковим».

■ **Олександр Турчинов, секретар РНБОУ (грудень, 2014 — травень, 2019), голова Верховної Ради України — в. о. Президента України (лютий-червень 2014 року):**

— Це війна. А раз війна, то без збройних сил війну вести неможливо. І саме тому я знову змушений сам підписати указ про початок широкомасштабної Антитерористичної операції вже із застосуванням Збройних сил України. Проте одна річ — підписати указ із застосуванням збройних сил, а інша — де ж взяти збройні сили, які готові до бойових дій?

РОЗДІЛ 2

ПЕРША ЗРАДА. ВТРАТА БРОНЕТЕХНІКИ ЗСУ

Українські політики тривалий час знищували українське військо. Проте системно й послідовно це робили саме за останні роки президентства Януковича: два міністри оборони — Дмитро Саламатін (лютий, 2012 — грудень, 2012) і Павло Лебедев (грудень, 2012 — лютий, 2014) виявилися громадянами Росії.

■ **Олександр Турчинов, секретар РНБОУ (грудень, 2014 — травень, 2019), голова Верховної Ради України — в. о. Президента України (лютий-червень 2014 року):**

— Коли почалася агресія в Криму й масово почали переходити на бік окупантів, я всі військові ресурси, що були, перекинув ближче до кордону. Ми готувалися до масштабного вторгнення з боку РФ регулярних військ на територію країни. І для мене було важливо хоча б якось прикрити основні наші стратегічні центри: Київ, Харків, інші міста. Водночас ми розуміли, що армія потребує дуже серйозної перепідготовки.

Ще 28 лютого 2014, якщо я не помиляюся, коли відбулося свідоме засідання РНБО за подіями щодо загрози країні, саме тоді я ухвалив рішення про початок мобілізації. Було зрозуміло: Росія готується до вторгнення, масштабної війни проти України, але,

ухваливши рішення про мобілізацію в лютому, я зміг почати мобілізацію тільки в другій половині березня. Чому? Тому що попередня влада, міністр оборони, який працював до цього, фактично знищили інфраструктуру не лише матеріально-технічного забезпечення військ, а й мобілізаційну інфраструктуру. Навіть приміщення деяких військкоматів було продано. Були втрачені архівні матеріали, картотеки тощо. Тобто мені потрібно було за кілька тижнів повністю відновити систему військкоматів, без чого не можна було проводити мобілізацію. І тільки в другій половині березня ми розпочали реальну мобілізацію, і то це були реальні обмеження: коли мені принесли план, то за перший місяць можна було мобілізувати всього п'ять тисяч. Уявіть, що таке п'ять тисяч для країни, коли армада у двісті тисяч готується до вторгнення! Нам немає у що їх одягнути, у нас просто немає взуття, ми тільки через місяць зможемо випускати п'ять тисяч берців! От така була ситуація. Я не говорю про зброю, бронжилети, військову техніку, що практично не їздила. Тобто армія потребувала повної реанімації. Для цього потрібен був час, а події на Сході країни не чекають: війна вже почалася. Що робити? Іншого варіанта не було, як звернутися до патріотів України, щоб вони йшли добровольцями захищати країну. Розуміючи, що армії, як мені доповів Генштаб, потрібно кілька місяців, аби підготуватися, провести злагодження, мобілізацію, змінити не здатних виконувати накази або тих, хто саботує, а протягом цих двох місяців треба було тримати фронт. Протягом цього часу треба було зупинити наступ, який зі Сходу почав просуватися на Захід країни.

Шістнадцятого квітня в сусідньому зі Слов'янськом Краматорську велику колону бронетехніки 25-ї окремої повітря-

но-десантної бригади з Дніпра заблокували сепаратистські налаштовані місцеві мешканці. Блокування агресивними, але беззбройними цивільними, нерішучих, хоч і озброєних військових, — класична тактика гібридної агресії.

■ **Юрій Аллеров, позивний «Карпати», генерал-полковник, командувач Національної гвардії України (грудень, 2015 — травень, 2019):**

— На превеликий жаль, на той час цілеспрямованої об'єднаної складової задуму ми не мали. Безумовно віддавалися команди підрозділам міліції, Нацгвардії, Збройних сил зібратися, щоб опанувати ці дії. Як такого ще й чіткого керівництва не було. На початку міністр внутрішніх справ сказав: «Аллеров, ти старший від міліції і Нацгвардії». І доводилося поєднувати ці зусилля, щоб люди були функціонально

Агресивні місцеві мешканці блокують колону десантників 25-ї оддбр ВДВ ЗСУ у Краматорську. Фото Анатолія Степанова, France Press

готові. Деякі приходили загони міліції, у них навіть зброї не було. Про бронезахист досить важко було говорити. Ми мали сто комплектів бронезахисту тільки в підрозділі спеціального призначення, вони були в нас підготовлені, а вся решта потім поступово з коліс доставлялася туди. Це стосується і загону спецпризначення «Ягуар», тому що його частина залишилася в Харкові після силового звільнення Харківської ОДА, а частина зі мною прибула в Ізюм. Ми готувалися йти на Слов'янськ, у нас було лише два БТри з Академії Нацгвардії та рота десантників 80-ї львівської бригади. Був їхній командир — полковник Копачинський і тодішній командувач ВДВ Швець. Вони не були готові до протистояння з так званим «народом».

Генерал Юрій Борискін свого часу вже після створення складової армійського керівництва штабу АТО, яку він й очолював, тоді сказав: «Армия с народом не воюет». Треба було зламати свідомість, що ми не з народом воюємо — ми воюємо з озброєними злочинцями. Нам було трішечки легше. Збройним силам було важче. Тому ця ситуація саме була переломною: нагромадження сил і засобів, спроможність згуртувати — вона як раз вимагала часу.

Після кількох годин такого протистояння в Краматорську бойовики роззброїли солдат, а потім заволоділи бронетехнікою десантників. Старший лейтенант, заступник командира 8-ї розвідроти 3-го батальйону 25-ї бригади Ярослав Аніка з двома бійцями перейшли на бік ворога. Це стало найбільшим провалом антитерористичної операції у квітні й водночас найсильніше деморалізувало психологічно всю країну та сили АТО. Здобиччю ворога без жодного пострілу стали шість одиниць бойових машин десанту БМД,

два самохідних 120-мм міномети НОНА та вантажівка з боеприпасами.

- **Олександр Турчинов, секретар РНБОУ (грудень, 2014 — травень, 2019), голова Верховної Ради України — в. о. Президента України (лютий-червень 2014 року):**

— От такий був стан наших Збройних сил. Коли розповідає хтось, що треба було тільки наказ їм дати, і вони б були готові й Крим звільнити... знаєте, це розповідають такі експерти, які на фронті жодного дня не були. Накази, на жаль, нікому було виконувати, і це саме ще одне яскраве свідчення реальної ситуації, що в нас на той час була в армії. Тоді справді я віддав наказ уже їй долучатися до звільнення Донецька, Луганська, та висунулася військова група на Краматорськ із тим, аби вийти в тил у Слов'янськ. У Краматорську їх зупи-

Невідома особа у камуфляжі агітує десантників 25-ї опдбр ВДВ ЗСУ не виконувати накази командирів. Фото Анатолія Степанова, France Press

нили спочатку неозброєні мешканці, за якими стояли бойовики, і без жодного пострілу забрали особисту зброю, військову техніку, викинули їх із цієї техніки, прив'язали до наших військових машин російські триколори та поїхали на посилення слов'янських угруповань. Це була така страшна ситуація, коли по всіх каналах показують, що от наші Збройні сили віддали техніку, вони не здатні вас захистити, вони ні на що не здатні й, ба більше, — з нашої техніки нас же тепер і будуть убивати! Ці ганебні дії дуже болісно було сприймати. Я кричав на військових, а військові казали: «Так, у нас не готові люди, їх треба виховувати, їх треба навчати воювати». А хто тоді служив? Ви пригадуєте? Вісімнадцятирічні хлопці, яких призвали. Янукович обіцяв навіть призов взагалі скасувати, але в той час у Збройних силах були хлопці-строковики, які навіть зброю не тримали в руках. Я почав проводити масові навчання й, перебуваючи на полігоні, дивлюся, вони

Розгублені військовослужбовці на броні бойових машин десанту чекають на рішення командирів. Фото Анатолія Степанова, France Press

поцілити не можуть: стріляють, а мішені стоять. Стріляють по повітряних мішенях — жодного влучення. Танки виїхали, бахнули — з десяти пострілів усього два влучення в ціль. Кажу: що це таке? А мені генерали відповідають: «Вони вперше в житті стріляють, їх ніколи не готували воювати».

Ось як про здачу бронетехніки десантниками в Краматорську було написано тоді сухою, кострубатою мовою штабної довідки з надр Міноборони України:

Із 21-ї одиниці броньованої техніки бойових машин десанту (БМД) 25-ї пдбр, які були заблоковані проросійськи налаштованими активістами біля села Пчолкіно на південній околиці Краматорська 15 одиниць розблоковано і повертається до місця постійної дислокації у с. Гвардійське Дніпропетровської області. Шість одиниць броньованої техніки (БМД) 17.04 були відправлені сепаратистами до Слов'янська. Наявність бортових номерів 847, 846, 813 (які видно з фото в мережі Інтернет), дає можливість стверджувати, що це техніка та особовий склад 8-ї роти 3-го парашутно-десантного батальйону.

Оскільки 3-й парашутно-десантний батальйон був укомплектований за штатом мирного часу переважно механіками-водіями, то решта особового складу була призвана під час часткової мобілізації.

Встановлено, що під час заходів бойового злагодження особовим складом зазначеного батальйону була зроблена спроба щодо уникнення від виконання службового обов'язку — лунали заклики на підтримку Російської Федерації. І тільки після попередження про кримінальну відповідальність кожного вдалося заспокоїти особовий склад. Враховуючи невеликий термін бойового злагодження (3–4 тижні) та великий віковий проміжок між молодшими офіцерами і рядовим скла-

дом, можна зробити висновок, що особовий склад за своїми моральними та діловими якостями не був готовий виконувати бойові завдання, а тим більше у складних умовах антитерористичної операції.

На сьогодні є потреба використання 25-ї пдбр, сили і засоби якої розпорошені (одна частина бригади виконує завдання з прикриття державного кордону, а інша — 3-й парашутно-десантний батальйон — направлена для виконання завдань в антитерористичній операції). Описана ситуація свідчить про необхідність оцінки прийнятих рішень щодо бойового застосування повітряно-десантного компонента Збройних Сил України.

Перекладаючи з канцелярської мови на зрозумілу: армія тоді, всередині квітня 2014 року, була абсолютно не готова до рішучих дій із звільнення від загарбників захоплених територій Донбасу в межах проголошеної Антитерористичної операції.

■ **Степан Полторак, позивний «Тимофійович» генерал армії, командувач Нацгвардії України (квітень-жовтень, 2014), міністр оборони України (жовтень, 2014 — серпень, 2019):**

— У Збройних силах були величезні проблеми з постачанням, забезпеченням, мотивацією, моральним духом, рівнем підготовки. Це було характерно для всіх, не тільки для НГУ та ЗСУ. Це була проблема і для СБУ, прокуратури — практично всіх. Звичайно, це впливало на швидкість ухвалення рішення. Так, це дуже важко, тому що, я б сказав, на першому етапі в кожного своя «станція», своя «частота». Ми не розуміємо, хто що робить, хто куди, як організувати взаємодію, які сили та засоби? І от це питання було

дуже важливим, і коли нам вдалося це зробити, от тоді й з'явилися перші результати активних наших дій.

Ця проблема в секторі безпеки існувала до початку війни, до її ведення, тому що керівництво країни вчиняло навпаки: чим гірше — тим краще. І всі силовіки тоді не єдиним кулаком діяли, а урізноміч, тому мали такі проблеми.

На жаль, і законодавча база була відсутня. Як правильно формувати штаби й сили? Як ухвалювати рішення? Хто входив до складу командування? Хто кому підпорядкований? Як організовується взаємодія? Хто, куди та ким призначається? Крім того, що не було необхідної основи для формування штабу й угруповання військ, не багато було й охочих взяти на себе таку відповідальність. На першому етапі була і деяка нерішучість командирів на всіх ланках. Я був вимушений відряджати одного генерала в складі однієї роти,

Механік-водій БМД із заблокованої колони 25-ї опбдр ВДВ ЗСУ.
Фото Анатолія Степанова, France Press

другого — в складі другої роти, і вся ця така невпевненість дуже ускладнювала наші дії. З часом, коли вже відпрацювали нормативну базу, коли сформувалося угруповання Збройних сил, вже почалася системна робота — чесно скажу, коли керівником прибув генерал Муженко. До цього були проблеми з ухваленням рішень в армії.

Зухвалий розстріл передової групи офіцерів СБУ й одразу ж зрада кількох десантників, втрата бронетехніки 25-ї бригади свідчили про одне — саме противник володіє ініціативою цього нового етапу гібридної війни на Донбасі й нав'язує її. І без того добре озброєні та оснащені, рішучі й мотивовані бойовики Слов'янська без жодного пострілу отримали вже і бронетехніку зі зброєю великих калібрів.

Захплена бойовиками без єдиного пострілу бронетехніка 25-ї обпбр під російським прапором рухається у Слов'янськ із Краматорська.
Фото Анатолія Степанова, France Press

■ Арсен Аваков, міністр внутрішніх справ України:

— Я не думал, что мы увязнем. Я рассчитывал, что это будет какой-то блицкриг. А то, что оно не станет блицкригом, я понял, когда мы один за другим стали терять контроль над маленькими городами вокруг Славянска. Было понятно, что эти группы множатся, что им помогают, что есть коммуникация. Потом мы уже начали получать телефонные перехваты.

Мы начали видеть этих гиркиных, этих русских военных, ловить их связь с офицерами ГРУ в Москве, как они ведут коммуникацию, как договариваются и планируют. И нам стало понятно, что это целенаправленная операция, на которую нужно отвечать.

Дальнейшая осада Славянска и выстраивание линии обороны имело две подоплеки. Подоплека номер один: у нас не было сил жестко все это снести. Мы не были к этому готовы. Подоплека номер два: в один из моментов, когда, вы помните, было заседание ВР, и кто-то из депутатов говорит: «Подождите, вот тут военные сдали сепаратистам в Краматорске бронетехнику». А Коваль, и. о. министра обороны говорит: «Неправда! Это мы маскируемся». А они шли под российским флагом! Это все произошло, и я говорю: «Слушайте, а если они выйдут на трассу и попрут на Харьков, у нас там что есть? Какие-то есть тяжелые вооружения на этом направлении, чтобы остановить?» Выяснилось, что нет. И я себе представил, что если колонна из этих захваченных БМД и самоходных миномётов НОНа вдруг встанет и пойдёт от Изюма на Харьков, то это мощнейшая дезорганизирующая ситуация. Тогда вытащили два наших БТРа. Не тех, которыми мы сейчас располагаем, а тех, что у нас тогда были — старенькие БТР-70, которые еле ездили.

Поставили их с пулемётами на этом бутылочном горлышке в Изюме, возле популярного отеля и ресторана «7 ветров». Там, где сходятся в горе породы и есть один узкий проезд, в расчете на то, что по-другому объехать не возможно — мы так их заблокируем, если они попрут. Это я иллюстрирую вам уровень нашей готовности не только контратаковать, а готовности защищаться. У нас был реальный страх. Я ощущал, что если вдруг пойдет эта волна туда, то мы сначала потеряем Изюм как точку опоры, а потом она пойдет дальше. Мы даже серьезно думали о том, чтобы взорвать высокий Изюмский мост через реку Северский Донец. Даже до такого доходило! Но потом, когда ситуацию немножко стабилизировали, все немного успокоилось, но о том, что мы сделали летом, снести их веером наступления — тогда таких сил не было.

РОЗДІЛ 3

ПЕРША СТРАТА.
ВОЛОДИМИР РИБАК

Тим часом 90-тисячний Слов'янськ поступово поринав у бандитський морок. Для українських і міжнародних журналістів, які в ті дні середини квітня масово приїхали в захоплений Слов'янськ, але не бачили анексії Росією Криму, це було дивне й страшне видовище.

Справжніми господарями міста стали десятки озброєних автоматами й пістолетами «зелених чоловічків» у камуфльованих російського зразка одностроях і розвантажувальних жилетах. Деякі з них не ховали обличчя під масками-балаклавами й хазяйнували у центрі міста: в міському виконкомі, що на центральній площі, будівлях СБУ та міліції, що неподалік. На блокпостах, які почали виставляти і в центрі, і на в'їздах у Слов'янськ, розміщувалися головно місцеві сепаратисти, озброєні викраденими з міського відділу міліції спецзасобами та зброєю: бронежилетами, шоломами, щитами, кийками, пістолетами ПМ, автоматами АКСу, власними мисливськими рушницями тощо. Дуже швидко в камуфльованих професійних російських диверсантів загону «Крим» Гірка-«Стрелкова» за спинами найбільш підготовлених бойовиків можна було помітити й важче стрілецьке піхотне озброєння: ручні кулемети РПК і ПКМ, снайперські гвинтівки СВД та одноразові ручні гранатомети РПГ-18, РПГ-22. Сотні їхніх посіпак переважно в масках, одягнені у цивільне й озброєні розграбованим арсеналом із міськвідділу міліції,

справляли враження масового й швидкого розростання «народного повстання».

Вакуум влади та відчуття тотальної всездозволеності спонукали найкримінальніших елементів на свавілля: вони грабували й чинили розбій і не гребували вбивствами тих, хто чинив спротив. Ще 13 квітня 2014 року кілька журналістів, що мешкали в готелі «Україна», стали свідками суто бандитського нальоту на автомобіль «Рено». Його переслідували, по ньому стріляли, згодом, він зупинився на перехресті через прострілені й зламані колеса, а застреленого в ній чоловіка понесли випадкові перехожі до сусідньої міської лікарні. Бандити щось швидко забрали з машини та зникли.

Сотні екзальтованих й одурманених російською пропагандою мирних мешканців, переважно жінок і чоловіків середнього та похилого віку, гуртувалися в кожному місці концентрації бойовиків, утворюючи живий щит на випадок

Обстріляний бандитами автомобіль «Рено».
Фото Анатолія Степанова, France Press

штурму. В багатьох місцях майоріла сепаратистська символіка: георгіївські стрічки, російські триколори, чорно-синьо-червоні полотнища ще навіть не проголошеної ДНР, інші символи незаконних формувань. Загарбники швидко знімали українські прапори й трощили герби на кожній державній установі. У всіх місцях масового скупчення людей була присутня агресивно-нетерпима до будь-якого інакомислення бунтівна риторика: «хочемо референдум», «Донбас годує країну», «київська хунта», «Росія допоможе», «ми за своє, почуйте Донбас».

Міський голова Слов'янська Неля Штепа, активний член Партії Регіонів, відома своєю екзальтованою риторикою, непримиренною до опонентів її політичної сили, з радістю зустріла озброєних загарбників. У яскравій рожевій куртці вона відразу з'явилася на барикаді ще в день захоплення міста бойовиками — 12 квітня. Спілкуючись із місцевими мешканцями під захопленим міськвідділом міліції, Штепа

Бойовики на блокпостах на в'їзді в місто із захопленими у відділку міліції спецзасобами. Фото Анатолія Степанова, France Press

відкрито під схвальні овації натовпу підтримала бунтівників й емоційно кричала у мегафон:

— *Сегодня люди, которые тут с оружием, мне объяснили, что они от донецкого областного народного ополчения. Это они захватывали наш горсиполком. Они сказали, что они против той власти, которая в Киеве. Сегодня они ведут переговоры с ними. Я хочу, чтобы вы знали, что это не какие-то люди, приезжие с Западной Украины, как вы переживаете. Сегодня это наши донбасские ребята. Пусть они разговаривают, пусть они добиваются, я не хочу в нашем городе войны. И они мне сказали, что сегодня мы — единственный город, где они уважают городского голову и будут делать все мирным способом. Давайте не провоцировать их, я вас очень прошу!*

Жінки блокують «живим щитом» барикаду біля захопленого міського відділку міліції Слов'янська. Фото Анатолія Степанова, France Press

Така брехливо-примирлива риторика від міського голови, що є офіційною, законно обраною самоврядною місцевою владою в Слов'янську, цілком відповідала пропагандистській меті гібридної російської спецоперації загарбання українського Донбасу. Неля Штепа своїми публічними закликами надавала вигляд законності захопленню влади в місті диверсійно-терористичним загоном «Крим» Гірка-«Стрелкова». Незважаючи на те, що його командування і кістяк становили громадяни РФ, вона легітимізувала учасників збройного бунту як «наших донбасских ребят». Це, звісно, розширювало їхню базу підтримки, формувало до них позитивне ставлення, конче необхідне для поповнення лав терористів місцевим одурманеним проросійською пропагандою населенням. Для активнішого його приєднання до лав терористів обрали пропагандистський міф про формування «народного ополчення». Подібну ж публічну сепаратистську позицію Штепа обрала й 9 травня 2014 року, коли на мітингу на центральній площі Слов'янська закликала мешканців міста прийти і голосувати на незаконному референдумі 11 травня про утворення незаконного, квазі-державного терористичного формування «Донецька Народна Республіка».

Звісно, навряд чи варто було б очікувати від Нелі Штепи, активного члена Партії Регіонів, відомої поборниці Антимайдану та симпатика ідей «руського міра» публічного спротиву озброєним загарбникам. Однак навіть така її відкрита підтримка не вберегла її спочатку від відсторонення бойовиками з посади, а потім і від ув'язнення в підвалі. Останній факт потім, після звільнення міста силами АТО, Неля Штепа та її адвокати активно використовуватимуть на свій захист від звинувачень українського правосуддя в замаху на територіальну цілісність держави та створенні терористичної групи чи організації. Мовляв, усе, що вона чинила й публічно проголошувала в ті дні, було зроблено

під тиском із загрозою її життю та здоров'ю з боку озброєних бойовиків.

Хай там як, але самопроголошеним «народним мером» Слов'янська призначили наркозалежного місцевого провідисвіта В'ячеслава Пономарьова. Він став символом бандитського свавілля в місті, та зрештою за неприховані розкрадання й наркозалежність на початку червня 2014-го Гіркін-«Стрелков» його звільнив. Російська пропагандистська газета «Московський комсомолец» у квітні 2017 року повідомляла з посиланням на одного із сепаратистів-утікачів про те, що колишній «народний мер Слов'янська» втік до Москви й працює там звичайним будівельником, перебуваючи в розшуку правоохоронних органів України. Проте тоді, у квітні 2014-го, все місто наїжачилося блокпостами озброєних бойовиків. Їхній ватажок Гіркін захопив Управління СБУ. Саме підвали цього будинку стали місцем ув'язнення та страшною катівнею для десятків проукраїнськи налаштованих місцевих мешканців.

Найтрагічніша доля спіткала Володимира Рибак. Депутата міської ради міста Горлівки, який організував патріотичні мітинги, не боявся та чинив відкритий спротив наступу «руського миру» на Донбасі, було викрадено за наказом ватажка горлівських бойовиків Ігора Безлера, відомого під прізвиськом «Бес». У перехопленій і опублікованій згодом СБУ телефонній розмові Безлера зі своїм підлеглим бойовиком «Альфом» він дає чітку команду викрасти й «відпресувати» Володимира Рибак:

— *Альф, слухай мене внимательно: зайди внутрѣ горисполкома. Там «бурагозит» Рыбак. Там люди его пытаются сдерживать. Отпрессуйте его немного, посадите в свою машину и вывезите куда-нибудь подальше. А потом тор-*

можете и скажите, куда мне подѣхать. Когда будете паковать, руки связать, увязать так, чтобы ни глаза, ничего не видел.

Потім Володимира Рибака перевезли у підвали слов'янського СБУ.

■ Фрідон Векуа, мешканець Слов'янська:

— Во-первых, это центр города, во-вторых, здесь удобная позиция, чтобы разместить для командира боевиков Гиркина своих помощников. С правой стороны находилось кафе «Иллюзия», где жили как раз его россияне, которые приехали, его охрана была под боком. Но в то же время они перекрыли дорогу, весь квартал. На тот момент, когда они были здесь, жильцов было немного. Тут были бабули, дедули, которые не могли выехать, человек 5–10. Целый квартал был пустой под ними. И он был для них удобен стратегически: пока до этого места атакующие добрались бы с любой окраины, то захватчики СБУ и всего квартала смогли бы принять какие-то меры. То есть дислокация была следующая: Гиркин — в СБУ, в городском исполкоме разместился Пономарев, а в горотделе милиции разместился «Абвер» (бойовик Сергій Здрілюк).

Фрідон Векуа раніше працював оперативником у міліції, залишався в місті весь час окупації його бойовиками, надавав про них інформацію українським спецслужбам. Тепер він згадує про кінець квітня 2014-го як про найстрашніші часи.

■ Фрідон Векуа, мешканець Слов'янська:

— Я очень много книг читал про 1930-е годы, про репрессии, про насильственные переселения народов СССР. Кто-то написал такое изречение: «Запах смерти в воздухе висит». И вот действительно тогда запахло смертью в воздухе. Когда я шел по улице и видел незнакомого человека, подходя к нему, анализировал — на каком языке с ним говорить, образно говоря? Как с ним говорить? Он за Украину или нет? Он подосланный или нет? Он напишет на тебя донос или нет? Идентификация «свой — чужой» стала такой очень тяжелой. Непонятной. И столько доносов было написано, и столько людей тех, которых тягали в застенки СБУ и милиции, в основном это были проукраинские люди или просто при деньгах. С них снимали деньги, но это в то же время было оправданием для типа, мы мочим «укропов».

Понівечене тортурами тіло Володимира Рибака разом із тілом студента-майданівця Юрія Поправки, який необачно приїхав у захоплене бойовиками місто, знайшли 19 квітня в річці Казенний Торець під Слов'янськом. Ось як на пресконференції у Києві про це 22 квітня 2014 року розповів Сергій Редька, нині полковник міліції у відставці, а у квітні 2014-го — перший заступник начальника Департаменту карного розшуку МВС України:

— Те телесные повреждения, которые зафиксированы судмедэкспертом, это тяжёлые комбинированные травмы всего тела, причём со следами пыток. Это ожоги на лице, вплоть до того, что даже кожа и щека пропалены внутрь, это колото-резанные раны по все-

му телу, в том числе и на лице, и на конечностях. Это вспоротые животы, извините за такое слово. Тела полностью без одежды, и на телах были прикреплены вещевые мешки наполненные песком. Это было сделано для того, чтобы как можно дольше трупы не всплывали, и невозможно было опознать.

У перехоплений і опублікованій згодом СБУ телефонній розмові саме Гіркін дає команду Пономарьову вивезти та приховати понівечене тіло Рибака:

— Слава, ты, пожалуйста, реши вопрос со «жмуром», чтобы его побыстрее от нас уволокли? Чего он тут лежит, воняет?

— С трупом? Да, я сейчас заканчиваю с журналистами и занимаюсь. Там пацаны ещё кое-кого поймали и отвезут

Похорон депутата міської ради м. Горлівки Володимира Рибака.
Фото Анатолія Степанова, France Press

к вам сейчас на подвал. И я сейчас быстренько поеду, решу вопрос с захоронением.

Патріоти Володимир Рибак, Юрій Дяковський і Юрій Поправко стали першими цивільними громадянами України, яких суто за їхню громадянську позицію вбили терористи Гіркаіна, безжальні посланці потворного «руського міра».

РОЗДІЛ 4

ПЕРША АТАКА.
ВІЗИТКА ЯРОША

20 квітня 2014 року сталася перша поява зведених сил Антитерористичної операції під Ізюмом за 40 км від Слов'янська: рота десантників 80-ї оамбр ВДВ під командуванням В. Сухаревського на БТР-80, два вертольоти Мі-8 і загони спецпризначенців Нацгвардії МВС «Омега» і «Вега», кадрові частини Внутрішніх військ і спецпідрозділ СБУ

Ізюм. Спуск із гори Кременець. Блокпост біля базового табору сил АТО «Луна» неподалік стаціонарного посту ДАІ на міжнародній трасі М-03 Київ — Харків — Ростов-на-Дону. Фото Анатолія Степанова, France Press

(«Альфа»). Усе це строкате воїнство загальною чисельністю до батальйону стояло на видноті в полі відразу за першим постом ДАІ після спуску з гори Кременець на виїзді з Ізюма в напрямку Слов'янська. Під нею й облаштували перший табір зведених сил АТО під кодовою назвою «Луна».

■ **Арсен Аваков, міністр внутрішніх справ України:**

— Вот здесь и была первая база Антитеррористической операции, где располагались сразу национальные гвардейцы, военнослужащие Вооруженных сил и Службы безопасности Украины. В основном это была база Нацгвардии, но потом к ней присоединились уже и военные. Здесь, где летом сейчас пасутся коровы, у нас была площадка, на которую приземлялись вертолеты. Тут вокруг все поля были заминированы, и это было, конечно, необычно. И необычно это

Міністр внутрішніх справ А. Аваков дає інтерв'ю журналістам у базовому таборі сил АТО «Луна» в Ізюмі. Фото Інни Петрикової

было не только для меня. Также с этим не могли смириться военные. Почему, собственно, Национальная гвардия взяла тогда лидирующий руль? Они смогли первыми перестроиться. А военным понадобилось время.

Десантники обвішували борти бронетранспортерів ящиками з-під патронів, посилюючи захист від кумулятивних зарядів ворожих гранатометів. Спецпризначенці метушливо гуртувалися окремо від армійців, вочевидь не розуміючи, з чим їм невдовзі доведеться зіткнутися. Незважаючи на свій ззовні загрозливий вигляд, це збройне угруповання тоді, 20 квітня 2014 року, було позбавлене єдиного командування й точних розвідувальних даних про ситуацію в захопленому Слов'янську. Натомість противник, навпаки, мав повні дані про сили й засоби нашого угруповання сил АТО, бо численні журналісти й просто випадкові зівачи хіба що всередину бронетехніки не залазили, розглядаючи таку дивину, як демонстрація сили українськими силовими структурами — ЗСУ, СБУ і МВС.

■ **Юрій Аллеров, позивний «Карпати», генерал-полковник, командувач Національної гвардії України (грудень, 2015 — травень, 2019) :**

— Безумовно складно було те, що не було ніякої оперативної інформації. Не працювали ані служби розвідки міліції, ані Збройних сил, ані СБУ. Все доводилося по краплинках збирати, щоб зробити аналіз і зрозуміти, які потрібні сили для того, щоб зайти і звільнити Слов'янськ. Це досить тривалий процес, і коли стало зрозуміло, що це все виходить не зовсім красиво й успішно, приблизно 15–16 квітня нас викликали в Київ. І тільки тоді там почали створювати

штаб Антитерористичної операції на Сході України. Той орган, який тоді існував при СБУ, був ні на що не спроможний. Треба віддати шану вже покійному генералу Геннадію Воробйову, він тоді очолював координацію керівництва з боку армії. Були також генерали Криштун, Олещенко — вони почали створювати нормативну базу. Потім із запасу, з пенсії призвали генерала Рудницького від Нацгвардії. І він перший, хто очолив усе це. Ми створювали нормативну-правову базу, бо треба було комусь віддавати законні військові накази. Адже хто відповідатиме за застосування сили? Щоб віддати наказ стріляти, повинна бути певна посадова особа й інституція, що нести відповідальність за це. Це ж силова фаза вже! У двадцятих числах квітня призначено АТЦ. Згідно з нормативною базою, керівником АТО мусить бути керівник СБУ. І тоді, враховуючи, що керівництво Донецької області було

Рота десантників 80-ї оаебр на БТР-80 під командуванням В. Сухаревського.
Фото Анатолія Степанова, France Press

неспроможне контролювати ситуацію, були усунені від посад ті особи, що були раніше, й наказом СБУ генерал Рудницький став начальником Управління СБУ в Донецькій області. Відповідні посадові особи були визначені конкретними наказами, і з того моменту почалися офіційні дії керівництва АТЦ в Донецькій області з боротьби з терористично-збройними формуваннями.

■ **Олександр Турчинов, секретар РНБОУ (грудень, 2014 — травень, 2019), голова Верховної Ради України — в. о. Президента України (лютий-червень 2014 року):**

— У цих умовах було знайдено формат добровольчих батальйонів МВС і НГУ, а також ЗСУ — вони формували територіальну оборону в регіонах. Кожному губернатору я поставив завдання — сформувати батальйон тероборони не лише з добровольців, а з кого тільки можливо. МВС повинні були формувати міліцейські підрозділи, НГУ — гвардійські, ЗСУ — армійські підрозділи територіальної оборони.

Чим відрізнялися добровольці? Тим що на відміну від армії вони готові були йти на фронт не одягнуті, фактично неякісно озброєні, тільки з патріотизмом і відповідальністю за країну.

Уявіть собі, коли вже почали перекидати зброю і важку зброю з Росії в Донецьку та Луганську області, а в нас міліцейські добровольчі батальйони й батальйони НГУ мали тільки стрілецьку зброю. Це в найкращому разі. І то я пам'ятаю, коли віддавав наказ озброювати добровольців, військові відмовлялися його виконувати: в нас немає такої практики, на підставі чого ми будемо давати зброю, а коли вони цією зброєю почнуть по нас стріляти? Вже, вибач-

те, доводилося просто «брати на горло», лякати, що я сам вас розстріляю, коли ви будете тут саботувати. Достатньо важко, але ми змогли хоч якось озброїти цих людей і, пам'ятаєте, оці батальйони в кедах, спортивних штанах, у футболках? У когось є камуфляж, у когось немає, з автоматами, пістолетами. Проте ще раз хочу сказати, що саме завдяки тоді добровольчим батальйонам ми утримали ситуацію. Вони взяли удар на себе, зокрема, й жертвуючи своїм життям, і дали можливість реанімувати, відновити Збройні сили. І вже на другому етапі десь улітку головна роль у наших силах відійшла до армії.

Відтак не дивно, що перший ініціативний наступальний бій під Слов'янськом, у якому вдалося завдати противнику й перші відчутні втрати, провели добровольці «Правого сектору» на чолі з їхнім лідером Дмитром Ярошем.

■ **Дмитро Ярош, командир Української добровольчої армії, у квітні 2014-го — лідер «Правого сектору» і кандидат у Президенти України:**

— Ми ухвалили рішення про проведення цієї операції 19 квітня 2014 року. Була потреба у виведенні зі строю трансформатора на Карачуні біля Слов'янська, який обслуговував телевізійну вежу, якою могли скористатися терористи. Через обласну нашу Дніпровську держадміністрацію поступило таке прохання: якщо особовий склад готовий виконати таке завдання, то, відповідно, його треба виконати. Було відібрано двадцять добровольців, озброєних мірою наших скромних можливостей. Зброя була дуже різноманітна: від пістолетів-кулемета Судаєва 1943 року випуску до АКСУ, але їх було дуже й дуже мало. Слава Богу,

що хлопці були всі вмотивовані, хоча б елементарний базис з поводження зі зброєю та взаємодії зі своїми товаришами мали. Відповідно, ми таку операцію задумали й почали її реалізовувати за допомогою тодішньої обласної адміністрації під керівництвом Ігоря Коломойського, Геннадія Корбана, Бориса Філатова — то одна команда була, і ці хлопці нам допомогли. Я відразу ж, інструктуючи нашу бойову групу, попередив людей, що в нас розвідувальної інформації практично немає по конкретних розташуваннях ворожих блокпостів тощо, тобто вона була дуже загальна. Тому ми передбачали той варіант, що можемо просто встряти у якийсь блокпост, і тоді треба його зачистити й відходити, бо боеприпасів у нас було дуже мало: по «два ріжки на брата» буквально. Я зрозумів, що якесь велике завдання нам не вдасться виконати й треба буде

Михайло Станіславенко, водій авто «Правого сектору», загинув у бою під Слов'янськом 20 квітня 2014 року. Фото «Цензор.нет»

маневрувати. В принципі так і вийшло. Ми витягнулися цією колоною, вперлися в блокпост сепаратистів у с. Билбасівка, бо першу машину ввело в оману ще й те, що над тим блокпостом був десантний прапор. Хлопці втомилися, дорога, великий переїзд. Перша машина була така трохи дезінформована. Як тільки побачили, що то сепаратисти, а вони побачили, що ми явно не їхні, вони відкрили вогонь. На жаль, водія першої машини Михайла Станіславенка першою сепарською чергою було вбито.

— Ми відкрили вогонь у відповідь, одразу розосередилися, бо навіть дорогою відпрацювали такі можливості, бо були готові до того, що так воно буде. Це була глуха ніч. Перша ночі, я думаю, може, пів на другу, я точно не пригадую. Відповідно, було ввімкнено дальнє світло на всіх машинах, тобто ми засліпили ворога й не дали йому можливості вести прицільний вогонь. І самі відкрили вогонь по них. Цей вогневий контакт, здається, тривав до двадцяти хвилин, доволі щільний, ми намагалися бити одиничними, щоб економити боеприпаси. Ще в нас було кілька ручних гранат Ф-1 і РГД, їх також використали. До того ж по правому флангу через посадку трійка наших хлопців зайшла їм у тил, дійшло навіть до рукопашної, але завдання було виконано — ми подавили й зачистили всі вогневі точки. Налічили тоді їхніх шість «двохсотих», вони заявили про чотири «200-ті». І я розумію чому, бо вважаю, що там були росіяни. По їх перегукам було чути, що там є російський діалект, так би мовити. Крім того, у них були поранені, в нас один вбитий — водій першої машини, якого першою ж чергою було перерізано, на превеликий жаль, царство небесне Михайлові. Один у нас був важкопоранений у голову — друг «Бурий» із Тернополя. Ми вважали, що нашу місію

виконано, тим паче, що практично всі боєприпаси було використано. А їм, навпаки, почало підходити підкріплення, почався хороший фланговий вогонь із кулемета ПКМ.

Ми організовано на двох машинах винесли пораненого, і один із наших побратимів, якого я все ж таки за нагоди якось представляю до нагороди, під доволі щільним вогнем, зваливши на плечі пораненого, його виніс. Звичайно, що багато було адреналіну, це для всіх був такий перший бій. Ми вчилися, мабуть, тактично дуже неграмотно діяли, але були переконані, що правильно діємо, що це на користь Україні. Тому що ми спостерігали за тим, як захоплюється місто за містом, і ніякого спротиву від державних силових структур тоді не було, бо вони були деморалізовані. Всі пам'ятають, ніхто не міг ухвалити рішення про вогневий контакт. Треба було показати приклад, що насправді є люди, які готові захищати нашу Батьківщину зі зброєю в руках, і на агресію ворога відповідно відповідати вогнем, а не шмарклями, сльозами й усякими такими речами.

Цікава деталь. Коли ми їхали на операцію, я дав наказ залишити все, що може нас ототожнювати з «Правим сектором» — документи й таке інше. Ми залишили все, а от власне цей водій, що загинув, він взагалі був цивільним, навіть не був у «Правому секторі», але зголосився поїхати водієм. У нього лишилася моя візитка. Власне, коли вони взяли тіло Михайла, у нього цю візитку знайшли. І з візиткою Яроша вийшов такий комунікаційний мем, але я ніяких сил для цього не прикладав, у всякому разі — воно само собою вийшло. Якби вона не була полита кров'ю, то, звичайно, можна було б на сміх підіймати цю річ, але ця візитівка реально вмита кров'ю. Тому, я думаю, що

вона теж відіграла свою роль: знаю, що хлопці з аеророзвідки не раз викидали цю візитку над Донецьком і Луганськом, використовували її як зброю.

Мені передали з обласної адміністрації, що це прохання в. о. Президента Олександра Турчинова — провести цю операцію, тому для мене Верховний Головнокомандувач дав наказ, і все було чітко зрозуміло. Інформацію довів до своїх бійців: що це не «махновщина», не «отсебятина», а ми виконуємо необхідні для держави завдання.

У мене була всього одна сучітка з міліцейськими генералами, як раз в Ізюмі. Вони мені казали: «Ну от, ви почали війну». Насправді війну ми не почали, ми вже давали відповідь на агресію російських диверсійних груп, які захоплювали все і вся на Донбасі. Якби ця відповідь не пішла від нас, я думаю, вона б пішла від інших добровольців, але все одно вона була б, бо українці після Майдану, після тої крові, що була там пролита, були готові до активних дій — захища-

Дмитро Ярош, командир Української добровольчої армії, у квітні 2014-го — лідер «Правого сектору», кандидат у Президенти України

ти свою Батьківщину зі зброєю зокрема. Думаю, така ж ситуація, як приблизно і з Майданом.

Рік-два тому говорив уже з військовими хлопцями, з якими ми стали побратимами, братами по зброї практично, а вони: «От ми не розуміємо, чому ви виступали на Майдані, палили людей у формі тощо». Кажу: тут же річ у тім, що ми тоді вже почали захищати незалежність України від режиму Януковича, який ту незалежність здавав. Мені не йшлося про євроінтеграцію, мені тоді ще йшлося про захист держави. Тому воно так із Майдану дуже логічно перейшло: ми захищали державу там, її цілісність і незалежність і, відповідно, й далі захищали її на Донбасі. Ну і що, що у Слов'янську сепаратисти всіх лякали «Правим сектором»? Ще й до того весь Майдан лякали, тому то було таке продовження «залякування». Для мене то не було суттєвим чинником, бо я чудово розумів, що, не показавши зуби, не показавши силу української

Два згорілих після бою 20 квітня 2014 року автомобілі групи добровольців «Правого сектору» під командуванням Дмитра Яроша

зброї, неможливо зупинити агресію, бо водночас відбувалися у Дніпрі спроби заколотів, у Харкові. Південь ми майже втрачали й так далі. Тобто треба було діяти — то для мене однозначно. Звичайно, що я для себе зробив якісь тактичні висновки: не можна аж так нахрапом йти у такі шабельні атаки й можна було мінімізувати навіть ту одну нашу втрату й не допустити її. Але то було після бою легко думати й говорити. На превеликий жаль, не завжди так вдається. Проте стратегічно я переконаний, що українці тільки у такий спосіб і мають відповідати на агресію.

Атака «Правого сектору» у великодню ніч 20 квітня 2014 року на блокпосту в Билбасівці, звісно, спровокувала хвилю обурення сепаратистів у Слов'янську. З шести загиблих бойовиків робили ледь не мучеників.

Хай там як, але операція блокування міста розгорталася. Тактика її полягала в поступовому перебиранні контролю силами АТО над ключовими транспортними вузлами навколо Слов'янська шляхом витискання сепаратистів і захоплення цих позицій. Передусім на північному напрямку, щоб обмежити можливість просування вже озброєного бронетехнікою противника у напрямку Ізюм — Чугуїв — Харків.

■ **Олександр Турчинов, секретар РНБОУ (грудень, 2014 — травень, 2019), голова Верховної Ради України — в. о. Президента України (лютий-червень 2014 року):**

— Річ у тім, що Слов'янськ зовсім недалеко від кордону Донецької області. Контролюючи Слов'янськ, вони могли б фактично повністю захопити весь периметр Донецької області, а це означає і Луганську область, взяти під контроль — це вже був інший формат.

Агресія могла б тоді просуватися далі на Захід країни. І ви ж розумієте, російські куратори, вони люблять такі знакові речі: «Слов'янськ, єдність слов'янського народу, от бачите, як патріоти справжні захищають місто Слов'янськ, назва...» і, безумовно, це стратегічне положення. Фактично від Слов'янська можна було наступати і в напрямку Харкова, і Дніпропетровська, і Запоріжжя. Тобто це стратегічний такий вузол, і коли ви подивитесь на карту, то всі ці три напрямки від нього відкриваються достатньо зручно.

Справді, чому Росія обрала для вирішального удару по Україні на Донбасі саме Слов'янськ? Сам Гіркін у багатьох інтерв'ю неодноразово розповідав, що це був випадковий вибір, мовляв, його сформований у Криму загін налічував 52 бійці. Відтак для захоплення треба було обрати середнє, невелике містечко. До того ж, буцімто, Гіркіну випадково сказали, що саме в Слов'янську найсильніше підготовлений до сприяння загарбникам місцевий актив, і вибір цього міста був найоптимальнішим варіантом.

Насправді ж Слов'янськ був дуже зручним для такої відвертої агресивної атаки відразу з кількох причин.

Перша — комунікаційно-пропагандистська: сама назва міста, як ніякого іншого, підходила для розгортання й підтримання довгий час PR-істерії, необхідної для мобілізації прихильників із застосуванням популярних у мешканців РФ і українського Донбасу ідей «слов'янської єдності народів», «слов'янського спротиву», «слов'янської армії», «слов'янської ідентичності». І взагалі популяризації слов'янізму як найбільшої етномовної спільноти у Європи та ідеологічної основи «руського миру».

Друга причина — стратегічно-географічна: Слов'янськ — останнє велике 90-тисячне місто на Півночі Донецької

області на автошляху міжнародного значення М-03 Київ — Харків — Ростов-на-Дону. Фактично із захопленням Слов'янська бойовики якнайглибше зайшли на українську територію від російського кордону й перебирали контроль над північною брамою всього Донбасу. Це відкривало в разі військово-політичного успіху під Слов'янськом очевидні перспективи подальшого просування вже на Північ на територію сусідньої Харківщини в напрямку Ізюм — Чугуєв і на Захід на територію Дніпропетровської області.

Третя причина — військово-тактична: Північ Донеччини — це щільно заліснена територія, у центрі якої розташовано Національний природний парк «Святі Гори». З Півночі Слов'янськ оточено великими й густими лісовими масивами, і ця «зеленка» протягом травня-червня була дуже зручною і для оборонних позицій терористів, і для засадних дій їхніх диверсійних груп проти сил АТО.

Інтерв'ю генерала армії Віктора Муженка автору книжки. Фото Віктора Вовкогона

І четверта причина — суто геополітично-економічна: Слов'янськ розташовано в епіцентрі одних із найбільших у Європі покладів наймодернішого енергетичного ресурсу XXI ст. — гігантського Юзівського родовища сланцевого газу з перспективними видобувними запасами у 2,15 трлн кубічних метрів. Світовий енергетичний гігант корпорація «Шелл» (Shell) отримала право на укладання угоди з урядом України ще у 2012 році — на початку освоєння Юзівського проекту з перспективою інвестицій на першому етапі сотень мільйонів, а згодом і мільярдів доларів США. Як відомо, ще 24 січня 2013 року уряд України підписав угоду про розподіл продукції із «Шелл Експлорейшн енд Продакшн Юкрейн Інвестментс (IV) Б. В.» і ТОВ «Надра Юзівська» строком на 50 років. Росія давно й послідовно веде боротьбу із самою ідеєю присутності сланцевого газу у Європі, відтак стратегічно важливим для Кремля є зруйнувати саму перспективу проектів видобутку його на території України. Що, власне, і було зроблено: з початком війни на Донбасі саме у Слов'янську великі іноземні інвестиції в розробку Юзівського родовища площею в майже 8 тис. квадратних кілометрів на межі Харківської і Донецької областей — більш ніж туманні.

■ **Віктор Муженко, позивний «Грім», генерал армії, начальник Генштабу — Головнокомандувач ЗСУ (липень, 2014 — травень, 2019):**

— Місцевість для них тут була дуже вдала: поперше, тут тече річка Сіверській Донець, яка відсікає частину території як бар'єрний рубіж. По-друге, зручна залісна місцевість, де багато «зеленки», чого немає на решті території переважно степового Донбасу. Тобто є можливість прихованого висування, постачання та розміщення складів і схронів зброї

й боєприпасів, активних військових дій силами малих диверсійних груп і засадних дій, зокрема. Все це противник урахував, і тоді пав вибір на Слов'янськ. І ще ж не забуваємо, що тоді йшлося про сланцевий газ саме в районі Слов'янська, можливо, це теж з економічного погляду впливало: сукупність цих всіх чинників і визначила роль і місце Слов'янська в реалізації їхніх планів.

РОЗДІЛ 5

ПЕРШИЙ НАСТУП

Головною управлінською проблемою кінця квітня — початку травня 2014 року стала організаційна невизначеність і відсутність досвіду керування реальною бойовою Анти-терористичною операцією таких великих масштабів. За законом нею мала керувати Служба безпеки України.

■ **Юрій Аллеров, позивний «Карпати», генерал-полковник, командувач Національної гвардії України (грудень, 2015 — травень, 2019):**

— У принципі база, фундамент у СБУ були. Проте в той час це був відстійник для пенсіонерів. Ніхто ж не очікував, що в такому масштабі буде потрібно застосування такої сили. Причому треба було об'єднати зусилля різних відомств і структур. Безумовно, вони не були готові. Всі навчалися елементарного. Представники Генштабу ЗСУ — писати бойові накази, готувати письмові документи, ми погоджували це. Були й світлі голови в СБУ, які допомагали це робити. І всі разом ми створили ці нормативні документи. Вже після 20 квітня 2014 року прилетіли в Ізюм. Уся ця ситуація швидко розвивалася. Ніхто ж не очікував, що щупальці, які розпускали терористи під російським керівництвом, поширилися по всій Донецькій і Луганській областях.

Військовослужбовці сил АТО готуються до бойового виходу на БТР-80.
Фото Олексія Лебеда

24 квітня 2014 року з базового табору «Луна» під Ізюмом зведені сили Антитерористичної операції — десантники ЗСУ, спецпризначенці загонів «Вега» й «Омега» Нацгвардії — вперше пішли вперед по автошляху М-03 у напрямку захопленого міста.

- **Степан Полторак, позивний «Тимофійович» генерал армії, командувач Нацгвардією України (квітень-жовтень, 2014), міністр оборони України (жовтень, 2014 — серпень, 2019):**

— Головним застереженням і загрозою було те, що росіяни, які зайшли в Слов'янськ, хотіли зробити нам повторення заходу російських військ у Грозний. Тоді, коли чеченські бійці спротиву знищили дві бригади: танкову й механізовану. Вони чітко запланували — замінувати вулиці. Дуже багато було снайперських пар — ми про це знали, тому чекали на те, щоб сформувати

сили й засоби для переходу вже до безпосередніх дій. Спочатку нам доводилося часто ухвалювати нестандартні рішення. Так, наприклад, усі пересування наших військ, розвідпідрозділів або навіть передових груп, які відбували в бік Слов'янська, ворог постійно відстежував по маршруту. Тоді я вперше запропонував попросити в наших банках броньовані машини під виглядом перевезення матеріальних цінностей, щоб їх залучати саме для цих груп. Вони, як правило, пересувалися в район Слов'янська, проводили розвідку, на них не звертали увагу, й, до речі, ці машини використовують і сьогодні. Це перше використання було цих машин саме по Слов'янську. Вони себе добре показали, тому що була можливість наших бойових груп, які діяли в тому районі, дуже близько підійти до противника. Перше завдання, яке ми поставили перед собою, перед Слов'янськом — це заблокувати Слов'янськ, щоб не поширювалася ця зараза. На це ж ворог і очікував, щоб ми зайшли бігом у місто й мали б там величезні проблеми.

Отже, стратегічний задум штабу АТО полягав у тому, щоб спочатку оточити Слов'янськ з усіх боків на ключових транспортних артеріях мережею блокпостів із бронетехнікою та з потужними зведеними гарнізонами: військові, гвардійці та міліціонери. Деякі з цих позицій були раніше під контролем сепаратистів, тож їх треба було звідти вибити.

- **Степан Полторак, позивний «Тимофійович» генерал армії, командувач Нацгвардією України (квітень-жовтень, 2014), міністр оборони України (жовтень, 2014 — серпень, 2019):**

— Перші дві роти, які вийшли й заблокували Слов'янськ із півночі, — це саме були перші дві роти

Нацгвардії. Одну роту вів і очолював генерал-лейтенант Рудницький, а другу — генерал-лейтенант Аллеров. Я їх відрядив, тому що потрібно було піднести моральний дух людей, щоб люди, бійці повірили в те, що ми правильно вчиняємо в цій ситуації. Тому що тиск, пропаганда у ЗМІ була величезна з боку Росії. Ми чули, що це злочин і так далі. Цих два генерали повели перші бойові підрозділи, щоб вони максимально близько підійшли до Слов'янська. І практично заблокували просування сюди, на Північ у бік Харкова. Тоді відбулися перші боєзйткнення, були перші загиблі.

Після цього ми вже зовсім по-іншому планували. У цей час ЗСУ пересувалися, готувалися, займали позиції, було перекидання особового складу із середини країни на Схід. Тоді вже ситуація була набагато кращою.

■ **Юрій Аллеров, позивний «Карпати», генерал-полковник, командувач Національної гвардії України (грудень, 2015 — травень, 2019):**

— Так вийшло, що рішенням командувача НГУ одну колонну, що пішла головною дорогою на Ізюм — Слов'янськ, очолював генерал Рудницький. А другу колону очолював я особисто — через село Хрестище ми пішли на Слов'янський комбикормовий завод, де в бойовиків був блокпост, який контролював один із в'їздів у місто. Я їхав із хлопцями й бачив, що в їхніх очах було трішечки, так би мовити, не зовсім страх, а невпевненість, мовляв, незрозуміло, що далі буде, куди ми їдемо, що робитимемо? Деякі не визначилися до кінця. Мені було легше — свого часу я вже брав участь у бойових діях.

Коли підійшли до блокпоста на комбікормовому, там чомусь було дуже багато журналістів, тобто їм за-далегідь повідомили.

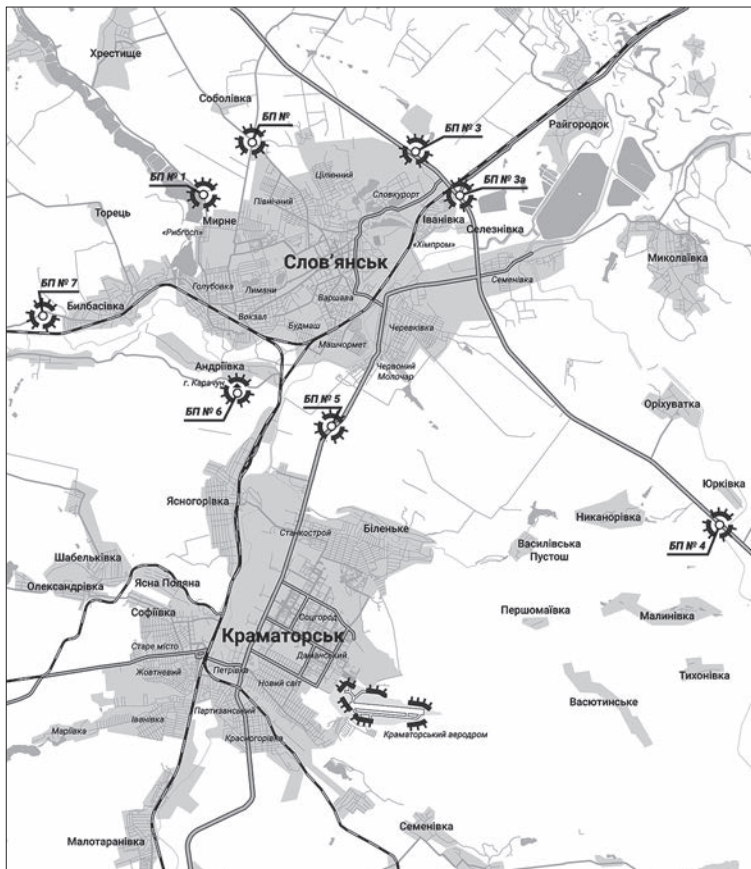
Офіцер, який був за гашетками кулемета, через радіостанцію каже мені: «Бачу гранатометника, готовий знищити!» А в мене був хороший 20-кратний бінокль, який мені, до речі, дали патріоти. Подивившись у нього, я побачив, що то не гранатометник, то на блокпосту стояв журналіст із кінокамерою. Тож я заборонив стріляти й сказав: «Я забороняю стріляти по цивільних. Тільки, якщо бачите явну зброю в руках, тільки тоді на знищення».

І ось ця підстроєна фаза: багато журналістів чекали на провокацію, що ми відкриємо шквальний вогонь. Ми ж зробили все правильно: підходимо, а коли всі побачили, що ми справді на БТРах і зі зброєю, всі, хто там був, втекли.

Це була фактично розвідка боєм. Зайшовши, ми трохи постріляли — це була неприцільна стрільба, зайшли на сам комбікормовий, а блокпост противник залишив.

Ми все перевірили — було багато табличок «Заміновано», провели комплекс заходів, але нам бракувало людей. За нами йшла колона десь до 70 осіб, але, щоб утриматися на позиції, ми повинні вистроїти логістичну складову: підвезення боєприпасів, розвідка... Тобто ми провели розвідку боєм, огледілися, що являють ці споруди, що там визначено (вони від страху підпалили це, і вогонь був як сигнальний маячок), познімали всі їх прапори й закріпилися на комбікормовому зводі. Була спроба ворожої групи підійти з боку Слов'янська, тож відбувся вогневий контакт без трагічних наслідків.

План блокування міста був таким. Північний напрям: блокпост № 1, так званий «Рибгосп», дорога біля ставків; блокпост № 2 — Слов'янський комбикормовий завод, розвилка доріг перед селами Соболівка й Хрестище. Східний плацдарм: блокпост № 3 — місцеві його називали скорочено «БЗС — бензозаправна станція» на трасі М-03 Київ — Харків — Ростов; блокпост № 3 — перехрестя на

Розташування блокпостів сил АТО в районі Слов'янськ — Краматорськ у травні-червні 2014 року. Фото sensor.net.ua

Райгородок і дорога на Красний Лиман. Південний фланг: блокпост № 4 — найвіддаленіша наша позиція на шляху Слов'янськ — Бахмут. Блокпост № 5 — позиція на шосе Слов'янськ — Краматорськ. Блокпостом № 6 назвали північну висоту над містом — гору Карачун із телевежею на півдні в районі села Андріївка. І блокпост № 7 — на західній околиці міста в тій самій Билбасівці, де вперше добровольці «Правого сектору» в ніч на 20 квітня 2014 року атакували сепаратистів. Разом із контролем силами АТО над аеродромом Краматорська це створювало необхідні плацдарми для блокування міста.

■ **Степан Полторак, позивний «Тимофійович», генерал армії, командувач Нацгвардією України (квітень-жовтень, 2014), міністр оборони України (жовтень, 2014 — серпень, 2019):**

— А вони дуже хотіли втягнути нас у Слов'янськ. Тому що в боях у місті наша важка бронетехніка — дуже зручна ціль. Тільки можна було воювати піхотою, наскільки ми тоді були готові до ведення бойових дій в умовах населеного пункту, бойових дій у місті? Не дуже були готовими, це потребувало відповідної підготовки особового складу. І не лише тактичної, а й треба було бути психологічно готовими вести бойові дії. Ще раз кажу: практично не розуміли ситуацію, що склалася. Ніякої не було інформації про наявність сил і засоби противника. Рішення ухвалювали, правду кажучи, зважаючи лише на односторонню оцінку: скільки та яких приблизно сил і засобів у ворога? І тому для уникнення втрат ми вирішили заблокувати в першу чергу шляхи підвезення боєприпасів і всього, що потрібно було ворогу для оборони захопленого міста. Він мав практично один напрямок,

2 травня 2014 року. Гвардійці Першого резервного батальйону НГУ разом із військовими під Слов'янськом. Фото Інни Петрикової

який ми не контролювали, і яким підвозили й доставляли техніку, озброєння, зокрема яким приходило поповнення людьми — це східний напрямок на с. Миколаївка й далі на Сіверськ, на Луганськ, а ще далі на прикордонні переходи, де Ізварине.

Наприкінці квітня перший резервний батальйон нещодавно відновленої Національної гвардії України, майбутній батальйон імені Кульчицького, сформований повністю з добровольців, після півторамісячної підготовки прибув під Слов'янськ.

- **Степан Полторак, позивний «Тимофійович», генерал армії, командувач Нацгвардією України (квітень-жовтень, 2014), міністр оборони України (жовтень, 2014 — серпень, 2019):**

— Одна з проблем на той час, що стосувалася всіх силовиків, це, звичайно, мотивація. Підготовка,

озброєння, техніка — це зрозуміло. А от у перших добровольчих батальйонах завдання мотивації точно було вирішено. З цим там було все дуже добре. Їх, навпаки, потрібно було деколи стримувати. Тому що, розуміючи, хто нам протистоїть, розуміючи рівень підготовки противника, не можна було ухвалювати таке рішення. Ми їх усього трохи більше як місяць готували. А люди хотіли, прагнули йти вперед, вони були дуже мотивованими. От після того як ми вже заблокували Слов'янськ, перший батальйон став на найважчих напрямках. І дуже багато вони зробили, щоб звільнити Слов'янськ. Звичайно, що разом із підрозділами Збройних сил. На той час уже й СБУ почала працювати на повну, міліція. Всім разом було набагато краще.

Другого травня того самого 2014 року на світанку зведені сили АТО: армійці-десантники, спецпризначенці Нац-

Степан Полторак, позивний «Тимофійович», командувач Національної гвардії України (квітень-жовтень, 2014) дає інтерв'ю журналістам в місті Ізюмі. Фото Олексія Лебеда

гвардії загонів «Омега», «Вега», «Ягуар» і новоприбулі ще необстріляні добровольці Першого резервного батальйону НГУ — пішли вперед. Серед останніх був і режисер, телевізійник у мирному житті, а нині — відомий волонтер і блогер Мирослав Гай. Його роту приєднали на посилення десантникам Першого батальйону 95-ї бригади. Зранку 2 травня цей зведений підрозділ заблокували агресивні цивільні мешканці на південній околиці Слов'янська в районі керамічного заводу Zeus Ceramica під горою Карачун. Істерично налаштовані люди кидалися під колеса техніки, не реагували на попереджувальні постріли в повітря й сипали прокльони на адресу вояків. Загалом усіляко перешкоджали пересуванню колони. Доки гвардійці й десантники намагалися з ними домовитися, бойовики Гірка підготувалися до підступної атаки з-за спин мирних мешканців. Вона почалася відразу як стемніло.

■ **Мирослав Гай, волонтер, блогер, у травні 2014-го — доброволець Першого резервного батальйону Національної гвардії України:**

— Садимся, заполняем бронетранспортёры и говорим: мы покинем это место, вы же хотите, чтобы мы уехали, мы уезжаем — и всё. Нет, кричат, мы вас не выпустим. А потом — выстреливайте боекомплект в воздух! Начинаем выстреливать боекомплект в воздух, понимая, что как только закончится последний патрон, что-то начнётся. Уже звенит в воздухе это напряжение. Но ребята молодцы — не все выстреляли, некоторые вообще не стреляли, но было ощущение массовой пальбы.

В какой-то момент вот этого шума уже видно, что на заднем плане появляется один человек в камуфляже, второй в камуфляже, какие-то гражданские,

какие-то женщины, все вопят-кричат. И тут хрясь — летит коктейль Молотова, и загорается первый БТР. В этот момент под ним взрывается граната, и погибает первый парень, который там стоял. Мы понимаем, что это всё — конец. Начинается стрельба в воздух, часть гражданских, которые были обычными зеваками, разбежалась, а часть толпы мы видим на более опасном расстоянии. И всё — уже начали гибнуть наши первые ребята.

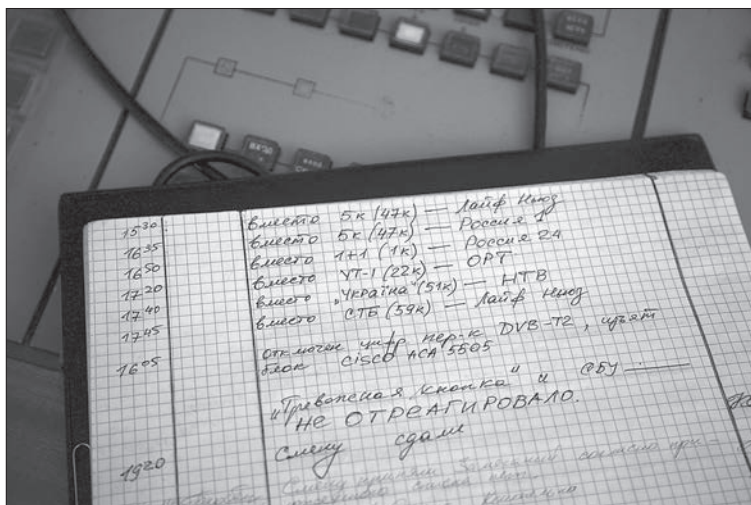
Сразу погибло двое парней, один водитель БТРа и второй не помню — из 95-й? Начинается стрельба над головами, а затем обстрел ребят.

В первую очередь мы открываем стрельбу по ногам. Подбегает к нам «Ты никуда не уйдешь» — за ним стрельба.

Мирослав Гай, доброволець Першого резервного батальйону НГУ дає інтерв'ю телеканалу «Еспресо» на території телевежі на горі Карачун. Фото Олексія Лебеда

Наш боец Сашка побежал растаскивать шины, что впереди БТРов, так ему прострелили насквозь палец, разворотило к чёртовой бабушке автомат. Пуля метила в сердце, и если бы не автомат, он бы погиб. Дальше мы начинаем на этих БТРах выезжать, ребята обстреливают, мы отстреливаемся куда-то в темноту, потом этой колонной вырываемся, наконец, в какой-то момент понимаем, что мы вырвались, спаслись. Вот с этого момента я понял, что нет никакого мирного населения, что есть очень конкретная тактика: под видом мирного населения проплаченные ребята с русскими паспортами в основном уголовной внешности подходят максимально близко к технике, в этом момент у них из-за головы летит или коктейль Молотова или граната.

Записи бойовиків про перемикання ТБ-сигналу на російські телеканали.
 Фото Олексія Лебеда

3 травня 2014 року. Територія Слов'янської телевежі на горі Карачун під контролем десантників і гвардійців. Фото Інни Петрикової

Гвардійці з десантниками тоді вирвалися з пастки й зайняли вночі панівну висоту над містом — гору Карачун, де була телевежа. Однак для відновлення знищеного противником телерадіомовлення знадобився тривалий час.

- **Михайло Забродський, генерал-лейтенант, командувач десантно-штурмових військ Збройних сил України (2015–2019), у травні 2014-го — командир 95-ї оаебр, народний депутат України 9-го скликання:**

— Захоплення гори Карачун — це теж приклад висадки десантно-посадковим способом. У нічний час було висаджено десантно-штурмовий підрозділ нашої 95-ї бригади. Він заволодів висотою в результаті швидкого, швидкісного бою. Після цього контроль над панівною висотою в місті Слов'янську було встановлено, і його вже ніколи не віддавали противнику.

Вид із гори Карачун на Слов'янськ. У центрі — керамічний завод Zeus Ceramics.
Фото Інни Петрикової

- **Степан Полторак, позивний «Тимофійович», генерал армії, командувач Нацгвардією України (квітень-жовтень, 2014), міністр оборони України (жовтень, 2014 — серпень, 2019):**

— Я думаю, що там, у Слов'янську, ворог мав комфортну ситуацію. До цього там дуже добре працювали російське телебачення, преса, їхня інформація постійно поступала. Я не думаю, а точно знаю, що далеко до початку захоплення Слов'янська там працювали групи з місцевими органами влади, з активом міста, з людьми. Населення Донецької і Луганської областей уявляли собі, що все відбудеться, як у Криму: їх Росія забере до себе, і вони житимуть дуже добре. Для нас це було важко, бо нам, окрім того, що вести бойові дії, ще треба було працювати з людьми. Пояснювати їм, розповідати. І найголовні-

ше: не лише розповідати та пояснювати, а ще й діяти так, щоб люди поважали нас. Щоб вони бачили в нас справді захисників. Тут важко було спланувати, зокрема бойові дії, щоб мінімізувати втрати. А з того боку було дуже багато російських ЗМІ.

Був випадок, коли два підрозділи висувалися й блокували Слов'янськ у районі комбикормового заводу — там була величезна кількість російських й інших журналістів, які чекали на нас. Однак інструктаж був такий і для генерала Аллерова, і його роти, і для роти генерала Рудницького, коли я ставив їм завдання: мінімізувати втрати, тільки після адекватних дій, тільки коли буде загроза нашому особовому складу застосовувати зброю, техніку тощо. Тільки коли підрозділ, який очолював генерал Аллеров, підійшов до блокпоста, бойовики, які там були, втекли. Але раніше туди підвели мирне населення й підпалили шини, все майно, що там було, щоб зафільмувати дуже гарну для них страшну картинку. Наша техніка навіть ще не підійшла до того блокпоста, а на відстані 100–200 метрів усе вже палало.

Росія показувала по всіх каналах: «дивіться, жахливо, українці вбивають людей, підпалюють, усе горить» і так далі.

Ворожа медіапропаганда впала на підготовлений ґрунт. Вона істерично перетворювала на кривавий штурм кожне просування наших військ уперед. А їм треба було закріплюватися й посилювати вже контрольовані блокпости піхотою з гвардійців і захоплювати нові вигідні позиції для щільнішої блокади. Адже бойовики зберігали під своїм контролем головний шлях постачання у Слов'янськ зброї, боєприпасів, провіанту: з Луганської області — через Сіверськ, Миколаївку та селище Семенівка на стратегічно важливому перехресті міжнародної траси М-03 Київ — Харків — Ростов. У боях

Положення сил АТО в районі Слов'янська станом на 02.05.2014

2 травня 2014 року вперше сили АТО втратили за один день два бойових армійських ударних гелікоптери Мі-24... їхні екіпажі загинули.

■ **Юрій Аллеров, позивний «Карпати», генерал-полковник, командувач Національної гвардії України (грудень, 2015 — травень, 2019):**

— Ворожий стрілецький вогонь і раніше пошкоджував наші вертольоти. Ми їх застосовували досить часто. Працювати з населенням Слов'янська не було ніякої можливості: ні телебачення, ні радіо — нічого не працювало, і це впливало на свідомість людей. Тоді ми самотужки почали виготовляти листівки. Я особисто брав участь. Харківська обласна держадміністрація, Академія НГУ, інші навчальні заклади нам робили листівки у великих кількостях, а ми їх скидали з гелікоптерів над Слов'янськом. І як би це тепер не видавалося комічним — ми це робили.

Але вертольоти потрапляли під обстріл. На великий жаль, тактика дій вертолїтників мала характер шаблонності — вони постійно йшли за одним і тим самим маршрутом. Сепаратисти це вираховували. Вони вирили окопи в полі на відстані десь близько кілометра від Слов'янська, і за класичною схемою, як у статуті протиповітряної оборони, — з двох позицій здійснили запуск по дві ракети по кожному вертольоту.

Коли впав перший гелїкоптер, потїм другий, ми почали розшукові заходи, щоб евакуювати екіпажі. Це був такий перший знаковий момент, що досить сильно морально вплинув на вертолїтників. Це була комплексна сильна бойова операція, яка показала, що будуть втрати, й змусила замислитися, що гелїкоптери — це не таксі, не засіб доставки, а бойова одиниця, яка буде під прицілом № 1. Тому що ворог відчував, що за допомогою вертольотів можна змінювати ситуацію і хїд ведення бою. Це купа вогневого ураження, до того ж можливість доставки в будь-яку точку будь-чого.

Противник серйозно підготувався і, як я знаю, вантажівками завозили протиповітряні засоби безпосередньо у Слов'янськ.

■ **Вїктор Муженко, позивний «Грім», генерал армії, начальник Генштабу — Головнокомандувач Збройних сил України (липень, 2014 — травень, 2019):**

— Ще 26 квітня був уже підбитий (знищений) перший вертолїт Мі-8, який був на Краматорському аеродромі. Його було знищено пуском протитанкової керованої ракети. Це була перша втрата нашої авіації. На щастя, тоді обїйшлося без загиблих. Проте наступні втрати — це чотири бойових вертольоти Мі-24 під

час проведення першої невдалої операції з деблокування Слов'янська 2 та 3 травня 2014 року — загинули пілоти.

Чому такі втрати були на той час? Тому що ще не розуміли небезпеки, льотчики не виробили тактику дій в умовах безпосередньої загрози застосування, зокрема засобів протиповітряної оборони. Йшлося про переносні зенітно-ракетні комплекси (ПЗРК), які дуже важко виявити. Після цього була проблема — льотчики практично були «паралізовані», льотний склад відмовлявся виконувати завдання. Щоб підняти авіацію, нам довелося вдаватися до певних заходів. Ми визначали коридори прольоту авіації. За 2–3 дні до виконання завдань армійською авіацією висилали групи спеціального призначення. Весь коридор було поділено на квадрати, в кожному діяла група спеціального призначення. Після проведення ними відповідного

На базі «Луна» техніки лагодять пошкоджений ворожим вогнем гелікоптер Мі-8.
Фото Інни Петрикової

зачищення, огляду місцевості й отримання доповіді про те, що в коридорі на цій ділянці місцевості небезпека відсутня, тільки тоді здійснювалося застосування авіації: обльоти, транспортування й певні удари з повітря.

Однак попри втрати 2 травня 2014 року, що зазнали сили АТО, їхній наступ тривав. Захоплені нашими силами позиції забезпечили блокування міста на основних шляхах сполучення. Гіркін із терористами у Слов'янську зрозумів, що це вже не жарти, бойовики почали зазнавати суттєвих втрат: у бою 2 травня в дуелі зі снайпером Нацгвардії був застрелений бойовик із позивним «Ромашка». Він був паламарем і дзвонарем у Києво-Печерській Лаврі, поборник «руського міра», організатор нападу 13 квітня 2014 року на групу СБУ в Семенівці, закінчив своє нікчемне життя швидко. Це вкотре доводить участь російської церкви в розв'язуванні війни проти України.

Третього травня 2014 року українські спецпризначенці груп «Омега» Нацгвардії та «Альфа» СБУ на бронетранспортерах їхали з блокпоста № 5 вулицями Краматорська на аеродром. Через два дні вони пройдуть криваве хрещення першим великим боєм із ворогом. А тоді їх провокувала прокльонами зазомбована «руським міром» місцева публіка. А місцевий священник Сергій Миронов із георгіївською стрічкою на грудях нібито виступав у ролі миротворця й просив спецпризначенців залишити місто.

■ Петро Порошенко, Президент України (2014–2019):

— Це насправді жахливе абсолютно явище, коли священники, які претендували на те, щоб вважатися українськими, благословляли вбивство українців і допомагали ворогу. Це ще один надзвичайно важливий

доказ на користь того, що Україна повинна мати свою власну церкву, незалежну від держави, особливо від держави іноземної. Я припускаю, що відповідні команди, поради до священнослужителів надходили з-за меж нашої території. І вони були частиною сценарію створення «проєкту „Новоросія”». І тільки наші об'єднані зусилля не дали цього зробити.

Тоді все це для України було вперше. Перші прокльони солдатам як нібито загарбникам. Перше фарисейство служителів церкви, які відверто й неприховано служили ворогу. Була й перша гіркота втрат серед своїх. Була й перша стримана та благородна гордість за вбитих агресорів-чужинців.

РОЗДІЛ 6

ПЕРШИЙ ВЕЛИКИЙ БІЙ

■ **Арсен Аваков, міністр внутрішніх справ України:**

— Самое сложное было — переходит из состояния мироощущения мирного времени в ситуацию, когда правила изменились. Вся мораль изменилась, всё поменялось. И нужно принимать решения, потому что иначе потери будут велики. И вот это нам больше всего мешало сразу раздавить всё сепаратистское кодро.

На аеродром Краматорська, який охороняли солдати 85-ї авіаційної комендатури, на початку травня прибули додаткові армійські сили: десантники 95-ї Житомирської бригади та спецпризначенці з 8-го Хмельницького полку. Загалом гарнізон Краматорського аеродрому з кінця квітня був заблокованим у ворожому оточенні під постійними атаками бойовиків. Вони понад усе хотіли отримати контроль над повітряною брамою всієї півночі Донецької області.

■ **Сергій Кривонос, позивний «Юган», генерал-майор, заступник секретаря РНБО України, у травні 2014-го — начальник штабу ВДВ ЗСУ:**

— Якби сепаратисти захопили аеродром, то наступного дня тут вже сідали б російські літаки.

Вони могли б бути навіть з українськими розпізнавальними знаками. І ніхто зі світової спільноти вже б не перевіряв: чи українські то літаки, чи взагалі вони тут були ці літаки й гелікоптери, чи не було? Це був плацдарм для успішного розвитку наступу сепаратистів на Харків. Потім, у липні, це був наш плацдарм для розвитку наступу на Донбасі. Іншого військового значення для бойовиків аеродром Краматорська не міг мати. Тому що в північній частині Донецької області жодного аеродрому немає. Саме тому йшли довгі, криваві, виснажливі бої і за Луганський, і за Донецький, і за Краматорський аеропорти. Для росіян і сепаратистів контроль над ними — це можливість стратегічно впливати на всю ситуацію.

Це вже потім аеродром Краматорська стане штабом Антитерористичної операції під кодовою назвою «Сармат». А тоді, на початку травня 2014-го, за наявності там достатніх армійських сил треба було вивести звідти спецпризначенців «Альфи» СБУ та груп спецпризначення МВС «Омега», «Вега» та «Ягуар».

Маршрут у базовий табір «Луна» під Ізюмом пролягав через село Семенівка — це фактично східна брама Слово'янська з боку міжнародної траси М-03 Київ — Харків — Ростов. У минулому гвардієць-спецпризначенець, полковник у відставці Олександр Волошин, позивний «Скорпіон», у травні 2018-го вперше після п'яти років відсутності повернувся на те саме місце бою між селом Семенівка і Слово'янськом. На те велике автомобільне перехрестя із залізничним переїздом, на якому загинули його бойові товариші.

■ **Олександр Волошин, позивний «Скорпіон», полковник у відставці, у травні 2014-го — командир розвідгрупи загону спецпризначення «Омега» НГУ:**

— Когда подъезжали к этому большому перекрёстку в Семёновке, мы уже знали, что ребята из передовой группы, которая выехала со стороны Изюма с блокпоста № 3а нам навстречу, первые попали здесь в засаду. Проехав до этого перекрестка метров сто-сто пятьдесят, мы спешили, слева и справа шли по два БТРа. И мы таким боевым порядком — четырьмя «коробочками», естественно, в них укрываясь внутри, как за бронещитом — начали потихоньку двигаться пешим порядком в направлении наших ребят к перекрестку и этому железнодорожному переезду.

Огонь велся со всех сторон: и с правой, и с левой. Враги бегали между домами — их было видно,

Олександр Волошин, позивний «Скорпіон», полковник у відставці, у травні 2014-го — командир розвідувальної групи загону «Омега» НГУ. Кадр документального фільму «Слов'янськ. Початок війни» (ICTV)

между огородами, кустами, большими деревьями. Их интенсивный огонь практически шел отовсюду. По мере передвижения и сближения с перекрестком огонь стал менее интенсивным, мы переносили его в основном уже туда на левую сторону. Дальше, с той же стороны, еще развалины старого химзавода, оттуда работали снайперы противника. Наши ребята их увидели и хотели подавить, но, насколько я помню, там дальность не позволяла со стрелкового оружия их достать. Мы потом скорректировали туда огонь крупнокалиберного пулемета ККВТ с БТра, который на блокпосту № 3а был, и подавили снайперский огонь противника оттуда.

Для нинішнього генерал-полковника у відставці Юрія Аллерова 5 травня 2014 року відбувся особливий бій. Уперше в ньому брала участь така велика кількість учасників з обох сторін. Уперше бойові дії тривали так довго — до п'яти годин. Уперше такий інтенсивний бій сторони вели на одній відносно вузькій ділянці фронту — перехресті доріг у селі Семенівка на основній трасі М-03 Київ — Харків — Ростов.

Застосовувався весь арсенал легкої та важкої стрілецької зброї: автомати, снайперські гвинтівки, ручні й великокаліберні кулемети, ручні та підствольні гранатомети.

Юрію Аллерову довелося, командуючи цим боєм, перейматися не лише долею всіх бійців, а й особливо долею одного з них.

У бойових порядках загону, який рухався з Краматорська в бік Ізюма, перебував і вів активний вогонь по противнику його син — Владислав Аллеров, офіцер-спецпризначенець групи «Вега» НГУ. Крім нього в тому бою взяли участь кілька досить відомих бійців: отримав поранення рідний брат Сергія Кривоноса — спецпризначенець-гвардієць Владислав Кривонос, активно себе виявили командири «Омеги» пол-

ковники Анатолій Стрельченко та Сергій Асавелюк. Серед офіцерів «Альфи» перебував і вміло вів бойові дії Олександр Устименко, який згодом став начальником Центру Спецоперацій «А», тобто командиром головного антитерористичного підрозділу країни.

■ **Юрій Аллеров, позивний «Карпати», генерал-полковник, командувач Національної гвардії України (грудень, 2015 — травень, 2019):**

— Група, яка висувалася від Краматорська, там було близько 70 бійців, мала кілька БТРів. Унаслідок ворожого вогню деякі машини зазнали пошкоджень. Так трапилося, що в телефонному режимі звичайним мобільним зв'язком мені довелося керувати цим боєм. Вони за першим маршрутом повинні були пройти вулицями села Семенівка, а потім перейти через канал. Не тією великою дорогою,

Юрій Аллеров, позивний «Карпати», генерал-полковник, командувач Національної гвардії України (грудень, 2015 — травень, 2019).
Кадр документального фільму «Семенівка. 5 травня»

де зрештою і був бій і де не така щільна забудова, а, навпаки, самим населеним пунктом. У чім складність? У населеному пункті досить важко воювати, особливо якщо є загроза повного знищення нашої бронетехніки.

Вони підійшли до межі пересування Семенівкою й доповіли мені, що бачать людей із гранатометами. Кажуть: «На нас тут чекають вже». Чому я сказав, що маршрут їхнього руху був напередодні засвічений кимось. Можливо, навіть десь якась зрада була, не знаю, не готовий сказати, нікого не хочу звинувачувати. Мені довелося терміново змінити їм маршрут просування, і вони вийшли на центральну велику дорогу — трасу М-03, на що не очікував наш противник. Ми з напрямку Ізюма назустріч тій групі вишукували своєрідними блокзаслонами БТри. Я спочатку ставив завдання полковнику чи підполковнику «Альфи» СБУ, кажу йому: «Ви виходите першими, ви найбільше підготовлені». Він відповідає: «Ні, ми першими не підємо». І тут саме офіцер полку «Ягуар» каже: «Я піду». Треба віддати належне Вадиму Сухаревському, позивний «Барсук», він тоді був командиром роти армійського підрозділу 80-ї десантної бригади. Нині він уже комбат морської піхоти. Тоді він дав свої БТри, тому що в нас машин не було. Він — молодець, сміливий, рішучий офіцер. Ми поставили на БТри ящики з-під патронів, наповнені піском. Це такий афганський варіант протикумулятивного захисту, бо ніякого тоді не було. А ми розуміли, що будуть по них стріляти з гранатометів.

Перший пішов «Ягуар», потім — група десанників, потім на броню сіли дві групи бійців з «Альфи». Вони вийшли на перехрестя між Семенівкою

і Слов'янськом, де проходить об'їзна дорога, що виходила на Бахмут. Ми виставили БТРи як заслони і тримали його, щоб дати групі, яка йшла з Краматорська, змогу пройти. Тактику вибрали правильну: зсадили людей із БТРів і поставили їх не ззовні бронемашин, а всередині, щоб бронетранспортерами, як щитом, прикриватися від щільного ворожого вогню з усіх боків. Вони пішли таким бойовим порядком під вогнем ворога. Все керування було в такому штучному режимі.

Основний вогонь ворог вів із висот хімічного заводу. На самому перехресті й залізничному переїзді також були споруди, де засів ворог. Почався серйозний зустрічний бій. Хлопцям довелося з усією своєю амуніцією, з елементами бойової охорони, пройти саме

Олександр Аніщенко, полковник,
Герой України (по смертно)

Руслан Лужевський, майор,
Герой України (по смертно)

**Прапорщик
ДОЛІНСЬКИЙ
Віктор Григорович**

Інструктор (гранатометник) взводу вогневої підтримки 4-ї роти спеціального призначення військової частини 3028 Залізного оперативно-територіального об'єднання Національної гвардії України прапорщик Віктор Долінський користувався повагою в командуванні частини та авторитетом у військовому колективі.

У травні 2014 року Віктор Григорович брав участь в антитерористичній операції. 5 травня під час виконання службово-бойового завдання поблизу Слов'янська він виявив мужність та героїзм, але отримав вогнепальне поранення, від якого помер.

За сумлінне виконання службових обов'язків, відданість Військовій присязі та українському народові, зразкове виконання службово-бойових завдань, виявлену особисту мужність і героїзм в умовах загрози життю та здоров'ю прапорщик Віктор Долінський нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Ігор Долінський, прапорщик, інструктор-гранатометник вінницького полку «Ягуар» НГУ, кавалер ордена «За мужність» III ступеня (посмертно)

оце перехрестя, а там був уже сформований противником його опорний пункт.

Нашим хлопцям пощастило — завдяки якісній роботі все ж таки пройшли це перехрестя. Проте, на жаль, були втрати. Загинув наш перший гвардієць із Вінницького полку «Ягуар» прапорщик Віктор Долінський, інструктор-гранатометник. Загинуло два представники «Альфи» — серйозні, сильні офіцери — Руслан Лужевський і Олександр Аніщенко. На превеликий жаль, коли я запросив підтримку гелікоптерів, вони не прилетіли. Артилерії тоді взагалі ще не було. Це був перший стрілецький, потужний, тривалий вогневий бій з елементами евакуації. Нам досить важко.

■ **Олександр Волошин, позивний «Скорпіон», полковник у відставці, у травні 2014-го — командир розвідгрупи загону спецпризначення «Омега» НГУ:**

— Огневые точки были везде. Не было какого-то плацдарма или дзота, то есть там находился человек. Автоматчики бегали и там, и там. Они передвигались, не сидели на одном месте. Допустим, они здесь постреляли, побежали туда за другое здание, с того здания постреляли, перебежали, спрятались за деревья. В тех зданиях больницы, на той белой высотке, там тоже какая-то огневая точка была. Мы её, как я помню, обезвредили, потому что оттуда потом уже никто огонь не вел, когда дальше продвигались.

У вбитого на залізничному переїзді ворожого кулеметника, який був командиром однієї з ворожих диверсійних

Кадр відеоблоку біля с. Семенівка. Зняв 5 травня 2014-го на мобільний телефон механік-водій одного з БТРів. Під їхнім прикриттям бійці ведуть вогонь. Видно вбитих і поранених

груп, відомого під позивним «Ведмідь», наш офіцер із групи «Омега» НГУ Сергій Асавелюк під вогнем забрав рідкісну тоді зброю — кулемет зі встановленим на ньому снайперським прицілом. Для наших це був небаченої цінності трофей на той час. Від щільного вогню вибухнула газова автозаправка, що стояла при дорозі. Це був перший великий і помітний у Слов'янську вибух.

Усі емоції першого великого бою зафіксував унікальний відеозапис, який зробив на мобільний телефон водій одного з наших бронетранспортерів: на ньому зафіксовано какофонію інтенсивного вогню, обривчастий тріск радіообміну, нецензурну лайку в ефірі та реальний бойовий азарт у командах.

■ **Олександр Волошин, позивний «Скорпіон», полковник у відставці, у травні 2014-го — командир розвідгрупи загону спецпризначення «Омега» НГУ:**

— У военного человека, которому нравится его дело, и который выполняет задачи, всегда есть азарт — победить, достичь цели, остаться живым, защитить свою Родину. Я считаю, что эти эмоции должны быть у каждого нормального военного человека.

■ **Юрій Аллеров, позивний «Карпати», генерал-полковник, командувач Національної гвардії України (грудень, 2015 — травень, 2019):**

— Ми вивели основну групу з Краматорська, яка там була не потрібна. Цей бій був зустрічний, разом і подивилися, що там є у ворога. Ми завдали серйозних втрат противнику, тому що, за оперативною інформацією, яка до мене надходила, вони були такими: понад 40 осіб 200-х і сотні поранених,

тобто морг заповнений. У них був шок. Навіть є висловлювання Гірка, що для них це було, як «маленьке пекло».

Наш офіцер бойової групи «Альфа», що йшла з Краматорська, і якому я ставив завдання тут... ви розумієте, коли хлопці виходять із бою, а він із криком на мене: «Генерал, на твоїх руках кров!» Я кажу: «Я знаю...» Багато тоді було емоцій.

Цей час таки переламний, тому що «Альфа» ніколи не працювала в таких бойових умовах, коли ворог добре озброєний. Це складана ситуація: територію ми не контролюємо, а противник — скрізь. Єдине, що нам тоді не дозволило втратити багато людей, те, що в «Альфі» була досить непогана екіпіровка і всі наркотично-знеболювальні засоби. Вони віддавали їх нашим пораненим хлопцям.

Ліворуч з мобільним телефоном у руці генерал-полковник Юрій Аллеров, позивний «Карпати», зустрічає пораненого в бою в Семенівці 5 травня 2014-го. Кадр фільму «Слов'янськ. Початок війни» (ICTV)

Доповідаючи керівництву штабу про перебіг і результати цього бойового зіткнення, я сказав: «Це не Антитерористична операція, це повноцінна війна». Такий я зробив підсумок доповіді.

Це були перші одночасні втрати кількох військово-службовців сил Антитерористичної операції в одному жорстокому кількогадинному бою з противником. У ньому віддали свої життя прапорщик-нацгвардієць Віктор Долінський із Вінницького загону «Ягуар» і двоє офіцерів СБУ з групи «Альфа»: майор Руслан Лужевський і полковник Олександр Аніщенко. Ще восьмеро бійців було поранено.

■ **Олександр Волошин, позивний «Скорпіон», полковник у відставці, у травні 2014-го — командир розвідгрупи загону спецпризначення «Омега» НГУ:**

— Я дома потім аналізував. Якщо б ми здесь, в Семёновке, тогда укрепились, заняли оборону и наши б все сюда подтянулись, то можно было сделать тут неплохой блокпост. На то время, мне кажется, он был очень важным. Не знаю, конечно, почему наши группы не закрепились и проехали этот перекрёсток, который потом занял враг. Командованию было виднее. Мы тут тогда все атаки отбили, всех сепаратистов: кого убили, кто оттянулся в город. По сути, здесь была чистая территория. По-хорошему, нам нужно было здесь ставить бронетехнику, сюда всех сгонять, ставить блокпост нормальный с бетонными перекрытиями и делать нормальный укрепленный район. Это хорошее место. В случае успеха, мы бы отрезали Славянск с этой стороны от Краматорска и от села Николаевка. Когда

Гиркин со своими боевиками уходил из города летом, они по этой дороге уходили. А был бы блокпост, как раз это дало бы возможность отрезать их и сделать блокаду более плотной.

Справді, тоді 5 травня 2014-го це був єдиний момент до самого звільнення міста, коли сили АТО, хай навіть і з втратами й тимчасово, але таки заволоділи в Семенівці стратегічно важливим перехрестям автомобільних доріг Слов'янськ — Миколаївка та Слов'янськ — Бахмут із залізничним переїздом. Однак тоді закріплення на цьому плацдармі сил АТО було ледь не самогубною операцією. Відтак ніхто з командирів не ризикнув узяти на себе відповідальність і спробувати заволодіти й установити контроль над цією околицею міста. Потім саме цей район — перехрестя

5 травня 2014 року. Вибух газової автозаправки під час бою в селі Семенівка. У центрі — споруди заводу «Хімпром». З нього снайпери бойовиків обстрілювали сили АТО, що йшли по трасі М-03. Фото з документального фільму «Слов'янськ. Початок війни» (ICTV)

і всю Семенівку — ворог перетворив на потужний укріплений район. Контроль над ним забезпечував угрупованню Гірка в місті бойову стійкість, адже дозволяв бойовикам весь час отримувати поповнення зброєю, технікою та боеприпасами для активних бойових дій із Луганщини через Миколаївку, Лиман і Ямпіль.

Потім найзапекліші бої за Слов'янськ розгорнулися саме тут, у Семенівці, яка була фактично брамою в саме місто.

РОЗДІЛ 7

ПЕРШІ ВТРАТИ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

Після першого виснажливого для обох сторін, кривавого й довгого бою 5 травня 2014 року навколо Слов'янська за-панувала відносна тиша. Усі зализували рани. Сили АТО показали гострі зуби. Тобто спроможність вести активні динамічні бойові дії, завдавати ефективне вогневе ураження противнику й досягати результатів попри відчутні втрати. І хоча метою тієї операції була банальна передислокація підрозділів, непотрібних на аеродромі Краматорська, в базовий табір під Ізюмом, для противника цей рейд наших на бронетехніці був як репетиція штурму та підготовка для заходу ударних груп у саме місто. Тому бойовики почали закріплюватися у Семенівці на східній брамі міста, на тому самому перехресті стратегічної траси М-03 Київ — Харків — Ростов: дорогу перегородили бетонними блоками, вирили бліндажі, окопи, траншеї, з'єднали вогневі позиції шляхами сполучень. Контроль над цим транспортним вузлом дозволяв із Луганщини постачати зброю, боєприпаси й поповнювати лави бойовиків особовим складом. Ворожі російські та сепаратистські медіапропагандисти, які тоді ще не були заблоковані в українському сегменті ТБ-мовлення й інтернеті, максимально використовували трагічні події 2 травня в Одесі для мобілізації бойовиків.

Для штабу АТО головний висновок бою 5 травня у Семенівці був таким: у разі активних штурмових дій і заходу

великих сил із бронетехнікою в міську забудову Слов'янська, втрати будуть ще більшими. А отже, аж ніяк не обійтися без нарощування саме військової потужності Збройних сил України. Тільки силами МВС і СБУ місто точно не звільнити.

■ **Віктор Муженко, позивний «Грім», генерал армії, начальник Генштабу — Головнокомандувач ЗСУ (липень, 2014 — травень, 2019):**

— Щодо потужності саме військової... На той час так казати було б занадто сміливо. Насправді була обмежена кількість підрозділів. Угрупування від Збройних сил України було невелике. Це було всього кілька сотень людей, які не могли виконати весь той спектр завдань, що вже окреслився, виходячи з оцінки ситуації, що тоді склалася. Адже Слов'янськ — місто з 90-тисячним населенням. Інформації точної було мінімум або зовсім не було, а от дезінформації було повно. Йшлося про великі угруповання бойовиків, про створення там відповідних інженерних фортифікаційних споруд у самому місті, перетворення його, як вони казали, на Сталінград. У нас не було повного розуміння обставин — це одне. І друге — бої у такому густо населеному місті, як Слов'янськ, могли призвести до великих руйнувань і серйозних втрат насамперед серед жителів міста. А противник хотів втягнути нас у Слов'янськ, бо для воєнних дій у місті важка техніка малоефективна, воювати можна було тільки піхотою. Наскільки ми тоді були готові до ведення бойових дій в умовах населеного пункту, міста? Однозначно це потребувало часу й відповідної підготовки особового складу. І не лише підготовки тактичної, а й психологічної, тобто самої готовності солдат й офіцерів вести такі дії.

Тому й терористи Гіркаїна, і наші військові суттєво знизили бойову активність та не проводили масштабних наступальних операцій. Натомість регулярно обмінювалися обстрілами позицій. Бойовики почали підступно гатити з житлових кварталів по зайнятих нашими військами опорних пунктах великими артилерійськими калібрами — з тих самохідних мінометів НОНА, які захопили в десантників 25-ї бригади. Наші тоді не відповідали нічим важким. По-перше, у сил АТО під Слов'янськом ще не було достатньо важкої зброї. А по-друге, був чіткий наказ — не стріляти в напрямках, де можуть постраждати цивільні.

7 травня у базовий табір «Луна» під Ізюмом приїхав тодішній прем'єр-міністр Арсеній Яценюк. Окрім вручення позачергових військових звань, нагород і відзнак бійцям уперше силам АТО було передано нову бронетехніку, що до того дня ще ніколи не з'являлася на озброєнні ані в армії, ані у щойно відновленої Національної гвардії України. Саме

Автоматники й снайпер ЗСУ несуть службу на одному з блокпостів навколо м. Слов'янська. Фото Олексія Лебеда

її спецпідрозділ «Омега», який героїчно себе виявив у бою в Семенівці 5 травня 2014 року, посилили чотирма новими бронетранспортерами БТР 4-Е з 42 бронемашин іракського контракту. Такий крок продемонстрував, що забезпечення новими зразками бронетехніки й озброєння вперше стало реальним пріоритетом для уряду. Хай навіть для цього і знадобилося відтермінувати виконання експортних поставок за зовнішньоекономічними угодами.

«Від імені Кабінету Міністрів України хочу вам сказати велике дякую і низько поклонитися за те, що ви під кулями йдете захищати країну. Вам велика шана за вашу доблесть, звитягу і волю. Ми боремося за країну і її майбутнє. Дякую особовому складу Збройних сил України, Національній гвардії України, МВС, СБУ за боротьбу, за мужність, за силу. Перемога буде за нами. Слава Україні!», — заявив на зустрічі з військовослужбовцями сил АТО прем'єр Арсеній Яценюк.

Вогонь із бронетранспортера БТР 4-Е «Буцефал» на випробуваннях перед відправленням до війська. Фото Інни Петрикової

А тим часом у захопленому місті сепаратисти готувалися до гучного святкування 9 травня. Цей день мав максимально мобілізувати одурманене пропагандою населення на проголошений ватажками терористів псевдореферендум 11 травня 2014 року. Крім лідерів терористів — самопроголошеного «народного мера Слов'янська» В'ячеслава Пономарьова — на центральній площі міста 9 травня виступив і Павло Губарєв, який тоді позиціонувався як «народний губернатор Донецької області». Також не обійшлося і без виступу законної міської голови міста Нелі Штепи, що у своїй короткій промові знову солідаризувалася з тезами російської пропаганди й закликала містян прийти та проголосувати на незаконному референдумі 11 травня:

— Мы сегодня пришли сюда, чтобы сказать, что сегодня День Победы, и мы сегодня победим по-любому... Мы должны в наш город не пустить никого, мы должны 11 числа прийти на референдум, проголосовать и выявить свое волеизъявление, я буду с вами на избирательных участках. И мы должны показать, что за нас не проголосовали. Мы проголосовали сами. Я хочу поздравить вас с Днем Победы над всем тем, что называется злом!

На Донбасі за прикладом незаконного референдуму, проведеного в Криму, російські автори проекту гібридної війни під пропагандистською назвою «Русская весна» хотіли цим «голосуванням» 11 травня спочатку легітимізувати самопроголошені квазідержавні утворення ДНР і ЛНР, а потім, можливо, попроситися до складу Російської Федерації. Проте у жодному разі на якомога більшій території Донецької та Луганської областей російським загарбникам і їхнім місцевим посіпакам треба було не допустити законного голосування за кандидатів на дочасних виборах Президента України, які Верховна Рада України призначила на 25 травня

2014 року. Результат цього голосування та визнання його міжнародною спільнотою мали б заповнити вакуум легітимної влади в державі після Революції Гідності, вибити у ворога пропагандистський козир про «незаконну хунту» у владі та, нарешті, дати державі конституційного Верховного Головнокомандувача Збройними силами України.

■ **Петро Порошенко, Президент України (2014–2019):**

— Коли я почув про розвиток подій у Слов'янську, то не мав жодних ілюзій щодо присутності там росіян. І це підтвердилося, зокрема, і у зв'язку з присутністю там полковника ФСБ РФ Гірка і багатьох інших, які керували й організовували жахливе не просто захоплення, а знущання з цивільного населення, розстріли, у тому числі полонених, скоєння багатьох інших злочинів. І це розпочалося буквально з перших днів захоплення Слов'янська. Тим паче, що Слов'янськ був містом-символом. Я думаю, що вони захопили саме це місто абсолютно невипадково. Це була дуже добре спланована воєнна операція. Хочу всім нагадати, що Слов'янськ стоїть на перетині трьох де-факто областей: Харківської, Донецької, Дніпропетровської. І це був потужний транспортний вузол, який створював плацдарм для атаки в усіх трьох напрямках. Це чітко відображає їхні плани створення «Новоросії», які нашими спільними зусиллями були зірвані. Звідти планувалося підтримувати так звану Харківську народну республіку. Звідти планувалося не допустити блокування силами АТО Донецька і звідки, у разі позитивного для росіян сценарію агресії, створювався плацдарм для нападу на Дніпро. І саме тому для нас розв'язання питання Слов'янська було абсолютно принциповою позицією.

Паралельно з короткою виборчою президентською кампанією в державі тривала масштабна мобілізація. Відбувалося комплектування й озброєння, перекидання та розгортання додаткових сил на Донбасі: військових, гвардійських і міліцейських підрозділів. Як нових, так і старих. Добровольчий рух розростався й набирав обертів. Треба було зупинити неминуче розповзання сепаратистської зарази зі сходу вглиб країни.

■ **Олександр Турчинов, секретар РНБОУ (грудень, 2014 — травень, 2019), голова Верховної Ради України — в. о. Президента України (лютий-червень 2014 року):**

— Ми постійно збиралися, аналізували ситуацію, дивилися на плани операцій, малювали стратегії операцій — як нам розв'язати питання Слов'янська? Хоча, ви ж розумієте, що війна була не тільки під Слов'янськом. Вони спробували взяти під контроль усю Донецьку й Луганську області. Фактично в більшості районів вони там уже проголосили свою так звану сепаратистську владу. Це був план російських кураторів: усі адміністративні межі Донецької, Луганської областей вони хотіли контролювати. Потім була спроба і в Одесі таке саме зробити, але цей заколот був достатньо жорстко придушений.

Показово те, що фронту спочатку взагалі не було. Були бої під Слов'янськом. Проте, коли в тебе і в тилу сепаратистські заколоти, то були такі випадки, коли виходить машина зі зброєю з одного пункту до пункту, де потрібна ця зброя, і просто зникає. Я до військових звертаюся: «Куди поділася машина?» Відповідь: «Ми не знаємо, чи спецпризначенці російські чи хтось інший її захопили або підірвали». Навіть інформації точної не було. Тому я зробив таке вольове рішення:

зібрав усіх силовиків, Генштаб, начальника Генштабу, міністра оборони, міністра внутрішніх справ, усі силові служби. На карті ручкою намалював лінію від східного кордону, десь у районі Станично-Луганської вздовж Рубіжного, до Донецького аеропорту й вниз до Маріуполя, Маріупольського аеропорту. І сказав: «Бачите, оце тепер буде фронт. Зайняти позиції вздовж цього фронту». Що це нам дало? Ми провели зачистку всіх сепаратистів, терористів, які тепер уже були в нас у тилу. І тоді з'явився тил, де було безпечно перебувати. Таким чином, ми зробили фронт, а потім цей фронт почав поступово стискатися. Результати, ви знаєте, були непогані.

Тоді ж, коли пішла активна військова конфронтація і стало зрозумілим, що це війна (а ми вже мали негативний досвід у Криму, де ворог насамперед захопив усі аеродроми, щоб приймати свої транспортні літаки й використовувати ці бази для нарощування сил і подальшої агресії), я дав команду: усім, що в нас було насамперед утримувати цивільні аеропорти та військові аеродроми — Маріупольський, Донецький, Краматорський і Луганський. І фактично ця команда була виконана.

Сепаратисти змогли на якийсь короткий час захопити Маріуполь, але аеропорт там завжди був під нашим контролем. Так само у Луганську: місто захопили, але вони довгий час не могли вибити нас з аеропорту. Коли була спроба вибити нас із Донецького аеропорту, я ухвалив рішення про бойове використання армійської авіації. І фактично ми їх вибили звідти спільними зусиллями, відновили свій контроль над Донецьким аеропортом і тримали його довгий час.

Змішані армійсько-гвардійсько-міліцейські гарнізони на головних блокпостах навколо Слов'янська, а також на важливих дорожніх вузлах і транспортних артеріях Луганської, Харківської, Донецької та Дніпропетровської областей ретельно пильнували весь автотранспорт. Під Слов'янськом дедалі частіше затримували підозрілих осіб, нерідко з прихованою в авто зброєю.

■ Арсен Аваков, міністр внутрішніх справ України:

— Задача этой боевой охраны, этих блокпостов, которые мы сейчас инспектируем, проверяем, обеспечиваем, в том, чтобы не допустить на территорию этих районов террористические элементы. В том, чтобы обеспечить покой этих районов и нормальное функционирование. Чтобы не дать ситуации хаоса и

Військовослужбовці сил АТО перевіряють понівечений обстрілами автомобіль із російськими державними номерними знаками на блокпосту на виїзді з м. Слов'янська. Фото Олексія Павлюка

террористического бардака проникнуть на те территории, которые не хотят так жить.

Саме тоді вперше на допомогу ще дуже погано оснащеної армії і екіпірованих Нацгвардії прийшла велика волонтерська спільнота. Подальший перебіг війни показав: саме добровільні постачальники війська — волонтери — фактично винесли фронт на руках коштом усього народу й забезпечили військо всім необхідним для сучасної війни. На той час найнеобхіднішим було те, що рятує життя — бронезилети.

■ **Олександр Турчинов, секретар РНБОУ (грудень, 2014 — травень, 2019), голова Верховної Ради України — в. о. Президента України (лютий-червень 2014 року):**

— Я дав команду митникам, прикордонникам, щоб для всього, що волонтери завозитимуть для сил АТО без документів, відкривати зелений коридор, пропускати. І тоді волонтерський рух дуже серйозно армії допомагав, Нацгвардії, добровольчим батальйонам. Тому що держава тільки починала робити кроки, аби відновити свій оборонний потенціал. Адже, коли ми прийшли до влади (про це вже багато говорили), на рахунках казначейства практично взагалі не було державних грошей. Крім боргів, нічого не було. Зруйнована економіка, неробоча бюджетно-фіскальна система. І все це потрібно було відновлювати паралельно. Ніхто ж не міг тоді сказати росіянам: почекайте, не воюйте, ми зараз бюджетом позаймаємося, грошей позбираємо. Треба було нам усе робити паралельно: запускати бюджет, роботу банківської системи, реанімувати військово-промисловий комплекс, налагоджувати постачання його продукції до війська. І, на жаль, для мене позиція міжнародних наших партнерів тоді — це було дуже

серйозне розчарування. У мене чомусь ілюзія була, що вони забезпечать гарантії недоторканості України за Будапештським меморандумом 1994 року після її добровільної відмови від третього у світі за потужністю ядерного арсеналу. Політика — це ж відповідально, це ж на міжнародному рівні. Я думав, що вони, безумовно, якщо не війська, то у будь-якому разі зброю нам одразу дадуть. Ці ілюзії розвіялись досить швидко. І перше постачання летальної зброї — це тільки 2018 рік, тобто за чотири роки після початку війни.

У вівторок 13 травня 2014 року після проведення свого псевдореферендуму 11 травня і проголошення незаконних квазідержавних утворень ДНР-ЛНР бойовики Гірка на у Слов'янську завдали перший кривавий удар уже по Збройних силах України.

Вдень за 20 кілометрів від Краматорська біля с. Октябрське (нині с. Маячка, — *авт.*) перед дамбою, що розділяла каскад водойм Краматорського водосховища, терористи влаштували підступну засідку на армійську колону десантників 95-ї Житомирської бригади. Цим шляхом регулярно забезпечувалося постачання для гарнізону блокпоста № 6 на горі Карачун над містом. Того разу колона доправляла туди батарею 82 мм мінометів «Васильок» на трьох вантажівках Газ-66 у супроводі двох бронетранспортерів БТР-80 із десантом. У вузькому місці перед самою дамбою над водою колоні довелося скинути швидкість. Далі розповідь учасника того бою, добровольця-десантника Тараса Ткалича, яку було опубліковано на сайті Цензор.нет:

— Я принимал участие в революции на Майдане с первых дней. И когда началась война, пошел добровольцем. Мне повезло — попал в 95-ю аэромобильную бригаду, в роту, которой командовал настоящий офицер и настоящий лидер — Павел

Медведь. Наше подразделение состояло из мобилизованных, и времени на подготовку было немного. Мы были одними из первых, кто попал под Славянск. В то время там было очень мало украинских сил — мобилизация еще продолжалась, а остановить дальнейшее продвижение пророссийских боевиков надо было без промедления.

13 мая наша рота получила одну из своих первых боевых задач: сопровождение трех грузовиков ГАЗ-66 батареи 82 мм минометов «Василек». Для выполнения этой задачи были выделены наши два БТР-80 с десантом.

Один БТР шел впереди колонны, а я шел на замыкающем. Мы, солдаты, не знали, куда идем. У нас не было данных разведки. Сил было под Славянском очень мало, и некому было проводить доразведку. Не было сил, чтобы организовать головную походную заставу, боковые походные заставы. Все осознавали риск, ведь уже начались бои. Мы, бойцы, находились снаружи на броне БТРов. Колонна заезжала на дамбу Краматорско-

го водохранилища у села Октябрьское, примерно в 20 км от Краматорска. Это было узкое место, густая зелень с обеих сторон.

Колонна была вынуждена сбросить скорость — дорогу перегородили трак-

Військовослужбовець
95-ї оаебр, учасник бою
13 травня Тарас Ткалич.
Фото зі сторінки ФБ автора

тором и спиленным деревом. Это бандиты постарались заблокировать проезд. Было примерно 12:30. В этот момент раздался взрыв и началась атака.

Гранатометчик противника с дистанции примерно в сто метров попал в головной БТР, который вел Сергей Соловьев. Взрыв. Мгновенно начался плотный обстрел из стрелкового оружия: огонь велся с нескольких десятков метров, почти в упор. Огонь был открыт и по нашей машине. Меня сбросило с БТРа.

Наши сразу ударили в ответ — два наших пулеметчика и стрелок БТР не растерялись. Наш БТР продолжил движение. Мы обогнали подбитую машину, и в этот момент граната РПГ поразила двигатель. Сразу от первых выстрелов погибли оба наших офицера. Заместитель начальника штаба батальона майор Вадим Забродский погиб в кабине ГАЗ-66 минометчиков. Капитан Виталий Дульчик погиб на подбитом БТРе... Я получил ранение, но ничего не успел еще осознать — надо было вступить в бой.

Машины уходили вперед, я остался позади один, приготовился к бою. В этот момент прямо рядом со мной из кустов вышел боевик, мне показалось какой-то кавказец, он был невероятно близко от меня, два-три метра. У него в руках был противотанковый гранатомет, он собирался стрелять по нашим!

Я расстрелял его в упор. Каждый десантник действовал в бою самостоятельно, но никто не трусил. Соловьев снова завел подбитый БТР, и начал толкать наш, горящий, чтобы спасти экипаж и вывести из-под обстрела. Это был смертельный риск. Сергей был ранен, и его БТР в любой момент мог получить новые попадания. Но прежде, чем спасти себя, он спасал товарищей. Из-за густой зелени, всю колонну не было видно, боевое столкновение разбилось на несколько очагов.

Машины старались выйти из-под обстрела. Четверо боевиков — трое кавказцев и один русский — подошли к до-

роге, чтобы добить наших раненых. Они подошли к Александру Гриценко — еще одному нашему товарищу, которого взрывом сбросило с брони. Гриценко беспомощно лежал, раненый. Боевики подошли к нему и открыли огонь. Гриценко выжил каким-то чудом после нескольких тяжелейших пулевых ранений.

Бой продолжился. Колонну не удалось уничтожить, мы активно отстреливались и передали координаты и сигнал тревоги. Поэтому зачистку боевики не проводили, и вскоре обстрел начал стихать. Примерно через час к нам пришел на помощь разведвзвод 95-й бригады под командованием комбата Тараса Сенюка, приехал и комбриг Михаил Забродский.

Олега Славицкого успели найти и погрузить в вертолет — он умер во время эвакуации...

Наш БТР сгорел. Сгорел и один ГАЗ-66 с минометом. Наши обнаружили место засады. Диверсионная группа противника быстро ушла. Местные жители рассказали, что засада ждала нас в этом месте уже два дня.

К сожалению, многие мои товарищи, те, с кем я успел подружиться, те, кто сидел на броне со мной рядом, не вышли из этого боя. Никто из них не дрогнул, и светлая память о них навсегда останется со мной.

Потрапивши в засідку, житомирські десантники тоді сміливо прийняли свій перший бій, який тривав

13 травня 2014 року. Один зі спалених під час засідки біля с. Октябрське БТР-80 десантників Житомирської 95-ї оаебр

близько пів години. Але вигідніше тактичне положення противника в зелених насадженнях, раптовість задалегідь підготовленого нападу, кинджальний вогонь нападників із близької відстані та швидкий їхній відхід визначили результат боєзйткнення на користь противника. Шестеро десантників 95-ї бригади загинули, восьмеро були поранені. На той час це були найбільші втрати сил АТО в одному швидкому бою.

■ **Арсен Аваков, міністр внутрішніх справ України:**

— В полевом лагері «Луна» вечором 13 мая 2014 года я впервые увидел генерала Виктора Муженко в особой ситуации, когда все были шокированы первыми большими потерями армии. Мы были знакомы с ним немного раньше. Но впервые увидел его в такой ситуации, когда здесь приземлился вертолет после первой засады на армейцев-десантников. И выносили ребят раненых и погибших. Все в крови... И здесь такая была тяжелая атмосфера. И весь лагерь вышел из палаток и все смотрели. Потом раненных отсюда скорой помощью увозили в госпитали.

■ **Віктор Муженко, позивний «Грім», генерал армії, начальник Генштабу — Головнокомандувач ЗСУ (липень, 2014 — травень, 2019):**

— Коли я це збагнув після нападу на нашу колону 13 травня, було зрозуміло, що з цими людьми треба вчиняти тільки так, як вони вчиняють із нами. Стоїть питання їхньої нейтралізації, блокування, знищення, тобто ніяких домовленостей не може бути — це однозначно. Потім 22-23 травня був розстріл вночі біля Волновахи військовослужбовців 51-ї бригади, блокування колони, знищення БМП і втрати, які зазнали

13 травня 2014 року. Одному з тяжко поранених десантників 95-ї оаебр надають медичну допомогу. Фото Олексія Дмитрашківського

2-й батальйон 30-ї бригади на дамбі в Рубіжному. Все це доводило те, що ця операція вже переходить у гарячу фазу — у фазу війни. І тоді після всіх цих подій ситуація у Донецькому аеропорті теж підтвердила, що тільки силовим способом можна розв'язати проблему, жодних домовленостей із терористами бути не може. Ми це зрозуміли. І вже під час проведення першої операції зі звільнення міста Красний Лиман і тривалих боїв за с. Семенівка в межах одного етапу операції зі звільнення Слов'янська ми діяли, виходячи із застосування й тактики саме підрозділів Збройних сил, інших військових формувань. Але виходячи з оцінки ситуації і саме силового розв'язання цієї проблеми.

Двадцятого травня 2014 року указом в. о. Президента України Олександра Турчинова Віктор Муженко був призначений першим заступником керівника Антитерористичного центру при СБУ.

РОЗДІЛ 8

ПЕРША ЗАСІДКА

Після успішної засідки бойовиків 13 травня 2014 року, коли перші великі втрати понесли наші воїни-десантники з 95-ї бригади, бойові дії навколо міста розгорнулися з новою силою. Найгарячіше близько Слов'янська було на горі Карачун. Це панівна висота над містом, де була розташована 200-метрова телетрансляційна вежа. Ще 2 травня після бою її зайняли десантники 95-ї бригади, посилені взводом добровольців-гвардійців із новоствореного першого резервного батальйону НГУ. Відтоді вони стали основною мішенню бойовиків — ті регулярно обстрілювали Карачун, зокрема, й важкими мінами 120 мм із самохідної установки НОНА.

■ **Олександр Турчинов, секретар РНБОУ (грудень, 2014 — травень, 2019), голова Верховної Ради України — в. о. Президента України (лютий-червень 2014 року):**

— А на Карачуні тоді постійно йшла бійка за те, хто контролює висоти. І траплялися в нас періодичні втрати від снайперського вогню. А у наших Збройних силах тоді снайперів майже не було. Що робити? Я зняв підрозділ Управління державної охорони (УДО), який охороняє Президента, центральні органи влади (бо там є такий непоганий нечисленний спецпідрозділ «Булат») і кинув їх під Слов'янськ для того,

щоб вони відпрацювали контрснайперську роботу на горі Карачун саме для десантників і гвардійців, які утримували телевежу на ній. Вони якісно з цим упоралися, треба віддати їм належне. Але що цікаво: Янукович для своєї охорони не шкодував кошти. У нас армія в якихось лахміттях ходила, а охорона Януковича — спецпідрозділ «Булат» — отримала імпортований камуфляж multicam і добре оснащення. І вони в цьому мультикамі поїхали воювати. Тоді російське телебачення, побачивши на відео такий добре оснащений загін, уперше запустило пропагандистський наратив: американські військові на східному фронті на боці України вбивають донецьких патріотів. Тобто спецпідрозділ «Булат» Управління державної охорони України в multicam виконав функцію «американської допомоги», якої взагалі не було.

Озброєні на той час найсучаснішими снайперськими комплексами спецпризначенці УДО із загону «Булат» фактично зачистили на Карачуні щільним і точним вогнем густу й велику «зеленку», звідки бойовики постійно дошкуляли нашим десантникам і гвардійцям на горі. Вона стала тим стратегічним плацдармом, звідки наші постійно тримали Слов'янськ під вогневим контролем. 11 травня 2014 року тоді начальник Управління державної охорони України Валерій Гелетей після повернення групи «Булат» із Карачуна так прокоментував журналістам цю їхню місію: *«Військовослужбовці УДО виконували бойові завдання, є один поранений, але легко. Сьогодні було піднято прапор на телевежі м. Слов'янськ, і у радіусі 5 тис. метрів нема жодної людини, яка б заважала їй працювати. Місцеві ото підняли автомати над головою, постріляли, заробили гроші й пішли додому. Воюють сепаратисти, які є найманцями, дуже не схожими на українців».*

Але така оцінка була вочевидь занадто оптимістичною. Гора Карачун і надалі була під постійним обстрілом бойовиків зі Слов'янська.

А 18 травня група 8-го Хмельницького полку спецпризначення провела першу успішну засідку і взяла дуже цінний трофей. Це був польський переносний зенітно-ракетний комплекс (ПЗРК) «Грім», який був захоплений Росією у Грузії під час агресії у серпні 2008 року, а згодом перенаправлений терористам на Донбас. Ним бойовики хотіли збити наш фронтовий літак-розвідник Су-24 МР, який активно

Автор із «Хантером» — командиром групи 8-го Хмельницького полку спецпризначення Сил спецоперацій (ССО) ЗСУ на місці бою 18 травня 2014 року на цвинтарі Краматорська. На паркані видно пробитий отвір — слід від влучання гранати РПГ-18. Фото автора

працював над Слов'янськом і Краматорськом. Боець із позивним «Хантер» тоді був на чолі спецпризначенців, які у засідці чатували на ворога біля кладовища Краматорська. Побачивши противника, він доповів по рації, що вступатиме в бій і попросив підкріплення.

■ **Командир групи спецпризначення 8-го Хмельницького полку ССО ЗСУ, позивний «Хантер»:**

— Завдання було поставлене командиром військової частини полковником Нечаєвим 17 травня близько 23:00: вийти з краматорського аеродрому у складі групи спеціального призначення для здійснення засідки. Ми могли пройти кілометр по прямій до кладовища Краматорська. Як командир групи прийняв рішення, що йдемо вниз схилом, потім дачами, і з цього боку виходимо до дерева. Прибувши на місце, зрозумів, що для розміщення всієї групи для засідки замало місця. Розділив групу на дві підгрупи. На місці прибуття зайняли позицію для засідки п'ятеро бійців. Інша підгрупа розташувалася на віддаленні 150–200 м. І так ми тут цілу ніч пролежали. Пили воду лежачи, їли лежачи, навіть у туалет сходити можна було тільки лежачи. Проте нас так тренують, у нас була задача така, що ми могли лежати і три, і п'ять діб. Ми вийшли із максимальним розрахунком на 5 діб.

Так сталося, що одразу, на другий день, виявили потрібну ворожу ціль. Ми знали, що цим маршрутом періодично пролітає наш літак-розвідник і на нього вже полюють терористи. Зайняли тут позицію вночі й нерухомо лежали весь ранок. І десь близько 13:00 у напрямку кладовища я бачу особу в камуфляжній формі в окулярах, готову до запуску ПЗРК. Подальші мої дії були такими. Я засобами зв'язку вийшов на

підгрупу, яка була подалі від мене. Дав їй наказ, щоб підтягувалися, і повідомив, що будемо вступати в бій. Водночас вийшов на командира частини також засобом зв'язку, доповів, що бачу противника, не знаю точну кількість осіб, тому що ховаються за плитами паркану, і запросив допомогу. З Краматорського аеродрому вийшли на пряму до кладовища два БТР-80 95-ї бригади, на яких були наші ж групи спецпризначення. Бойовик визирнув з-за паркану цвинтаря один раз, заховався, визирнув другий, коли вже БТРи йшли, а друга моя підгрупа підтягувалася до мене. Ми відкрили вогонь. Стріляли з автоматів, а також і з гранатомета РПГ-18. На паркані цвинтаря ще залишилися дірки від нашого вогню. І ми всією нашою групою, по двоє, почали на це кладовище заходити. Вогонь був щільний, але тривав недовго, сама стрілянина тривала 8–10 хвилин, не більше. Чому було тут важко вести бій? Бо це кладовище: пам'ятники, таблички, вінки — усе блищить. От що було проблематичним. Особливо снайперу: він в усі сторони крутив головою, тому що все блищить на кладовищі, незручно вести прицільний вогонь, а заховатися легко.

Бойовики почали відходити. Як потім з'ясувалося, на краю кладовища на них чекали автівки, на яких вони одразу й втікли. Ми потім від місцевих уже дізналися, що вони витягнули звідси двох своїх вбитих, одного пораненого. А ПЗРК готове до застосування із вкрученою батареєю було в машині. Вони усе кинули. Щойно ми забрали ПЗРК, буквально за 5–8 хвилин після бою над нами пройшов наш український літак-розвідник СУ-24 МР. Його було дуже добре видно. Бо він на низьких висотах летить, коли розвідує територію, у нього було дуже легко влучити. Терористи добре все розрахували: з боку аеродрому, звідки ми

могли спостерігати за ними, їхнє місце розташування і запуску ПЗРК було прикрито парканом цвинтаря. З тої сторони, звідки вони заїжджали на кладовище нам нічого не видно, бо це контролювана ними територія, там їхній блокпост. Усе було дуже добре продумано і сплановано, я так сказав би. Надалі я спілкувався з пілотом, який був на цьому літаку, знаємо один одного. Як кажуть, ми прикриваємо їх із землі, а вони нас — із неба. Дотепер у нас добрі стосунки з цим льотчиком. Потім неодноразово наші спецпризначенці витягували їхніх пілотів із ворожої території, коли вони були підбиті та катапультиувалися.

У нас є прописні правила. Захоплення ворожої зброї, техніки, зразків нового озброєння — це для розвідників групи спеціального призначення найголовніші завдання. Загалом — знищення ворога й захоплення його озброєння і техніки. Ще велику роль відіграє те, що коли в Афганістані ще за часів СРСР перший американський переносний зенітно-ракетний комплекс «Стінгер» також узяли військовослужбовці з тодішньої радянської 8-ї бригади, вона базувалася в Ізяславі на Хмельниччині. Потім частину було передислоковано в обласний центр, і вона увійшла до складу Збройних сил України і стала 8-м полком. Вийшло так, що вже у нашій війні проти російського агресора ми продовжуємо традиції. На початку війни взяли цінний трофей — переносний зенітно-ракетний комплекс ПЗРК іноземного виробництва.

Хмельницькі спецпризначенці цією успішною, зухвалою операцією тоді не лише врятували літак та його екіпаж, не тільки дістали цінний трофей — польський ПЗРК «Грім» (як доказ саме постачання Росією бойовикам високотехнологічної зброї, захопленої ще під час агресивної п'ятиденної

війни в Грузії у серпні 2008 року), але й затримали групу російських пропагандистів телеканалу *Life News*. Цей канал із самого початку агресії у Криму і на Донбасі вів активну інформаційну війну проти України. Ця група у складі Олега Сидякіна і Марата Сайченка повинна була знімати ураження українського літака бойовиками ракетою переносного зенітно-ракетного комплексу для створення потужного пропагандистського ефекту.

18 травня 2014 року. Аеродром м. Краматорська. Полковник І. Гордійчук (ліворуч), майбутній Герой України і «Хантер» (обличчя закриті) із трофеєм ПЗРК «Грім». Фото одного з бійців

■ **Командир групи спецпризначення 8-го Хмельницького полку ССО ЗСУ, позивний «Хантер»:**

— Потім, коли ми вже почали відходити з кладовища, я забрав одну підгрупу в автомобіль, що захопили. Інша підгрупа відходила на БТР-80 із нашими додатковими групами, які приїхали з аеродрому. І на відході група, яка була на БТРі, а потім і моя підгрупа помітили біля цієї лісосмуги, недалеко від дороги, одразу трьох осіб. Їх одразу затримали. У них була камера в руках. А ми ж знали, що були в оточенні ворога на аеродромі. Заразом було виявлено, що це російські журналісти телеканалу *Life News*. Два журналісти і разом із ними колишній краматорський дільничий, який їх супроводив до цього місця. Я так розумію, місцевість він знав і супроводжував їх. Спочатку вони не хотіли нічого говорити. Проте надалі, коли перевірили їхні речі, у них виявили ноутбуки з файлами відзнятих засідок, які раніше були організовані на 95-ту бригаду, на колону. Потім відеоролики розстрілу Служби безпеки України та колону. Тобто всі напади на наші сили у них було знято, усе це використовувалось. Доставили на аеродром ПЗРК і журналістів *Life News*, передали останніх Служби безпеки України.

Я вважаю, найголовніше у цій справі те, що, перше, виконали поставлену задачу. Це було бойове хрещення — наш перший бій і перша бойова задача виконана. По-друге, скільки пішло нас в групі, стільки й повернулося, усі військовослужбовці живі-здорові у повному складі. Уся група військовослужбовців була нагороджена орденами «За мужність». А офіцерському складу — у мене в групі було три офіцери (один із них — молодий лейтенант, який щойно прийшов

з інституту) — достроково були присвоєні чергові військові звання і було заохочення нагородною зброєю.

■ **Віктор Муженко, позивний «Грім», генерал армії, начальник Генштабу — Головнокомандувач ЗСУ (липень, 2014 — травень, 2019):**

— Вісімнадцятого травня 2014-го ми взяли ПЗРК польського виробництва «Грім» — це варіант радянського ПЗРК «Ігла». Група наших спецпризначенців тоді взяла і двох кореспондентів *Life News*, які мали апаратуру, що надавала їм можливість здійснювати пряму

18 травня 2014 року. Аеродром Краматорська. Група військовослужбовців 8-го Хмельницького полку спецпризначення і десантників 95-ї оаеамбр із трофеєм — переносним зенітно-ракетним комплексом «Грім». У верхньому ряді з відкритими обличчями: праворуч — полковник Олег Нечаєв, командир 8-го полку СпП, ліворуч — полковник Ігор Гордійчук, майбутній Герой України. Фото одного з бійців

трансляцію безпосередньо з того місця, де вони працювали. Це говорить про що? Звідки була підтримка? Хто це забезпечував? Як воно було організовано? Прості шахтарі це ніяк не могли б організувати. І *Life News* — це російська, не українська, пропагандистська медіа-компанія, яка мала певні функціональні структури на непідконтрольній тоді території. Було повне розуміння цього. Інформаційну війну тоді відчувало суспільство, ми теж це відчували. І цей випадок наочно це довів.

24 травня 2014 року українські правоохоронні органи на прохання представників ОБСЄ і ООН як жест доброї волі та на знак поваги до міжнародних інституцій після переговорів повернули ворожих пропагандистів *Life News* Олега Сидякіна і Марата Сайченка у Росію.

РОЗДІЛ 9

**ПЕРШИЙ ЖУРНАЛІСТ.
НЕСПРАВЕДЛИВЕ
ЗВИНУВАЧЕННЯ
ГВАРДІЙЦЯ МАРКІВА
У СМЕРТІ
ФОТОГРАФА РОКЕЛЛІ**

У травні 2014 року наша країна міцно посіла провідне місце на перших шпальтах і у телеефірах світових медіа. Анексія Криму Росією, одразу ж її гібридна агресія на Донбасі, дочасні вибори Президента — усе це привертало до України увагу сотень іноземних журналістів. Більша частина з них, наражаючи себе на небезпеку, прямувала саме на розпечений війною Донбас, де тривала Антитерористична операція. Серед них був і Андреа Роккеллі — італійський фоторепортер-фрілансер, член групи незалежних фоторепортерів *Cesura* з міста Павія регіону Ломбардіа. Разом із ним працював перекладачем Андрій Миронов, громадянин Росії. У суботу 24 травня в Україні, яка одночасно воювала з ворогом і обирала президента, був так званий передвиборчий «день тиші». У такий день закон забороняє будь-яку політичну агітацію щодо кандидатів у Президенти України. Але ніякою тишею, і тим паче жодними виборами навіть і не війнуло у Слов'янську. Місто щодня наповнювали інші запахи: пороху від пострілів, диму від пожеж. Опорні пункти сил АТО навколо міста були основними цілями для терористів. Обстрілюючи їх, противник намагався, якщо і не проврати систему блокади, то хоча б завдати якомога більших втрат українським підрозділам. Бойовики їх обстрілювали постійно з усіх видів зброї, якою володіли. У другій половині дня 24 травня під час двогодинного бою на блокпосту № 3а

від прямого влучення двох ворожих гранат ВОГ-25 із підствольного гранатомету терористів загинув солдат резерву Станіслав Зінчик. Він став першим загиблим гвардійцем-добровольцем із першого резервного батальйону НГУ. По-смертно нагороджений орденом «За мужність» III ступеня.

Приблизно у той самий час в іншому місці, на південній околиці Слов'янська, біля залізничного переїзду в районі керамічної фабрики *Zeus Ceramica* під час обстрілу загинули громадянин Італії Андреа Рокеллі і його російський перекладач Андрій Миронов. А за три роки, 30 липня 2017 року, в Італії було затримано поліцією старшого сержанта гвардійця-добровольця Віталія Марківа, який на свою біду мав подвійне україно-італійське громадянство і приїхав відвідати матір після тривалої відсутності. Італійське правосуддя несправедливо звинуватило Марківа у причетності до загибелі італійського репортера.

Национальня Гвардія України

**Солдат резерву
ЗІНЧИК
Станіслав Михайлович**

Стрільць 1-го відділення 1-го стрілецького вводу 184-ї стрілецької роти 6-го стрілецького батальйону військової частини 1066 Північного оперативно-територіального об'єднання Національної гвардії України солдат резерву Станіслав Зінчик одним із перших був зарахований до складу 1-го резервного батальйону НГУ.

З 15 жовтня по 24 травня 2014 року Станіслав Михайлович брав участь в антитерористичній операції та виконував службово-бойові завдання на сході околиць м. Слов'янська. 24 травня близько 17:4 години по блокпосту, де ніс службу солдат резерву Зінчик, терористи відкрили вогонь із стрілецької зброї. Бій був запеклим і тривав більше двох годин. Під час вогневого контакту солдат резерву Зінчик отримав осколкове поранення, несумісне з життям.

За сумлінне виконання службових обов'язків, відданість Військовій присязі та українському народові, зразкове виконання службово-бойових завдань, виявлену особисту мужність і героїзм в умовах загрозі життю та здоров'ю солдат резерву Станіслав Зінчик нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертвом).

Станіслав Зінчик, перший загиблий гвардієць-доброволець 1-го резервного батальйону НГУ

Російський перекладач Андрій Миронов (ліворуч) та італійський журналіст Андреа Рокеллі. Фото Габріеле Мікаліці, *Cesura*

Олесь Городецький, голова Християнського товариства українців в Італії, опублікував 19 липня 2019 року у виданні «Українська правда» ґрунтовну статтю-дослідження цієї драматичної історії, яку ми публікуємо з дозволу автора. Вона найповніше розкриває абсурдність звинувачень і детально описує те, що сталося у той пекельний день 24 травня 2014 року.

— 12 липня 2019 року суд присяжних міста Павії визнав винним та засудив до 24 років тюремного ув'язнення 29-річного нацгвардійця Віталія Марківа за нібито причетність до вбивства італійського фотокореспондента Андреа Рокеллі та поранення французького фотографа Вільяма Рогелона. Суд не визнав пом'якшувальних обставин (молодий вік, відсутність судимостей, добра поведінка у в'язниці) і призначив максимальне з можливого покарання, передбачене статтями кримінального кодексу Італії.

Паспорт Андреа Рокеллі, знайдений на місці його загибелі

Як відомо, рішення суду не коментуються. Але, за визначенням, рішення суд ухвалює на основі доказів. У справі Марківа доказів не було. Протягом 17 судових засідань стороною обвинувачення не було наведено жодного доказу, який би підтвердив, що Віталій Марків (чи будь-хто інший з українських військових) 24 травня 2014 року бачив. Немає жодного свідчення про те, що Марків перебував на бойовій позиції в той час, коли загинули журналісти.

За версією обвинувачення, саме Марків (один зі 140 військових на Карачуні) 24 травня 2014 року у другій половині дня побачив групу журналістів, передав координати своєму командирі, а той зі свого боку повідомив військових, які відкрили вогонь із мінометів.

Як «докази» цієї версії прокуратура наводить:

- фото Віталія з двома раціями (зроблене в червні 2014 року), що мало б свідчити про його командирський статус;

- фото бійців, які тримають у руках нацистський прапор (Віталій отримав це фото через месенджер, а прапор був трофеєм, який його колеги захопили в бою);
- фото полоненого (зроблене влітку 2014 року);
- відеоселфі Віталія на горі Карачун, зроблене за місяць після трагедії, на якому видно верхню частину фабрики *Zeus Ceramica* (але не видно дороги біля фабрики, на якій перебували журналісти);
- телефонні розмови батьків Марківа, в яких вони говорять, що син воює;
- свідчення одного з в'язнів про підготовку Віталієм втечі з тюрми;
- публікація на сайті «Русская весна» про те, як «київська хунта планує» фальшувати свідчення свідків захисту;
- ще декілька таких «важливих доказів» ні про що, які не мають відношення до подій 24 травня 2014 року.

2 травня 2014 року. Гвардієць-доброволець Віталій Марків приязно спілкується з італійськими журналістами

Головними доказами слідство вважає свідчення французького фотографа Вільяма Рогелона, якому вдалося врятуватися після обстрілу, і коротку статтю в газеті *Corriere della Sera* італійської журналістки Іларії Морані, яка стверджує, що чула розмову свого колеги Марчелло Фаучі з Віталієм Марківим і передала її зміст у статті. Свідчення Рогелона, в яких він робить суб'єктивний висновок, «що стріляли з українського боку», прокуратура вважає доказом обстрілу з українського боку, а статтю Морані — «миттєвим і спонтанним визнанням себе відповідальним за вбивство італійського фотографа» Віталієм Марківим!

Спробуємо проаналізувати ці два головні «докази» слідства та відтворити події, що відбувалися 24 травня 2014 року біля фабрики *Zeus Ceramica* під Слов'янськом, базуючись, головним чином, на розповіді Вільяма Рогелона — головного свідка обвинувачення.

Почнемо з рішення журналістів їхати з готелю в Слов'янську для проведення фотозйомок. Ось як про це розповідає Рогелон французьким прокурорам 8 жовтня 2014 року:

— 24.05.2014, у день обстрілу, протягом цілого дня ситуація сильно погіршується. Чисельні бомбардування мають місце довкола Слов'янська. До цього дня бомбардування відбувалися здебільшого вночі... Близько 15:00 бомбардування припинилися. Близько 16:30 я почув, що Андреа й Андрій залишили свої готельні кімнати, ми обмінялися новинами, і Андреа мене повідомив, що вони з Андрієм їдуть до кварталу, який зазнав ранкових бомбардувань із боку української армії... Я попросив їх, щоб вони взяли мене з собою. Це мені дозволяло зекономити на вартості транспорту та водія і водночас не бути одному в зоні.

7 квітня 2017 року, уже даючи свідчення в Італії, він додає:

— *Миронов і Роккеллі хотіли їхати до Краматорська, щоб задокументувати бомбардування, про які Миронов довідався з телефонного дзвінка, який отримав на свій мобільний телефон.*

Тут виникає низка запитань: Хто телефонував Миронову? Як він зміг його переконати їхати: адже бойові дії були дуже інтенсивні й зрозуміло, що їхати було дуже небезпечно. За свідченнями водія, Миронов сказав йому їхати до керамічної фабрики. Чи не була це добре організована пастка? Про перебування цих журналістів у Слов'янську знали лише сепаратисти, оскільки вони їх акредитували. Українська влада не мала інформації щодо їхньої присутності в місті.

— *Ми виїхали зі Слов'янська з водієм, якого звали Женя. Женя був водієм Миронова та Роккеллі. Нас було четверо в машині. Ми приїхали на місце десь за 10 хвилин. Доки ми їхали, Андрій вирішив зупинитися на одній до-*

Зображення 1. Місце подій. Графіка — Володимир Боровик

розі перед кінцевим пунктом призначення, щоб зробити фотографії біля фабрики Zeus Ceramica, координати GPS якої такі: N 48, 49'20.0"/E 37, 34'54,5". Саме у цей момент водій зупинив автомобіль на узбіччі дороги за вказаними координатами.

На зображенні 1 видно зону, де розгорталися події. Жовтим кольором схематично позначене місце зупинки автомобіля згідно з координатами, указаними Рогелоном. Чорною лінією, яка винесена окремим фото, позначена стіна огороження території фабрики. Схематичним поїздом на залізничному переїзді зображено поїзд, який терористи приварили до рейок, щоб не допустити проїзду української техніки.

Ліворуч і праворуч унизу зображення видно промислові корпуси фабрики, які були базами сепаратистів. Синьо-жовтим прапорцем позначена телевізійна антена на Карачуні — єдине місце, де перебували українські солдати ЗСУ та НГУ (загалом приблизно 140 осіб). Відстань від антени до автомобіля — 1700 метрів.

Зображення 2. Графіка — Володимир Боровик

— Ми залишили автомобіль і обережно пішли в напрямку залізничної колії, яка перетинала дорогу і яка знаходилася на відстані 200 метрів від автомобіля. Ми зробили фотографії поїзда, який був обгорілий та майже знищений. Андреа Рокеллі та я фотографували, а Андрій Миронов пояснював нам, що цей поїзд мав би перешкодити просуванню української військової техніки, — свідчив Рогелон італійському правосуддю.

На зображенні 2 візуалізовано цей момент розповіді Рогелона. Указано напрямок руху групи та обстріляний поїзд, який вони фотографували.

— Початок стрільби.

Ми залишалися на місці близько 10 хвилин. Ми наблизилися до поїзда і у цей момент із кущів біля поїзда вийшов чоловік. Він був у цивільному і у пляжних сандалах. Він біг у нашому напрямку і кричав російською. Миронов нам переклав англійською, що по ньому стріляли і цей чоловік говорив, що треба негайно їхати геть...

Зображення 3. На зображенні 3 видно поле зору по боках та по центру.
Графіка — Володимир Боровик

Зображення 4. Поява «п'ятої особи». Графіка — Володимир Боровик

— Виконуючи поради цього чоловіка та Миронова, ми швидко повернулися до автомобіля, на відстані 10 метрів один від одного... Можливо, за 30 секунд по нас почали стріляти з автомата Калашникова, стріляли з лівого боку від нас, і кулі потрапляли в загорожу фабрики, що була праворуч від нас. Не можу сказати, скільки осіб стріляло, натомість я впевнений, що саме ми були мішенню.

Група разом із «п'ятою» людиною повертається до автомобіля. Праворуч від них — огорожа фабрики, ліворуч — лісосмуга. Позаду групи — поїзд, а за поїздом, на відстані майже двох кілометрів розташована позиція українських бійців.

За словами Рогелона, стріляли зліва, і кулі відбивалися від огорожі фабрики, що була від них праворуч. Рогелон жодного разу не сказав, що стріляли ззаду! А саме там, позаду них, за поїздом, на відстані 1700 метрів біля телевізійної антени була єдина позиція українських сил.

На зображенні 8 видно розташування приміщень фабрики, які, за свідченнями, зокрема, власника фабрики,

італійця Луки Майоккі, були базами бойовиків. У «зеленці» були розташовані їхні бойові позиції. На зображенні вказана протяжність «зеленки», з якої лунали постріли.

Важливо зазначити, що Рогелон — основний свідок обвинувачення — жодного разу не вказав, що стріляли з напрямку, де розташований Карачун. Українські солдати перебували практично в оточенні, оскільки всі підходи до Карачуна були контрольовані терористами, а воду та харчі доставляли гелікоптером. Власне, в одній такій місії загинув генерал Кульчицький, його гелікоптер 29 травня 2014 року збили бойовики Гіркаіна.

— Потім ми всі п'ятеро заскочили в рів, який був ліворуч від нас. Рів був оточений високими деревами заввишки 10 метрів і глибокий (близько трьох метрів). На дні рову було сміття та багато пластикових пляшок. Зелені зарості були густі. Поки тривали постріли, ми були в укритті й побігли по дну рову в напрямку машини.

Зображення 5. Фото «п'ятої особи», зроблене Андреа Роккеллі.
Графіка — Володимир Боровик

— Ми підійшли по дну рову до рівня автомобіля; зберегли холоднокровність, і Андрій Миронов сказав нам, що ми повинні ще трішки почекати...

У цю мить я зробив останнє фото і відклав фотоапарат. Постріли тривали ще близько хвилини і потім припинилися, — продовжує Рогелон.

Перебуваючи у рові, Вільям Рогелон робить коротке відео, яке продемонстрували карабінери й опублікували ЗМІ. На цьому відео за декілька хвилин до смерті Андрій Миронов розповідає таксисту, що відбувається. Він говорить російською:

— Это перестрелка. С калашникова одиночными стреляли. С двух сторон. Мы попали в середину. Кто-то здесь сидит и стреляет из чего у него есть... здесь тоже где-то миномет стоит рядом.

І це свідчення, абсолютно незалежне, зроблене людиною, яка загинула разом із Роккеллі, записане Рогелоном, першим свідком обвинувачення, і поширене карабінерами,

Зображення 6. Повернення до авто. Графіка — Володимир Боровик

павійський суд не взяв до уваги (!!!), продовжуючи розповідати про «умисне вбивство журналіста» українською стороною, з далекого Карачуна, співучасником якого був Віталій Марків? Коли Миронов каже «здесь», «рядом», коли, слухаючи відео, чітко чути близькі постріли, прокурор продовжує розповідати, що стріляли за два кілометри, і суд дає рацію йому, а не Миронову?! І після цього хтось ще повинен вірити такому суду? Що це, як не політичне замовлення?

Але продовжимо розповідь Рогелона. Далі він розповідає про мінометний обстріл, про загибель Миронова і Рокеллі і про своє поранення. Опустимо цей момент через жорстокість розповіді й оскільки в ній він нічого не говорить про те, звідки стріляли, що, власне, і є предметом цього розслідування.

— Після того я почув, як хтось ламає гілки, і тоді я зрозумів, що якісь особи спускалися до мене, я не можу сказати, хто це міг бути, — зазначив Рогелон французьким слідчим у 2014 році.

Зображення 7. Напрямок ведення вогню. Графіка — Володимир Боровик

Зображення 8. Розташування приміщень фабрики.
Графіка — Володимир Боровик

За три роки після цього італійським прокурорам він сказав таке:

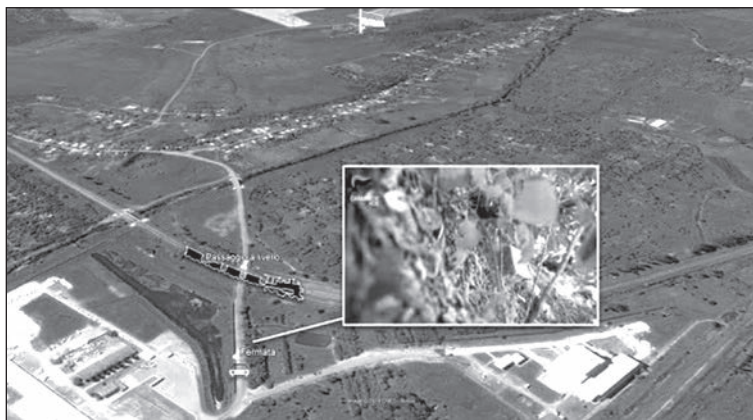
— За 10 хвилин після мінометного обстрілу я почув, як якісь особи спускалися до середини рову. Чув черги (автоматні — ред.) у моєму напрямку, і тоді я почав кричати, що я журналіст; у цей час постріли припинилися. Я вийшов з рову з піднятими руками, тримаючи фотоапарат в руках над головою, пустившись йти вздовж дороги у напрямку Слов'янська, зустрів трохи згодом проросійських бойовиків, які розбіглися урозсип, які в мене не стріляли й дозволили мені пройти. З огляду на сказане вище, я думаю, що солдати в рові були українськими солдатами».

А тепер банальне запитання: хто сходив у рів добивати жертви автоматними чергами? Українці, які були на відстані майже двох кілометрів, за 10 хвилин збігли з Карачуна, перепливли річку, перейшли через залізничну колію на сторону противника, підійшли до самої їхньої бази (фабрики), щоб добити поранених? Чи це були терористи, які

перебували на своїй території на відстані кількох сот метрів, побачили невідомих, дали точну наводку своєму мінометнику і після вдалої атаки пішли подивитися на результат, знаючи, що міномет більше не працюватиме? Вони почули вигук «журналіст» і, коли очманілий від страху, поранений і шокований Рогелон вийшов на дорогу, вони зустріли його, не стріляли й дали пройти, бо знали вже, що він журналіст. Питання риторичне.

Повернемося до розповіді Рогелона про закінчення атаки, яку він подав у Франції в жовтні 2014 року.

— По мені знову почали стріляти, і я в паніці крикнув декілька разів: «Журналіст!». Постріли негайно припинилися, і я вийшов із піднятими руками та фотоапаратом над головою. Я пішов ліворуч по дорозі уздовж фабрики Zeus Ceramica. Приблизно за 500 метрів я зустрівся лицем до лиця з проросійськими солдатами, за плитами огорожі фабрики, про яку я говорив раніше. Мені здається, що

Зображення 9. Під час перебування на дні рову. Фотографія праворуч — стоп-кадр із відео Рогелона. Графіка — Володимир Боровик

Зображення 10. Момент, коли після атаки в рів сходять солдати, про яких розповідає Рогелон. Графіка — Володимир Боровик

вони сварили/ображали мене російською, жестами вказуючи мені, щоб я йшов. Я їх бачив, приблизно двадцять осіб, і четверо з них навели на мене автомати. Я пройшов повз них і продовжував йти уздовж дороги з піднятими руками. Уже, як я їх не бачив і вони були позаду мене, я почув постріли, що йшли від цієї групи солдатів. Я повернувся і побачив, що вони стріляли в повітря. Вони дали мені зрозуміти, що я мав йти швидше. Попри моє поранення, я спробував бігти, але це мені не вдалося. Я дійшов до першого перехрестя приблизно за 1 км, випадкова машина зупинилася біля мене. Я сів спереду і дав зрозуміти водію, щоб негайно їхав, ми потрапили під нову чергу з автомата Калашникова, з якого стріляли позаду нас.

Тут, щоб не повторюватися, виникає лише одне запитання: хто стріляв і влучив з автомата Калашникова в червону машину, на якій Рогелон залишив зону бойових дій? Вона перебувала на відстані 3 км від Карачуна. Прокурор наполягає на тому, що стріляли з гори, хоча

елементарні закони фізики та балістики говорять, що це неможливо.

На судових засіданнях були заслухані декілька експертів із балістики (від сторони обвинувачення і сторони захисту). Вони зійшлися на декількох спільних висновках:

- прицільна дальність стрільби АК-74, який був на озброєнні в НГУ, не перевищує 600–700 метрів, а отже, вести прицільний вогонь із Карачуна (1700 м) неможливо;
- автомобіль таксі, яке досліджували лише на основі цього відео Russia Today (на якому є також перша розповідь водія Євгена), не має вхідних отворів від боєприпасів на даху, а лише вихідні. Вхідні ж знаходяться збоку, це також говорить про те, що стріляли не згори, а знизу, де й перебували бойовики. Резюмуючи цю реконструкцію подій зі слів Рогелона, можна дійти до єдиного логічного висновку — стріляли сепаратисти. Інакше, як можна пояснити такі факти:

Проросійський терорист біля поїзда-барикади (стоп-кадр із відео каналу Russia Today, травень 2014 року)

Зображення 11. Шлях, який пройшов Рогелон, зустріч із бойовиками та виїзд до Слов'янська червоною машиною, яку обстріляли. Графіка — Володимир Боровик

- походження перших пострілів із Калашникова зліва направо (в огорожу фабрики), а не ззаду, де знаходилися українські військові на відстані майже 2 км;
- прицільна здатність АК на цій дистанції (менше ніж 500 м) дозволяла влучити у журналістів і в машину, що було нереально з Карачуна (1700 м);
- Андрій Миронов за декілька хвилин до смерті говорить про стрільця, який перебуває поруч, і про міномет поблизу, це підтверджують і звуки пострілів. Українські військові були занадто далеко;
- у рів сходили сепаратисти подивитися на результат атаки. Перебуваючи на відстані 500 м, на рівнині в зоні свого контролю, це більш природно, ніж уявляти собі, що це робили українці.
- солдати-сепаратисти після атаки не пішли прочісувати зону, де загинув Роккеллі, тому що знали, що там немає ворога, оскільки це були вони самі. Не було більше і жодних перестрілок;

- червону машину Рогелона обстріляли сепаратисти, оскільки влучити з Карачуна за 3 км — це фантастика;
- Рогелон ніколи не бачив українських солдатів (він про це постійно заявляв).

Які висновки робить сам Рогелон про походження обстрілів? Після опису всієї динаміки подій того дня, яка майже повністю викладена вище, Рогелон стверджує, що стріляли з українського боку. Щоправда, щоразу по-різному.

Так, 8 жовтня 2014 року, даючи свідчення слідчим у Франції, його висновок дуже обережний:

— Думаю, що стріляли українські солдати, але не можу цього стверджувати достовірно.

За три роки після цього, даючи свідчення в Італії, його висновок кардинально змінюється:

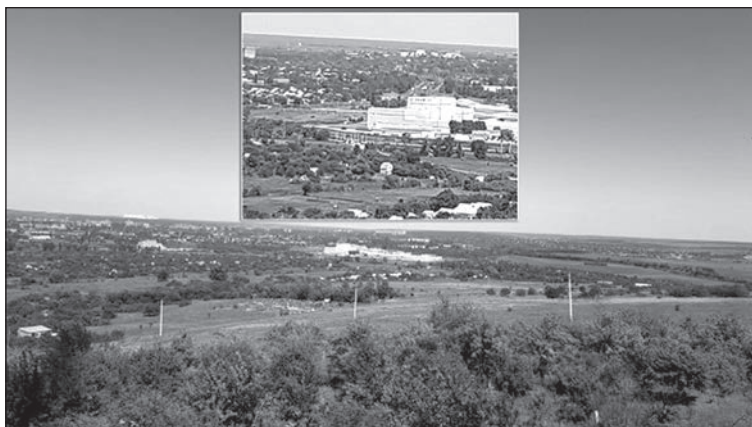
— Я дуже впевнений, що постріли з міномета походили з українського боку, оскільки, тікаючи після тих подій, отже, у протилежний бік, я зустрів майже 30 проросійських солдатів. Постріли походили зверху, але шум пострілу міномета, що відкривається в повітрі, походив із полів, тобто з того самого місця, що й постріли з легкої зброї. Припускаю, що вистріли з гранатомета були на нашому рівні, але, шукаючи (в Інтернеті — ред.), я дізнався, що на пагорбі з антеною знаходилася база української армії.

На запитання, на основі чого він стверджує, що стріляли з боку антени, він відповів:

— Їдучи, ми не бачили жодних блокпостів, але всі журналісти знали, не маючи чітких координат, там у зоні була українська позиція.

Отже, приїхавши на допит до Італії і знаючи, що італійці вже мають підозрюваного Марківа, за яким слідкують, Рогелон дістав велику впевненість, що стріляли українці. І ця впевненість базувалася не на фактах, які він бачив і сам розповідав, а на тому, що винного вже призначили і потрібно було лише дати свідчення проти нього. Стріляли українці, тому що «усі знали, що вони були на Карачуні», «після пошуків я дізнався», «після обстрілу я зустрів проросійських солдатів»! Залізні аргументи!

Насправді, як розповів нещодавно колега Рогелона, французький фотограф Поль Гого, якому той дзвонив під час обстрілу, Рогелон не розумів, що відбувається, не міг пояснити, звідки стріляють. І це природно. Особливо, якщо врахувати, що ти знаходишся в 3-метровому рові, а навколо тебе — щільна посадка дерев, які повністю тебе укривають. Я спеціально спускався в цей рів у травні цього року і можу це стверджувати!

Зображення 12. Огляд із гори Карачун на керамічну фабрику *Zeus Ceramica*.
Графіка — Володимир Боровик

Щоб зрозуміти краще ситуацію, автор, на відміну від італійського прокурора, 29 травня 2019 року поїхав у Слов'янськ на місце загибелі Роккеллі, піднявся на Карачун. З пагорба Карачун, з його найбільш наближеної до фабрики частини, видно фабрику, видно переїзд, але зовсім не видно ні дороги, ні авто, ні тим паче людей.

Повторюю, не з бойової позиції Віталія, яка була на 200 метрів позаду, з видом на Андріївку, а з місця найкращого огляду! Не потрібно забувати, що на переїзді стояв поїзд, який ще більше заважав огляду. Власне, через це, за поїздом був ворожий блокпост. Звідти стріляли по Карачуну, а наші військові не могли їх дістати, бо не бачили. Тому жоден український військовий не міг бачити машину і людей й тоді, коли на цю дорогу приїхало таксі з журналістами!

Наприкінці хотілося б коротко зупинитися на єдиному «доказі», який взагалі пов'язує з цією трагедією Віталія Марківа і на основі якого він отримав 24-річний тюремний строк. Йдеться про сумнозвісну замітку в газеті *Corriere della Sera* італійської журналістки Іларії Морані. У цій статті Морані пише:

— *Ми зв'язалися телефоном із капітаном Збройних сил, який на той час був на вежі, координуючи захист міста. (Насправді, Віталій був лише рядовим Нацгвардії і охороняв державний об'єкт — телевізійну антену).*

Далі Морані подає свою інтерпретацію відповідей «капітана», не цитуючи при цьому запитань свого колеги Фаучі:

— *Тут не жартують, не потрібно наближатися: це стратегічне місце для нас, — розповів військовий. — Зазвичай ми не стріляємо в напрямку міста і по цивільних,*

але як тільки бачимо якийсь рух, заряджаємо важку артилерію. Так і сталося з машиною двох журналістів та перекладача. Ми звідси стріляємо в радіусі півтора кілометра. Тут немає чіткого фронту, це не війна, як в Лівії. Є дії, розкидані по всьому місту, чекаємо лише наказу для фінальної атаки.

Ось ця інтерпретація журналісткою відповідей «капітана» стала єдиною та основною «підозрою» щодо Марківа. Прокуратура безпечайно заявила, що цими словами, які опублікувала Морані, Віталій «миттево» і спонтанно визнав себе відповідальним за вбивство італійського фотографа».

Достатньо простого аналізу, щоб зрозуміти, що ця стаття є нічим іншим, як намаганням подати сенсаційний матеріал на актуальну тему, не переймаючись такими

Віталій Марків, Арсен Аваков, міністр внутрішніх справ України, Микола Балан, командувач НГУ під час судового процесу в м. Павії (Італія), фото Юлії Бабич

подробицями, як перевірка інформації, коректність викладу та іншими журналістськими чеснотами.

Насправді, телефонна розмова була, але полягала вона в тому, що Фаучі запитав Марківа, чи можна приїхати на Карачун, а той йому відповів — не приїжджай, бо йдуть постійні бої, і це небезпечно.

Натомість Морані намагалася зробити «новину» без новини. Так з'явився «капітан Збройних сил, який координує захист міста» замість звичайного солдата НГУ. Так солдат підрозділу, в якому не було мінометів, отримав можливість *«заряджати важку артилерію»*. Так цей солдат на відстані майже 2 км почав розрізняти професії людей. Адже, якби Віталій бачив групу, в якій був Рокеллі, він би сказав «група з 5 осіб» або просто «група людей», а не *«2 журналісти і перекладач»*. Цю інформацію мала, власне, Морані, оскільки знала лише про цих трьох осіб, але не знала про водія і цивільного. І вона без жодних мук сумління вклала інформацію, якою володіла, у «цитату капітана», підписуючи 24-річний вирок невинній людині.

Є й великі сумніви в тому, що Морані чула цю розмову на гучному зв'язку, як вона стверджує. Адже вони з Фаучі по-різному переповіли сам зміст розмови, день, коли вона відбулася, місце, де вона відбулася, і мову, якою вона велася. Тобто все. Тож цілком можливо, що свою «сенсацію» Морані написала на основі розповіді Фаучі про цю розмову. І ці підозри є обґрунтованими.

Ні Морані, ні Фаучі, коли фабрикували цю декларацію «капітана», не мали жодної підозри щодо можливої вини Віталія, не кажучи вже про «спонтанне зізнання», як це написала прокуратура. Свідченням тому є той факт, що у вересні 2014 року Фаучі відвідав Віталія в лікарні й попросив у нього бронежилет, який Марків йому радо подарував. Чи робив би це Фаучі, якби Марків йому б при-

знався у вбивстві його колеги? Думаю, що для будь-якої нормальної людини відповідь очевидна.

У моєму житті, я не бачив більшого абсурду, ніж у павійському суді. В Італії це називалося «пошуком правди», хоч до правди не має жодного стосунку. Звичайно, попереду ще багато юридичних баталій і, сподіваюся, знайдеться один суддя з критичним мисленням, який прочитає матеріали справи і запитає, а де ж докази? А на разі, очікуючи на справедливий суд, в італійській в'язниці суворого режиму перебуває невинна і надзвичайно мужня людина, Герой російсько-української війни — Віталій Марків!

Олесь Городецький, голова Християнського товариства українців в Італії, для УП

РОЗДІЛ 10

ПЕРШИЙ ГЕНЕРАЛ.
ЗАГИБЕЛЬ
СЕРГІЯ КУЛЬЧИЦЬКОГО
ТА ДИВО ПОРЯТУНКУ
ШТУРМАНА МАКЕЄНКА

Двадцять дев'ятого травня 2014 року сили АТО зазнали в повітрі найбільші втрати від ворожого вогню із землі. Було збито гелікоптер Мі-8 бортовий номер 16, унаслідок чого загинули 12 міліціонерів і гвардійців, зокрема й генерал-майор Сергій Кульчицький. Він став, по суті, хресним батьком добровольчого руху в Національній гвардії України.

■ **Арсен Аваков, міністр внутрішніх справ України:**

— И когда в Новые Петровцы привезли ребят с Майдана, добровольцев первого резервного батальона НГУ, то Кульчицкий тогда смеялся, мол, целый цыганский табор. Самые разные были ребята. И рядом были гвардейцы, тогда еще внутренние войска, которые что-то умели, но которые еще вчера стояли напротив этих ребят на Майдане. И он не побоялся, взял на себя эту психологическую ношу учителя, который сумел соединить их и сказать: «Ребята, теперь у вас один враг». Здесь уже генерал был до самого момента своей гибели.

Двадцять дев'ятого травня 2014 року гелікоптер Мі-8 із бортовим номером 16 вилетів із базового табору «Луна» під Ізюмом у свій останній політ — провести ротацію особово-

го складу й доправити воду, їжу та боєприпаси оточеним гарнізонам блокпостів № 6 на горі Карачун і № 5 на трасі Слов'янськ — Краматорськ. Однак на війні бувають і дива. Саме таким дивом можна вважати щасливий порятунок штурмана Олександра Макеєнка. Він єдиний вижив у тому останньому польоті.

■ **Олександр Макеєнко, у травні 2014-го — штурман ланки гелікоптерної ескадрильї:**

— Работали мы так. Командиру экипажа Сергею Ивановичу Бульдовичу поступал звонок из штаба АТО на вылет и на получение полетного задания. Мы перелетали из Чугуева в Изюм, в штаб АТО, где командир экипажа непосредственно получал задание от начальника штаба АТО, велась подготовка кратковременная, потому что сроки всегда были сжатые. Сам перелет выполнялся на предельно малых

29 травня 2014 року. Гелікоптер Мі-8 борт № 16, командир екіпажу — полковник С. Бульдович вилітає у свій останній політ із базового табору «Луна» в Ізюмі.
Фото Юрія Касьянова

22 травня 2014 року. Генерал-майор С. Кульчицький на місці стрільця-спостерігача у гелікоптері Мі-8 за сім днів до загибелі. Фото Юрія Касьянова

высотах, чтобы избежать даже минимального визуального контакта с противником и нашего им опознавания. Маршрут составляли сами, утверждал командир экипажа и выполнялся строго в соответствии с запланированными данными. На тот момент уже были обстреляны наши гвардейские вертолеты. Слава Богу, без пострадавших, без жертв. Мы знали, что ведутся активные боевые действия, и уже есть потери — сбитые наши вертолеты армейской авиации. Мы узнавали, где и в каких местах может находиться противник, получали эти разведданные, знали о наличии у врага переносных зенитно-ракетных комплексов (ПЗРК). В соответствии с этими угрозами мы и строили свои маршруты, чтобы избежать этих опасных районов. 29 мая, как всегда, получили вызов, прилетели из Чугуева на Изюм. Получили задание: нужно было провести ротацию личного состава на блокпост № 6 на горе Карачун. Это были ребята из Ивано-Франков-

ского «Беркута», шесть человек, соответственно, их нужно было забрать, доставить оставшимся продукты питания, воду, боеприпасы. И на пятый блокпост потом тоже надо было доставить продукты питания и воду. С нами на борту находился сам генерал Сергей Петрович Кульчицкий. Он непосредственно летал с нами, чтобы лично получать всю информацию, необходимые разведданные, личным общением сильно поддерживал добровольцев-гвардейцев. Они его очень уважали, любили, батей называли. Он для них был авторитет неприкасаемый, боевой генерал.

■ Штурман Олександр Макеєнко веде далі свою розповідь:

— Перед нашим прилетом ребята на земле прочесывали лесопосадки. Мы садились в принципе более-менее свободно, безопасно, потому что нас не видно было. Летали же на предельно малых высотах, очень низко, использовали рельеф, лесопосадки, леса, чтобы укрыться от постороннего наблюдения. Самая большая угроза — это переносные зенитно-ракетные комплексы (ПЗРК). Но ему, чтобы сработать, тоже нужно определенное наведение и время для этого. Вертолет имеет большую скорость, открытые участки пролетает быстро, перескочить посадку и опять спрятаться за нее — это нормальная практика была, чтобы уйти от неприятностей в виде этих ракет. Конечно, сам маршрут прокладывался и держался в строжайшем секрете. Никто не знал, как мы будем лететь, знал только я и командир экипажа. По поводу маршрута мы не распространялись даже в руководстве штаба АТО, потому что сами его прокладывали, исходя из обстановки и ситуации на определенный момент.

— Все было заранее просчитано, проложено на картах, на GPS, все у нас было по срокам определено. Место посадки тоже было определено. То есть мы только взлетели с шестого поста, здесь расстояние маленькое, посадку выполнили недалеко от пятого поста, и там тоже генерал со своими ребятами переговорил, узнал, что им нужно, выгрузили их продукты, воду, вещи, которые им поставляли. При разгрузке не выключали двигатели никогда, лопасти вращались, это все было быстро — выгрузили все необходимое буквально за 2–3 минуты даже наверное, меньше. Генерал получал свои данные, пообщался с ребятами, и мы ушли.

Через линии электропередач перескочили с виражом и уже практически на предельно малой высоте — метров 30, когда в нас попали. Обычно на подходе к месту посадки мы получали информацию: безопасно там или небезопасно. И выполняли посадку. А в случае малейших проблем или опасностей соответствен-

О. Макеєнко на місці загибелі свого гелікоптера. Кадр із документального фільму «Слов'янськ. Початок війни» (ICTV)

но разворачивались и уходили, но на тот момент не было никаких сигналов, было тихо, спокойно. У нас в вертолете Ми-8 были автоматические устройства АСО-2В — это тепловые ловушки, которые отстреливались и позволяли уводить на себя снаряды ПЗРК. Но чтобы их отстреливать, нужно было знать, в какой момент это делать или непосредственно увидеть пуск ракеты по вертолету. Для этого все находящиеся на борту были предупреждены, с ними всегда велась работа. У нас было два постоянных наблюдателя — пулеметчики с винницкого полка Нацгвардии «Ягуар» прапорщики Белошкурский и Липский и, конечно, Сергей Петрович Кульчицкий. У него была открыта грузовая дверь, он был пристегнут ремнем, на шкворне установлен автомат. Все вели визуальное наблюдение за окружающей нас обстановкой. То есть все были предупреждены: в случае малейшей опасности,

Над лісами Слов'янського району. Автомат АК на шкворневій установці для стрільби з борту гелікоптера Ми-8. Фото Інни Петрикової

или если бы кто-то увидел запуск ПЗРК с земли по нашему борту, подали бы сигнал, и я отстрелил бы ловушки. На тот момент никаких не было предпосылок, мы летели спокойно, никаких сигналов не поступало, с шестого блокпоста с Карачуна ушли спокойно, сели на пятый блокпост над трассой Краматорск — Славянск. И взлетели с него.

— В принципе человеческий глаз способен заметить пуск ракеты с ПЗРК с земли. Высоты же малые. Но важно заметить не сам пуск, а любое подозрительное движение, автомобиль, технику. Все, что вызывает подозрение. Все докладывается командиру экипажа, он принимает решение на выполнение виража или дает команду на отстрел тепловых ловушек АСО-2В. Когда мы летали по построенным маршрутам, часто наблюдали такое: где-то увидим в стороне машину — старались обойти ее. Это был май месяц, шли сельхозработы, частенько ездили трактора, их видно издалека. Где-то такой едет по полю и пылит, соответственно уже все внимание было сосредоточено на нем. В хорошую погоду обзор довольно большой, видимость хорошая — приблизительно 5–7 км спокойно видно. Если вдалеке едут автомобили, их видно. Опасные места старались всегда обходить, никогда не прокладывали путь через населенные пункты, наш маршрут всегда был ломаный, я вел, подсказывал, командир управлял.

Навесні 2019 року штурман Олександр Макеєнко вперше за весь цей час прийшов на місце загибелі свого гелікоптера, після троці, у якій вижив тільки він один. Тепер неподалік саду, куди впав гелікоптер, — акуратний пам'ятний знак з іменами всіх міліціонерів і гвардійців, які загинули тоді. Зокрема, тут і прізвища шести міліціонерів з івано-фран-

ківського загону «Беркут», які попри критичне ставлення суспільства до їхнього колишнього підрозділу, не зрадили присязі й пішли на фронт.

— Разгрузившись возле поста № 5 над трассой Славянск — Краматорск, мы взлетели. Чтобы обойти высокие линии электропередач, сделали вираж. Прошли над столбами и стали на курс на восток, чтобы обойти Славянск, Красный Лиман, то есть те места, где были опасные зоны. Отойдя от линий электропередач метров четыреста, в кабине — взрыв. Я уже не слышал ни шума, ни криков, никаких сигналов. Просто был взрыв, и вертолет потерял управление, начал крениться вправо с резким снижением. Ручка упала мне на правое колено, я механически подхватил ее. Уже понял, что вертолет не управлялся, только успел выровнять его, и сразу же была земля. Я даже не успел его поднять или среагировать толком — очень все быстро было. Единственное, что я придал ему прямолинейный без

О. Макеєнко: «Это остатки от нашего борта. Вы можете представить силу удара на скорости 200 км/час? Шансов, конечно, было мало. Не знаю, каким чудом я выжил». Кадр із документального фільму «Слов'янськ. Початок війни» (ICTV)

крена полет, и на большой скорости мы врезались в землю. Момент падения я не помню абсолютно. Ну а после падения очнулся на земле, лежал я в кресле, пристегнутый. Все вокруг горело, взрывалось. Вертолет я не видел. Никого вокруг не видел. Я был далеко от борта, меня выбросило. Мне показалось, что лежал я долго. На самом деле быстро первыми прибежали наши ребята с 1-го батальона НГУ и увидели меня. Я попросил: вытащите меня из кресла. Говорят: тебя трогать нельзя и побежали к вертолету искать выживших. Потом другие хлопцы подбежали, медик сделал обезболивающие уколы. Подбежали и хлопцы с 25-й десантной бригады, которые вместе с гвардейцами несли службу на пятом блокпосту, приехала броня, и начали нас вывозить потихоньку оттуда. Помню, что когда случился взрыв, вертолет сразу очень заревел. Шум такой, не характерный для вертолета. Огонь зашел прямо в кабину, взрыв был мощный, кабина была, как вспышка — желтая, яркая. После этого — секунды и мы на земле. Высота — маленькая, скорость — большая, сделать практически ничего уже не успел никто. По моим предположениям, командир Сергей Бульдович уже не управлял машиной, потому что если бы он держался за управление, итог был бы совсем другой — возможно, он бы справился с вертолетом. Он был очень опытным пилотом, умным, толковым организатором. Это большая потеря для нас всех.

Топлива было на борту много — потому вертолет взорвался на земле. Я не могу даже предполагать, из какого вида оружия нас сбили. Переломы я почувствовал сразу же: бедро сломано, левая нога кривая, руки болели. Голова не болела. Спина была целая, встать я не мог, но двигаться мог. Пытался встать на локтях. Уже в харьковском госпитале врачи рассказали о моих травмах.

Меня переправили в Киевский военный госпиталь — врачи собирали там уже. Я благодарен этим специалистам с большой буквы. Поставили на ноги, сделали свою работу на пять баллов. Если честно, первые дни очень тяжелыми были. Все снилось, все вспоминалось, депрессия была. Тем более в реанимации ты сам находишься. Персонал хороший, заботились обо мне. Но когда приходит ночь, ты остаешься сам с собой, и мысли всякие разные лезут в голову. Со временем я со всем смирился, время же лечит, но тогда беда страшная случилась.

Такі небезпечні польоти по оточених противником блок-постах навколо Слов'янська вглибині ворожої території були єдиною на той час можливістю підтримувати боєздатність їхніх гарнізонів.

29 травня 2014 року між Слов'янськом і Краматорськом в районі Червоний Молочар у вертольоті Мі-8 борт № 16, що належав гвардійській авіаційній базі НГУ в/ч 2269 (м. Олександрія) загинули: генерал-майор Сергій Кульчицький, пол-

29 травня 2014 року. Рятувальна операція на місці падіння й вибуху гелікоптера Мі-8 № 16. Фото одного з бійців 1-го резервного батальйону НГУ

Гора Карачун. Блокпост № 6. Колом позначено івано-франківських міліціонерів, які загинули 29 травня 2014-го у збитому гелікоптері: П. Безпалько, В. Семанюк, В. Шарабуряк, В. Лисенчук, П. Остап'юк, В. Яков'як

ковник Сергій Бульдович, майор Віталій Курилович, капітан Сергій Кравченко, прапорщик Валентин Білошкурський, прапорщик Віктор Ліпський, старший лейтенант міліції Петро Безпалько, старший лейтенант міліції Василь Семанюк, старший прапорщик міліції Володимир Шарабуряк, прапорщик міліції Володимир Лисенчук, старшина міліції Петро Остап'юк, старший сержант міліції Петро Яков'як.

■ **Олександр Турчинов, секретар РНБОУ (грудень, 2014 — травень, 2019), голова Верховної Ради України — в. о. Президента України (лютий-червень 2014 року):**

— Знаєте, є офіцери, які дуже впевнено почуваються в тилу, які не люблять ризикувати, які можуть віддавати команди, направляти підлеглих у бій. Тим паче старші офіцери, вони не зобов'язані бути в перших лавах наступу чи оборони, але Кульчицький був не таким. Він із хлопцями був у найнебезпечніших місцях. І коли тривала була оборона Карачуна, то всі

Генерал-майор КУЛЬЧИЦЬКИЙ Сергій Петрович

Начальник управління бойовою та спеціальною підготовкою Головного управління Національної гвардії України генерал-майор Сергій Кульчицький до останнього залишався вірним Військовій присязі та українському народові.

Сергій Петрович пройшов шлях від курсанта до генерала, від командира взводу до начальника управління бойовою та спеціальною підготовкою Головного управління Національної гвардії України. Він брав активну участь в організації підготовки резервістів, особисто навчав їх військової справи, разом з ними відбув на сході України, де брав участь в антитерористичній операції.

29 травня 2014 року близько 12:4 години 30 хвилин під час проведення антитерористичної операції поблизу м. Слободська Дніпрої області генерал-майор М.Ф. Національної гвардії України потрапив під обстріл, що вивів з ладу, та виліз. Ця страшна трагедія забрала життя кращих військовослужбовців Національної гвардії України. Після падіння вертольота під час бою з терористами генерал Кульчицький отримав важке поранення, несумісне з життям. Сергій Петрович став першим вищим офіцером, який загинув при проведенні АТО.

За сумлінне виконання службових обов'язків, відданість Військовій присязі та українському народові, зразкове виконання службово-бойових завдань, високу особисту мужність і героїзм в умовах загрозливого життя та загибелі генерал-майор Сергій Кульчицький удостоєний звання Героя України (посмертно).

відчували, що ворог із того боку має стільки зброї, зокрема й ПЗРК, що навіть перекидати людей уже стало небезпечно. Можна просто давати команду, а можна власним прикладом показувати, що я з вами, хлопці. Разом ідемо, разом виконуватимемо завдання, разом воюватимемо, і саме генерал Кульчицький був таким. Він заслужено отримав генерала, я так уважаю. Його дуже поважали солдати, тому що розуміли, що він за їхніми спинами не ховається. Він разом із ними не лише їсть кашу, а також разом із ними воює. І керує не з тилового укріпрайону.

- **Степан Полторак, позивний «Тимофійович», генерал армії, командувач Нацгвардії України (квітень-жовтень, 2014 року), міністр оборони України (жовтень, 2014 — серпень, 2019):**

— Генерал-майор Сергій Кульчицький служив ще у Внутрішніх військах начальником управління

бойової та спеціальної підготовки. Відповідно, залишився на цій посаді в Національній гвардії України тоді, коли було ухвалено рішення, що перші добровольчі батальйони в ній формуватимуться з тих хлопців, які були на Майдані. Це були абсолютно вмотивовані, патріотичні люди. І знаючи про проблеми, які були між внутрішніми військами й хлопцями, що стояли на Майдані, та щоб організувати цей батальйон і забезпечити їх нормальним процесом підготовки, сформувати колектив, і головне, щоб вони комусь повірили, — треба було відібрати найкращого з кращих. Треба було відібрати бойового генерала, якого б ці люди сприймали. До речі, я дуже довго вагався, кого ж призначити? Було кілька кандидатур. І під час розмови з генералом Кульчицьким я остаточно вирішив. Тому що, ви розумієте, він — начальник управління бойової підготовки всієї НГУ, а йому треба було опікуватися підготовкою тільки цього батальйону. Я б не сказав, що це принижувало його статус, просто в нього багато роботи було в масштабах усього військового формування, а він мав практично все залишити й опікуватися суто ними. Бо він практично для них став як командир батальйону. Він із ними працював з ранку до ночі, але це було дуже важливо зробити, тому що на першому етапі були сутички між офіцерами й солдатами, які служили в НГУ ще за часів Внутрішніх військ і щойно набраними добровольцями-майданівцями першого резервного батальйону. Враховуючи, що він був дуже добре підготовлений професійно і як генерал, і як офіцер, добре вмотивований, мав дуже високі людські якості, я був переконаний, що він знайде спільну мову з тими хлопцями. Вони теж були непростими — рвалися в бій, прагнули працювати

вдень і вночі, тобто з ними треба було дуже довго й ретельно працювати. І він знайшов ту спільну мову. Він не ховався ніколи, разом із ними навчався, разом із ними поїхав під Слов'янськ, і, на жаль, із деякими з них загинув.

Генерал Кульчицький відіграв дуже серйозну роль у створенні першого батальйону, і хлопці тому, напевно, і вийшли з такою пропозицією, щоб цей батальйон мав назву імені генерала Кульчицького.

Сергій Кульчицький посмертно був нагороджений найвищою державною нагородою — «Золотою Зіркою» Героя України. На його честь перший резервний батальйон Нацгвардії отримав ім'я Генерала Кульчицького. Добровольці, яких він згуртував, прагнули помсти ворогу за свого командира. Бої за Слов'янськ розгорілися з новою силою.

В кінці травня 2014 року Україна обрала Президента — Верховним Головнокомандувачем став Петро Порошенко.

РОЗДІЛ 11

**ПЕРШИЙ ШТУРМ.
ЗВІЛЬНЕННЯ
КРАСНОГО ЛИМАНА**

Обрання 25 травня 2014 року в першому турі голосування на дочасних виборах Президента України Петра Порошенка дало державі не тільки легітимного керівника, але, що набагато важливіше, Верховного Головнокомандувача Збройних сил України. Цей конституційний статус ще з 1992 року закріплював за Президентом роль найвищої посадової особи в армії. Тобто всі військовослужбовці Збройних сил України, Служби безпеки України, Національної гвардії України, Прикордонної служби України так само як і поліцейанти нарешті отримали свого найвищого керівника. Його законні накази були обов'язковими до виконання, а відповідальність за прийняті рішення конче потрібною. Проте Верховним Головнокомандувачем і повноцінним Президентом Порошенко стане тільки після інавгурації 7 червня. До цього моменту його обов'язки за відновленою Конституцією України як парламентсько-президентської республіки виконував голова Верховної Ради України Олександр Турчинов. Саме йому довелося на наступний день після дня голосування на виборах у понеділок 26 травня прийняти нелегке, але таке потрібне рішення і застосувати армію та авіацію для штурму захопленого бойовиками в ніч проти 26 травня нового терміналу Донецького аеропорту. На той час це було найжорсткіше і найуспішніше боєзіткнення для сил АТО: у них загиблих не було зовсім, а от противник, навпаки, уперше

заснав масових тяжких втрат вбитими й пораненими. Аеро-порт Донецька залишився під українським контролем. Його героїчна оборона триватиме довгих 242 дні.

■ **Олександр Турчинов, секретар РНБОУ (грудень, 2014 — травень, 2019), голова Верховної Ради України — в. о. Президента України (лютий-червень 2014 року):**

— Я дав команду завдати авіаудар по терміналу Донецького аеропорту, коли його захопили російські спецпризначенців разом із чеченськими угрупованнями. Час якийсь минув — а мені не доповідають. Я запитую: «У чому проблема? Чому авіацію не підняли і не вдарили?» А мені відповідають: «А хто буде компенсувати збитки за пошкодженій аеропорт?» От уявіть тільки! Треба негайно відбивати аеропорт: якщо час втратити, потім нічого не зробиш. І там наші хлопці ще трималися у старому терміналі, а новий уже було захоплено терористами. Коли б їм тоді ми не дали підтримку, ми б просто втратили аеродром. А мені хтось із військових воєначальників каже: «Це ж новий термінал, він коштує мільйони. Нам сказали, що виставлять рахунок, ми будемо відповідати, на нас повісять ці проблеми...»

Я кажу: «Я буду за все відповідати, атакуйте!»

І тоді наші літаки та гелікоптери армійської авіації добре вдарили. Бойовики там уже на даху терміналу влаштували вогневі точки, тобто вони вже домінували в аеропорту. І тут прилетіли їм «подарунки». Тоді їх втрати були найбільші, тому що вони не очікували, що ми так точно відпрацюємо. Вони не очікували, що все ж таки буде прийнято рішення використовувати проти них авіацію, тому що вони були прикриті ПЗРК. Вони взагалі не очікували наших таких швидких дій.

Тоді ми змогли їх знищити, потім наші хлопці добили тих, хто залишився.

Бойовики почали хаотично відступати. А їхні поплічники подумали, що це наступ українців, і почали стріляти по своїм. Тобто там у той час втрати у них були колосальні.

Страх був у багатьох тоді. Іноді треба було брати горлом. Доводилося навіть лякати, що, мовляв, розстріляю за невиконання наказів... але це — війна.

Однак повернімося до подій під Слов'янськом. Кінець травня — це період масової евакуації мирних мешканців із заблокованого міста. Вони вільно виїжджали через блокпости сил АТО без жодних перешкод, адже всередині захопленого терористами міста ставало дедалі небезпечніше. Прикриватися жінками та дітьми, піддаючи їхні життя ризику, фактично беручи їх у заручники — це класична підступна російська військова тактика. Користуючись цим, бойовики цинічно обстрілювали наші позиції з житлових кварталів.

Гелікоптер Мі-24 армійської авіації ЗСУ відстрілює теплові ловушки АСО-2В для уникнення ураження противником із ПЗРК після завдання авіаудару по позиціях бойовиків на даху Донецького аеропорту. Фото Reuters

Сили АТО відповідали, намагаючись мінімізувати втрати серед цивільного населення і не руйнувати саме місто.

Жінка, яка виїздила 30 травня з міста через блокпост № 2 на Комбікормовому заводі з чотирма малолітніми дітьми автомобілем, на лобовому склі якого було прикріплено красномовний напис «Дети», зроблений від руки на аркуші паперу, розповідала таке:

— У меня моих двое и племянников двое — всего четверо детей. Будем под Святогорск ехать, там более-менее тихо и спокойно. Отношение в городе со стороны так называемых ополченцев не очень хорошее. Понимаете, если бы было хорошее отношение, то не провоцировали бы, не стреляли бы со спальных районов и тому подобное.

— Закрываются людьми? Да. Со вчерашнего дня, пока не стреляли по Артёму, там был тихий микрорайон, мы надеялись, что будет всё хорошо и потому до последнего сидели дома. Потому что, сами понимаете, с детьми собираться — это очень проблемно... Позавчера сильно стреляли, много людей пострадало, попали в дома жилые...

Інша жінка Світлана емоційно розповідала журналістам деталі того нестерпного життя, яке принесли до Слов'янська бойовики:

— Провода разорваны, стёкла разбиты, позавчера по улице Богомольца возле хлебозавода у пол дома стёкла вылетали. Люди с открытыми дырами живут. Я вообще как можно меньше информации слушаю от людей, потому что сейчас страх и паника... Мы вывезли детей после позавчерашнего артобстрела микрорайона Лесной в районе хлебозавода. За час машин 18 уехало, люди в халатах стоят с пакетами грузятся в машины и уезжают. Куда? Может в частный сектор, может просто из города. Мы вообще

прихожане християнської церкви свідетели Йеговы, мы не поддерживаем никакие референдумы. Не голосуем ни за какие донецкие республики, детей учим с детства, чтобы они не брали в руки оружие, чтобы проявляли любовь к ближнему.

Двадцять дев'ятого травня бойовики на відстані 40 км від Слов'янська провели зухвалу атаку в глибокому тилу українських сил на території вже Харківської області на трасі М-03 у районі села Кам'янка. Це був останній населений пункт перед самим Ізюмом і місцем розташування базового табору сил АТО «Луна». Саме туди після доправлення на блокпости необхідних вантажів поверталися гвардійці 16-го полку охорони громадського порядку з Дніпра, військова частина № 3036 на одній вантажівці у супроводі автомобіля УАЗ. Терористи, пересуваючись на легковому авто у подорожньому напрямку, порівнялися із цією гвардійською міні-колоною та прямо на ходу впритул обстріляли кабінку вантажівки з автоматичної зброї та випустили гранату ВОГ-25 із підствольного гранатомета. На місці загинув старший солдат строкової служби стрілець 2-го відділення 2-ї патрульної роти 1-го батальйону Володимир Ісадченко. Це була ознака того, що блокада Слов'янська не є щільною, не є запорукою від таких зухвалих вилазок бойовиків з інших районів, і це триватиме, якщо не перебрати ініціативу і не йти у наступ. Напрямок головного удару було обрано містечко Красний Лиман, із 2016 року просто Лиман.

- **Олександр Турчинов, секретар РНБОУ (грудень, 2014 — травень, 2019), голова Верховної Ради України — в. о. Президента України (лютий-червень 2014 року):**

— Початком звільнення Донбасу стала Краснолиманська операція, коли ми показали, що можемо це робити і до того ж, професійно працюючи, уникаючи

**Старший солдат
ІСАДЧЕНКО
Володимир Олександрович**

Стрільця 2-го відділення 2-ї патрульної роти 1-го патрульного батальйону військової частини 3036 Центрального оперативно-територіального об'єднання Національної гвардії України старший солдат Володимир Ісаченко користувався повагою та авторитетом у колективі, прагнув завжди бути прикладом для товаришів по службі.

29 травня 2014 року поблизу населеного пункту Кам'янка Харківської області невідомі злодійники на автотранспорті наблизилися та обстріляли автомобіль, у якому знаходилися військовослужбовці дніпропетровського полку, які поверталися до пункту тимчасової дислокації. Від отриманих поранень Володимир Олександрович загинув на місці.

За сумісне виконання службових обов'язків, відданість військовій присязі та українському народові, тривале виконання службово-бойових завдань, виявлену особисту мужність і героїзм в умовах загрозливого життя та здоров'ю старший солдат Володимир Ісаченко нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

втрата серед цивільного населення. Розумієте, які складнощі у наших військових на відміну від російсько-терористичних угруповань? Останнім однаково, вони стріляли і по Маріуполі, і по інших цивільних містах, і там не було жодних обмежень.

Ми не можемо стріляти по містах, ми не можемо проводити операції без огляду на цивільних, нам треба зберегти життя населення, яке перебуває на окупованій території. Це наше населення! Якщо навіть дехто з них, отруєні російською пропагандою, виступають проти своєї ж країни. Це складнощі...

Визволення Красного Лиману — це дуже важлива операція, тому що там було потужне угруповання, і його ліквідація повністю відкривала шлях на Слов'янськ. Я вже увійшов у військову сферу, професійно міг давати накази, це вже не було хаотично. І тоді достатньо класично була проведена операція з оточення міста з усіх боків, потім вибили їх передову групу,

провели зачистку, тобто як у класичних підручниках. Фактично, взявши Красний Лиман, ми відкрили нашим військам шлях в обхід Слов'янська. Противник зрозумів, що може потрапити в оточення, й відступив.

Лиман треба було брати, тому що це був один з основних пунктів на шляху постачання з Луганщини зброї, боєприпасів та живої сили загону Гірка. Під контроль бойовиків він потрапив одразу після Слов'янська, але його бандитський гарнізон був набагато менш потужним. Ситуацію ускладнювало густе заліснення території на основному шляху висунання до міста від блокпоста № 3а.

■ **Віктор Муженко, позивний «Грім», генерал армії, начальник Генштабу — Головнокомандувач ЗСУ (липень, 2014 — травень, 2019):**

— Красний Лиман був першим кроком проведення операції з повного блокування і перерізання шляхів сполучення, шляхів підвезення матеріальних засобів до терористичного угруповання, яке перебувало в Слов'янську. Це був перший успіх наступального проведення операції. Донецький аеропорт — це такий осередковий успіх, об'єктовий, тобто успіх на стратегічному об'єкті. А от Красний Лиман — це перший досить великий населений пункт, перше місто, яке було звільнене. Це теж надавало впевненості у своїх діях, розуміння того, що у нас є і певні можливості для того, щоб успішно виконувати завдання, які перед нами стояли. До речі, у боях за Красний Лиман і за Семенівку 1-3 червня у нас було лише двоє загиблих. Один із них — командир 1-го батальйону 95-ї бригади десантник Тарас Сенюк, Герой України. А другий — це військовослужбовець 79-ї аеромобільної бригади, так

само десантник, Юрій Власенко, який загинув під час обстрілу із засідки, коли колони висувалися у відповідні райони, вихідні для наступу. Саме місто Красний Лиман було взято практично без бою. Там був лише невеликий осередок опору в районі лікарні. Водночас зі штурмом Лиману проводилась відволікаюча атака на Семенівку. Саме там противник зосередив усі свої сили та засоби на утримання цього важливого населеного пункту як основного для підходу і можливого нашого заходу до Слов'янська.

Нині начальник Департаменту патрульної поліції Національної поліції України Євген Жуков тоді служив на посаді заступника командира розвідроти 79-ї Миколаївської десантної бригади. Для нього це була перша бойова операція у житті.

■ **Євген Жуков, начальник Департаменту патрульної поліції Національної поліції України, у червні 2014 року — заступник командира роти 79-ї оамбр ВДВ ЗСУ:**

— На тот момент, когда начались боевые действия, у нас первая засада была в посадках. Еще не доезжая до блокпоста, вылетел бус, выпрыгнули дядьки, начали из РПГ, гранатомета, автоматического оружия стрелять по первой машине колонны. И все бойцы сразу начали во все стороны стрелять. Такой был шквал огня! Потом я по радиостанции услышал — я во второй колонне шел — что есть потери у нас. Один 200-й (убитый), несколько 300-х (раненых). Мне все было интересно. Даже вид убитого и раненых. Как оказать первую медпомощь. Мне казалось, что это сказка какая-то, сон, может быть. Ничего себе — такая «движуха»! А потом прошло минут тридцать, и все начали

понимать, что серьезный «замес» намечается. Наша пехота высадилась из машин и шла по бокам и сзади БТРов под их выхлопными трубами. Три часа идешь, а на следующий день голова у тебя просто разрывается из-за того, что дышал этим газом.

Когда уже начали боевики валить жестко из гранатометов РПГ и СПГ по первым нашим БТРах, то Максим Миргородский, позывной «Майк», нынешний командир 95-й бригады, дал команду спустить танки с тягачей. Пустили два танка и шли уже так: два БТРа — танк — два БТРа — танк. Получается, тогда уже танки полностью в нашем подчинении были, и мы давали им команды. У противника там блокпосты стояли, бетонные глыбы, окопы. БТРы просто разъезжались в стороны, и танк тупо валил: цель такая-то, ориентир такой-то. «Мишка-1. Огонь!» «Принял». Ба-бах — и все!

Євген Жуков, полковник поліції, з вересня 2015-го — начальник Департаменту патрульної поліції Національної поліції України, у червні 2014 року — заступник командира розвідувальної роти 79-ї оаебр. Фото Юлії Бабич

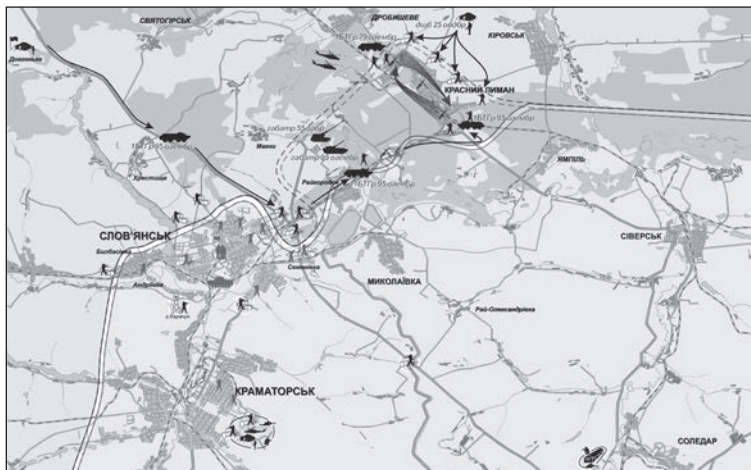

Нищівний вогонь танків 17-ї Окремої Криворізької танкової бригади суттєво допоміг десантникам знести бетонні укріплення бойовиків у напрямку головного удару. Лиман штурмували з трьох боків арміяці-десантники ВДВ батальйонно-тактичними групами, сформованими зі складу двох бригад: 79-ї Миколаївської та 25-ї Дніпропетровської.

Дев'яносто п'ята Житомирська водночас проводила відволікальний удар на Семенівку по трасі як на основний укріплений район висадкою десанту спецпризначенців у ворожому тилу. Вогневу підтримку забезпечували артилерійські батареї 55-ї Запорізької окремої артилерійської бригади та авіація. Бойові порядки передових штурмових груп 79-ї та 95-ї оаебр заходили в місто основною дорогою від трас М-03 через зону густого заліснення з обох боків дороги. Кожен із бійців тримав під прицілом свій визначений сектор у «зеленці».

Танк 17-ї бригади в бойовому порядку за БТР-80 79-ї оаебр під час штурму м. Лимана. Фото одного з десантників

Звільнення силами АТО Красного Лимана (02.06.2014—04.06.2014)

■ **Євген Жуков, начальник Департаменту патрульної поліції Національної поліції України, у червні 2014 року — заступник командира роти 79-ї оамбр ВДВ ЗСУ:**

— Здесь был какой-то лагерь, скорее комплекс туристический. Оно так все горело! Такой был огонь, что ты просто двигался по дороге, и было жарко. Языки пламени лицо обжигали. И вот тут уже были жесткие боевые столкновения. Стреляли со всех сторон: из-за какого-то заборчика, из окопов, из посадки через поле. Было сложно. Мы хотели их где-то гранатами ВОГ из подствольников зацепить, но было сложно, стреляли и попадали в деревья.

Кто-то из них вообще на машине ехал с автоматом, пулеметом, стрелял по нашим БТРах. Но мы эту проблему быстро решили. Две-три очереди из пулемета КПВТ — и машина, и все, кто в ней, были уничтожены. На тот момент противник, который находился здесь, был уничтожен. Те подразделения МВД, которые здесь

роботали — «Ягуар», «Омега» — они сразу взяли несколько БТРов и поехали в райотдел сюда.

Це основний вузол спротиву сепаратистів на головній дорозі до Красного Лиману — так званий блокпост Царицино. За бетонними блоками посеред дороги було повно бойовиків, але потужний удар броньованих кулаків десантників зробив свою справу. Розвалені блоки, покинуті позиції, розкидані предмети бандитського побуту. Бойовики втекли, не витримавши натиску штурмових груп десантників.

■ **Андрій Іващенко, позивний «Шайтан», у червні 2014 року — кулеметник тактичної групи спеціального підрозділу «Омега» НГУ:**

— Ми були на «Луні» — це штаб АТО під Ізюмом. Другого червня приблизно о 18:00 почали формува-

Блокпост бойовиків Царицино на дорозі Слов'янськ — Лиман. Палає база відпочинку із церквою на першому плані. Фото одного з бійців 79-ї оаебр

ти колону на Красний Лиман. Наказ про висування отримали за кілька днів до цього, але час постійно змінювався. Це була дуже велика колона з різної техніки багатьох підрозділів Збройних сил і Нацгвардії. Для мене це був перший бойовий вихід. Відчував великий адреналін. Я не ставив запитань, а уважно слухав свого командира. Нашій тактичній групі були надані 2 БТРа десантників. Колона почала рух о 12-й годині ночі. Ми були всередині колони, ближче до голови, й могли бачити, як передовий дозор постійно подає сигнали. Я їхав зверху на броні, тому що не міг влізти в БТР. На мені було багато всякого спорядження, кулемет у руках. До того ж я сам немаленький. Коли почала відчуватися напруга, я ліг на БТР. Близько 4-ї ранку 3 червня на в'їзді в Лиманський район ми потрапили в засідку. Проте з військового погляду спланована вона була непрофесійно.

Попереду колони був міст через річку. Ліворуч і праворуч — ліс. І перед самим мостом, збоку від дороги, пролунав вибух. Це був фугас. Не розумію, чому вони не підірвали тоді сам міст? Адже з погляду тактики це було логічніше. Проте той вибух великої шкоди нам не завдав, просто в повітря вилетів шматок асфальту. Коли колона зупинилась, нас почали обстрілювати з усіх боків із різної стрілецької зброї та гранатометів. Ми зупинялись, проте швидко відновлювали рух уперед. Нас обстрілювали постійно спереду і праворуч. У голові нашої колони йшли два танки. Ворог спалив один танк і УАЗік. Ми відбивали атаки ворога, а потім спалили табір бойовиків. Велику частину дистанції ми пройшли пішки в бойових порядках. Я йшов позаду БТРа і протягом двох днів надихався викидних газів на все життя. Потім наша велика колона розділилась на дві. Третього червня

близько 12-ї години дня ми зайняли кругову оборону поблизу піонерського табору «Берізка».

Тоді в наш БТР влучили з РПГ. Граната вцілила між баштою та трімплексом водія БТРа в метрі від моєї голови. Мені пощастило: перед цим я присів на коліно і завдяки цьому відбувся лише контузією від вибухової хвилі. Я залишився живий, дякуючи командирю, який мені сказав присісти. Від вибуху я втратив слух, але я не обертався і продовжував тримати свій сектор. Перед тим, як мене контузило, командир наказав мені тримати сектор із 9-ї до 11-ї години. А постріл із РПГ пролунав правіше, я його не бачив. Мої товариші, які були збоку та позаду мене, отримали осколкові поранення різної тяжкості. Проте екіпажу нашого БТРа пощастило менше. Кумулятивний снаряд пропалив броню і бризки розплавленого заліза тяжко поранили

Андрій Іващенко, кулеметник тактичної групи спеціального підрозділу «Омега» НГУ з бойовими побратимами у Лимані. Фото одного з військових

водія БТРа, навідника-оператора, командира і одного хлопця з нашої групи.

Через деякий час до мене підійшов один із моїх товаришів і запитав, як я почуваюсь і чи зможу далі виконувати завдання. У будь-якій групі кулеметник — це мініартилерія. Тому до мене була така увага. До того ж уся моя група, крім мене, уже виконувала бойові завдання в АТО з початку квітня. Я бачив, як вони спостерігають за мною і моїми діями. Напевно, вони хвилювались, щоб я не здрейфив... Товариш запитав мене тоді: «Може, води?». Я відповів тоді, що перше прийшло до голови: «Хочу самий великий чупа-чупс». Зрозуміло, що він потім забув про цей випадок. Але через 4 роки на день народження мені подарував льодяника у вигляді повноцінного макета ПМ. Після того, як у нас з'явились тяжкі «300-ті», нам замінили

Другий ліворуч Андрій Іващенко з бойовими побратимами в Лимані на фоні зенітної установки ЗУ-23-2. Фото одного з військових

підбитий БТР на інший. У ньому водій був кришнаїтом. Було незвично бачити, як під час бойового зіткнення він читає мантри. Їде спокійний і співає «Харе Крішна, Харе Рама». Я його, як зараз, пам'ятаю, людина настільки непохитна... У другому БТРі, що нам був наданий, водій був із собакою. Чотирилапого бійця звали «Чип», двортер'єр, маленький такий, як шпіц-тер'єр. Він усіх із нашої групи не пускав до машини. Усе намагався вкусити, коли ми робили спроби пробратися в БТР. На другий-третій день він уже всіх нас знав на запах і не чіпав. Усіх інших не підпускав до свого БТРа.

До певного часу ми вели бойові дії, після чого зупинились для відпочинку в «зеленці». Рано-вранці знову вишикувались у бойовий порядок і пішли далі.

І тепер пам'ятаю таку цікаву картину: двометровий снайпер зі Збройних сил України йшов біля мене

Бронетехніка сил АТО біля дитячого табору «Берізка» на околиці Лимана.
Фото одного з бійців

і вицілював у приціл противника в лісовій смузі. І коли він водив стволом вліво-вправо, мені навіть не треба було пригинатися з моїми 1,9 метра — настільки він був високою людиною.

Узяли місто (Лиман, — *авт.*) надвечір 5 червня. Уздовж дороги лежали тіла людей у різних камуфляжах. Було зрозуміло, що це місцеві сепаратисти. Але що цікаво — на фоні цієї картини закохані парочки прогулювались вулицями, узявшись за ручки. Тоді я відчув, що паралельно з'єдналися дві реальності: мир і війна, життя і смерть...

Коли ми заходили на територію якогось заводу у передмісті Лимана, була інформація, що там є озброєні люди. Завдання спецпідрозділу — тонка робота: зачистка вулиць, вистежування бандформувань. Після нас уже працювала поліція по будинках і квартирах.

Запам'яталась ще одна показова картина. Сонце було в зеніті, усі потерпали від спеки. Ми йшли бойовим порядком уздовж вулиці. Ліворуч і праворуч були хати, як у селі. І тут бачимо картину: на ганку сидять два дядьки, між ними табуретка, на ній стоїть горілка, сало порізане, цибулька. А тут ми такі всі йдемо побойовому — очима, мов рентгеном, просвічуємо всі будівлі. Дядьки на нас дивилися сміючись. І пролунала така фраза чистою українською мовою: «Хлопці, ви не ох*їли?». У той момент у мене перед очима вдруге поєдналися дві паралельні реальності. Навколишня ситуація свідчила про те, що у людей все нормально і нам, військовослужбовцям, там не місце... Увечері 6 червня я повернувся вже іншою людиною в селище Топольське під Ізюмом.

Перед тим, як поїхати в АТО, у мене був дуже сильний тваринний страх. Але коли приїхав туди, страху не було, а був адреналін. Було бажання перевірити

себе. І я зрозумів, що можу працювати в умовах серйозної кризи.

■ **Сергій Бутрик, у червні 2014 року — офіцер управління полку спеціального призначення НГУ:**

— Приблизно о пів на п'яту ранку 3 червня наша колона потрапила в засідку на мосту. Ми йшли першими. Бойовики обстрілювали нас із лісосмуги. Коли ми зупинилися на мосту, побачили в метрі від нашого БТРа закладений фугас. Наше щастя, що він не вибухнув. Можливо, ми до нього не доїхали, і це нас врятувало. Проте перед нами був підірваний на фугасі УАЗік.

Потім ми потрапили в засідку в лісі поблизу дитячого табору «Берізка». З даху по нас вели вогонь ворожі снайпери та розрахунки АГС. Ми прорвались. Бійці «Омеги» та десантники провели контрснайперську роботу та зачистили дитячий табір. На одному з наших БТРів стояв ручний кулемет Калашникова. І під час бою бойовики у нього поцілили гранатою з підствольного гранатомета ГП-25. Кулемет розірвало, і від уламків отримав поранення нацгвардієць Олександр Рибак. Якби не каска та застібнутий ремінь на його шії, йому б заділо уламком сонну артерію. Дякувати Богу, що він залишився живий. Після чотирьох засад було вирішено викликати авіацію — гелікоптери Мі-24 та літаки Су-25 — для вогневої підтримки. Коли вони відпрацювали з повітря, ми розпочали рух та зачистку. Світало. На узбіччі я бачив двох 200-х бойовиків, один був у беркутівській формі, інший — у цивільному. Пам'ятаю невелику церкву. Навколо після бомбардування з повітря все горіло, і лише церква стояла, і від променів сонця її купол виблискував золотом.

■ **Євген Жуков, начальник Департаменту патрульної поліції Національної поліції України, у червні 2014 року — заступник командира роти 79-ї оамбр ВДВ ЗСУ:**

— Я прочувствовав, что новый этап службы в армии — это война. И не первый, и не последний будет замес. Ну и адреналин зашкаливал. И это было только начало. Я уже понимал, что вот война и она уже здесь. Все мы уже прошли первый шаг, и мы реально воюем. Уже по глазам людей и бойцов было видно, даже по их поведению и внешнему виду: у кого-то взгляд в никуда, кто-то сидит и о своём думает, кто-то звонит, рассказывает, кто-то просто сидит курит, кто-то в состоянии «не трогайте меня!», кто-то веселый, шутки шутит. Люди по-разному реагируют на такие моменты. Я полностью себя контролировал, но понимал, что дальше будет еще хуже.

Однак попри взяття нашими Лимана угруповання терористів у Слов'янську й далі отримувало підживлення зброєю і боеприпасами через село Миколаївка. Це давало можливість їм зберігати бойову стійкість, тобто мати тривалу боездатність в умовах активної протидії з боку набагато більш потужних сил АТО. Семенівка залишалася основним і найбільш укріпленим опорним пунктом ворога. Вона була під постійним нашим артилерійським, мінометним, кулеметним і снайперським вогнем. Противник зазнавав дедалі більші втрати, зокрема від української авіації. І полювання за нею продовжувалося.

Перемогу в Лимані було затьмарено збиттям військового літака-розвідника АН-30Б бортовий номер 80. Він із висоти понад 3 км проводив аерофотозйомку позицій ворога. Про драму, що розгорталася тоді у повітрі над Слов'янськом, свідчать оприлюднені відео поцілення ракети у наш літак та

Десантування членів екіпажу з охопленого полум'ям Ан-30Б бортовий номер 80.
Фото невідомого автора

радіообмін і командира повітряного судна зі штабом, і бойовиків, які за ним полювали, між собою. Перша ворожа ракета не влучила у ціль, але друга поцілила просто у правий двигун. Якимось дивом вдалося вчасно евакуюватися трьом членам екіпажу, їхній стрибок із парашутами з охопленою вогнем машини було зафіксовано на фото.

Вистрибнути з парашутами і врятуватися вдалося, на жаль, тільки трьом із восьми військових льотчиків, які перебували у літаку. Командир екіпажу підполковник Костянтин Могилко відвів машину від міських кварталів Слов'янська і загинув із чотирма іншими військовослужбовцями на борту. На місці падіння біля села Пришиб Слов'янського району за два роки після трагедії встановлено меморіал та алею пам'яті. За виняткову мужність і героїзм командир загиблого екіпажу АН-30Б Костянтин Могилко був посмертно відзначений званням Героя України. А оператор Сергій Камінський, борттехнік Павло Дришлюк, механік Олексій Потапенко і радист Володимир Момот посмертно нагороджені орденами Богдана Хмельницького III ступеня.

- **Степан Полторак, позивний «Тимофійович», генерал армії, командувач Нацгвардії України (квітень-жовтень, 2014), міністр оборони України (жовтень, 2014 — серпень, 2019):**

— Щоб противнику перекинути на Донбас велику кількість зброї, зокрема протиповітряної, потрібен був час. Коли вони вже прибули з ПЗРК (переносні ракетно-зенітні комплекси), то, звичайно, почали уражати наші летальні апарати. Особливо гелікоптери. А потім і літаки. Знову ж таки рівень підготовки наших екіпажів тоді був зовсім не таким, як треба: жодного додаткового оснащення для протиповітряного захисту ще не було ні на гелікоптерах, ні на літаках. А якщо й було, то ним подекуди не встигали скористатися, бо отримували влучання зенітних ракет.

6 червня 2016 року. Відкриття меморіалу «Скорботний янгол» й алеї пам'яті на місці падіння збитого бойовиками літака-розвідника Ан-30Б бортовий номер 80 біля села Пришиб. Фото Міністерства оборони України

Тому перші втрати ми й отримали саме тому, що ворог мав чимало завезеної з Росії протиповітряної зброї, а практика нальотів наших екіпажів в умовах реальної активної протидії засобів ППО противника була недостатньою. Тепер у зоні АТО/ООС наші льотчики літають майстерно. Рівень підготовки — найвищий: використовуючи складки місцевості, на надмалих висотах вони літають, як аси. І протиракетні маневри, і технічне протиракетне оснащення, що сьогодні стоять на вертольотах і літаках, — усе це дає змогу уберегти особовий склад і забезпечити виконання завдань. Хоча, треба визнати, активно авіація в бойових діях уже не використовується.

РОЗДІЛ 12

**ПЕРШЕ ПЕРЕМИР'Я.
ДЕСЯТИДЕННЕ
ПРИПИНЕННЯ ВОГНЮ**

Сьомого червня 2014 року в Києві в будівлі Верховної Ради України відбулася інавгурація обраного в першому турі голосування 25 травня Президента України Петра Порошенка. Він став цивільним Верховним Головнокомандувачем Збройних сил України в державі, яка захищалася від гібридної російської збройної агресії.

■ **Петро Порошенко, Президент України (2014–2019):**

— Це було дуже важко. Дев'яносто відсотків часу в мене, як у Президента, забирала військова справа. Дуже непроста як для цивільної людини. Проте можу сказати, що 70–80 відсотків особового складу наших Збройних сил, що тоді склалися з волонтерів, це теж були колись цивільні люди. І вони теж були вимушені дуже швидко опанувати військову науку. Головне — швидко вчитися і не боятися. Головне — любити Україну й вірити, що Господь нам допоможе. Всі ці складові в мене були.

Відкриваю вам таємницю — я тижнями не від'їжджав з Адміністрації Президента додому. Спав тут в офісі подекуди по дві-три години. Було так, що або керівник АТО, або начальник Генштабу, повертаючись з Донбасу, відразу їхали сюди. Саме сюди було переміщено

технологічні елементи штабу для планування бойових дій, техніку для контролю й збереження інформації. Ви пам'ятаєте, тоді чимало секретної інформації «витікало». І ми були начинені агентами, які видавали інформацію на той, ворожий бік. Нам було надзвичайно важливо дуже ефективно, дуже добре й дуже швидко організувати операцію протидії агресії. І тому першим пріоритетом загальної Антитерористичної операції на Донбасі було обрано саме операцію зі звільнення міста Слов'янська. Хочу окремо наголосити, і це надзвичайно важливо, що ми не передбачали боїв у місті. І я повторював це під час свого звернення до парламенту, що я не збирався дати перетворити Слов'янськ, Донецьк або будь-який населений пункт України на вщент зруйноване місто Грозний. Як це зробили росіяни під час першої та другої чеченських воєн.

Неочевидна ще тоді багатьом в Україні логіка тієї підступної, розв'язаної Росією війни, що набирала обертів на Донбасі, відразу стала чіткою з обранням глави держави. Її відразу визнала вся світова спільнота. Український народ, його армія, його всі державні силові структури отримали легітимну точку опори, законного Верховного Головнокомандувача Збройних сил України. В противника було вибито один із головних пропагандистських козирів, який тоді постійно використовували в інформаційній війні російські ЗМІ. Полягав він у тому, що, мовляв, голова Верховної Ради України Олександр Турчинов, який на той час виконував обов'язки Президента, є нелегітимним главою держави, і його накази не можна виконувати. І взагалі в Україні керує ніким не обрана «хунта», яка захопила владу.

Восьмого червня 2014 року в церковне свято Трійці терористи у Слов'янську із символікою угруповання

«Російська православна армія» викрали чотирьох служителів місцевої протестантської церкви «Преображення Господнє» — Володимира Величка, Віктора Брадарського та двох дорослих синів старшого пастора Рувима й Альберта Павенкових. Терористи запідозрили християн у злочинах проти «ДНР», обвинувачуючи їх у підтриманні української армії. Їх катували, а потім застрелили. Їхні тіла було поховано в братській могилі біля лікарні, де після звільнення міста виявили загалом 14 тіл — 12 чоловіків і 2 жінки. Правоохоронці згодом встановили, що розстрілювали заручників троє терористів — двоє жителів Слов'янська й один із Макіївки. Під час окупації вони будували укріплення для бойовиків, чергували на блокпостах міста, а також займалися бандитизмом і вбивали людей. Відомо, що всі вони після звільнення Слов'янська втекли в Донецьк, де

Портрети розстріляних служителів протестантської церкви: В. Величка, В. Брадарського, Р. Павенкова, А. Павенкова

брали участь у бойових діях і вважаються «героями ДНР». Зловмисникам заочно оголошено про підозру відразу за п'ятьма статтями Кримінального кодексу України, їм загрожує довічне позбавлення волі.

■ **Олександр Турчинов, секретар РНБОУ (грудень, 2014 — травень, 2019), голова Верховної Ради України — в. о. Президента України (лютий-червень 2014 року):**

— Коли розстріляли родину пастора, це було дуже болісно. Я пригадую, що люди, які вирвалися з окупованої території, розповідали, що бойовики їх розстріляли тільки тому, що вважали їх моїми шпигунами. Ви ж знаєте, що я парафіянин протестантської церкви. І бойовики мене там назвали «кривавим пастором», уважаючи, що всі, хто протестанти,

Десантники 95-ї оаебр під Ямполем на американських позашляховиках Hummer. Їх було передано ЗСУ на початку 2000-х після миротворчої місії в Косово. Фото одного з бійців

пастори — це мої люди, і це для них була дуже велика небезпека. Просто від злоби зводили рахунки з родинами, з вірянами. Це трагічна сторінка. І це болісно, коли людей убивають, розстрілюють, а допомогти не можеш.

Коли вони зрозуміли, що програють і не можуть виконати свій план, то реально перейшли до терору й злочинів проти людяності. Згадайте ватажка бойовиків у Горлівці Безлера, якому прізвисько дали «Бес», який і розстрілював наших військовополонених, й імітував розстріли. Тобто всі ці брудні криваві злочинці, безумовно, рано чи пізно повинні понести суд за свої злочини, і це буде обов'язково, де б вони не ховалися: чи в Росії, чи навіть в Африці.

Сили АТО у складі десантників 25-ї дніпропетровської та 95-ї житомирської бригад, львівських піхотинців 24-ї механізованої бригади, відомої як «залізна», за участі спецпризначенців Нацгвардії загонів «Омега» та «Ягуар» і за підтримки танків, артилерії та авіації 14–19 червня почали бої за Ямпіль. Між цим містечком і селом Закітне був міст через річку Сіверський Донець, другий — у районі села Крива Лука. Обидва мости були стратегічно важливими для постачання зброї та боєприпасів слов'янському гарнізону терористів із Луганщини. Про ці бої збереглося доволі мало відомостей. І ще менше відео. А шкода, бо перерізання шляху на двох цих мостах через Сіверський Донець позбавляло бойової стійкості угруповання Гірка. Нетривалі, проте доволі криваві бойові дії в районі Ямпіль — Закітне — Крива Лука коштували життя 17 нашим бійцям. Однак ці важливі плацдарми було захоплено, населені пункти перейшли під контроль наших військ, противник зазнав втрат і втік.

■ **Михайло Жирохов, військовий історик, дослідник війни на Донбасі:**

— Узяття невеликого (чисельність населення на початок 2011 року — 2149 осіб), однак стратегічно важливого міста Ямполь 19 червня 2014 року було одним з основних чинників втрати угрупованням «Стрелкова»-Гірка бойової стійкості, що в підсумку призвело до втечі бойовиків зі Слов'янська й Краматорська на початку липня. Нагадаємо, що операція зі звільнення Слов'янська й Краматорська почалася 3 червня, коли «одним ривком» було звільнено Красний Лиман. Для угруповання бойовиків «Стрелкова»-Гірка, яке на той час налічувало близько тисячі «багнетів» і категорично залежало від російських постачань зброї й особливо боеприпасів з-за кордону, це був серйозний удар по боездатності. Важливим елементом «дороги життя» для бойовиків були мости через Сіверський Донець у районі Закітного та Кривої Луки. Причому всі дороги, що ведуть до цих мостів від Кіровська з півночі та Красного Лиману — з північного заходу, перехрещуються поза щільної міської забудови на південний захід від міста Ямпіль. Тому для оборони командування бойовиків стягнуло сюди велику кількість особового складу, включно з найпідготовленішими бойовиками. Ідеться про так звану «роту Крим», де воювали як перебіжчики з кримських частин ЗСУ, так і кримські добровольці. Саме їм було передано все наявне в «Стрелкова» важке піхотне озброєння. Однак фактично утримати цей район у бойовиків шансів було небагато, бо наше командування до середини червня стягнуло сюди досить велике угруповання у складі двох зведених рот (зокрема, танкову) 24-ї окремої механізованої бригади, зведену групу 25-ї

десантної бригади, зведений спецзагін НГУ, а також розрізнені групи Національної гвардії. І все це за підтримки артилерійського «кулака» з батареї гаубиць «Мста-Б» 26 оарб як мінімум шести «Градів», САУ «Нона» та «Акація».

Таким чином, командування АТО мало досить сил і засобів, щоб вільно оперувати відразу на трьох напрямках: на Ямпіль, на Криву Луку і Закітне. До того ж противник, не маючи ні достатніх сил, ні достатньої кількості бронетехніки та важкого піхотного озброєння, до останнього не мав уявлення про напрямок основного удару й тому був змушений «розмазувати» свої сили «тонким шаром» по всьому фронту.

Проте перша колона дніпропетровських десантників, яка вийшла з боку Красного Лимана, потрапила в грамотно організовану засідку й зазнала серйозних утрат. Операція почалася о 02:00 19 червня, коли по блокпосту, який був основою оборони бойовиків на цьому напрямку, стали завдавати масовані артилерійські та мінометні удари. А вранці почала формуватися колона. Її ударною міццю мав стати один-єдиний танк Т-64БВ 24-ї мехбригади, а основою — так званий «протидесантний резерв» 25-ї повітряно-десантної бригади, днем раніше перекинутий з Ізюма.

Однак буквально перед самим блокпостом колона потрапила в грамотно організовану засідку. Бойовики встановили на дорозі потужний фугас, а по обидва боки дороги обладнали позиції для станкових гранатометів СПГ-9 «Спис». І найголовніше — розрахунки двох наявних 82-міліметрових мінометів пристріляли можливе місце засідки. Після підриву фугасу по колоні було відкрито вогонь зі снайперських гвинтівок і підствольних гранатометів. Від розгрому колону врятували тільки активні дії розвідвзводу 95-ї аеромо-

більшої бригади, який ударив у фланг супротивникові по просіці в лісі (в короткому бою десантники зазнали втрат), і підкріпленню 25-ї бригади. Підсумок зіткнення був сумний: загинуло дев'ять військовослужбовців, до того ж третина — офіцери:

- капітан Клочко Андрій Вікторович, 25-ї опдбр;
- капітан Крементар Олексій Володимирович, 95-ї оембр;
- лейтенант Кравчук Володимир Сергійович, 1-а бригада оперативного призначення, Північне ОТО НГУ;
- старший прапорщик Голополосов Юрій Олексійович, 25-ї опдбр;
- прапорщик Люшенко Микола Миколайович, 25-ї опдбр;
- старший сержант Коваль Максим Олександрович, 25-ї опдбр;
- молодший сержант Мосьпан Віталій Олексійович, 25-ї опдбр;
- старший солдат Шевченко Олексій Володимирович, 95-ї оембр;
- солдат Литвиненко Андрій Олександрович, 25-ї опдбр.

Однак це були тільки прямі втрати, з приблизно 20 поранених до лав війська повернулися буквально одиниці. Реальні втрати бойовиків у цьому бою оцінити вкрай складно. Однак з огляду на засадні дії, ймовірно, вони були невеликі. За словами наших бійців, вони не бачили більше як чотири трупи в противника. Одночасно з боку Торського в наступ пішли дві зведені групи 24-ї окремої механізованої бригади, кожна налічувала по дев'ять БМП-2 та три танки Т-64БВ і велику кількість піхоти й спецпідрозділи НГУ. Не маючи сил для протидії танкам, противник без бою покинув Ямпіль, який зачистив спецзагін. Далі колона розділилась і пішла в напрямку села Закітне для захоплення панівної висоти й моста. Для підтримки по позиціях бойовиків відбомбилась пара штурмовиків Су-25.

Бронегрупа перейшла міст, де знову розділилась: НГУ з БТР-4 пішли на висоту, а ЗСУ — далі дорогою. Проте противник уже оговтався й організував засідку.

Один із бійців згадував: *«Я пригадую, що попереду рухалися два БТР. На першому БТР був командир роти. Техніка поїхала швидше, й мені довелося їх наздоганяти. Почався плавний спуск. Дорога була вузькою, за кущів нічого не видно. На повороті мені довелося пригальмувати, і саме в цей час розпочався щільний вогонь. Було зайнято кругову оборону. Я пригнувся за кермо. У цю саму мить загальмував БТР, що їхав попереду. Різка гальмування нічого не дало, і КАМАЗ протаранив його. На дорозі я побачив вбитого товариша. Військовослужбовці та командир роти, які їхали зверху БТР, були вже мертві».*

Бій піхотинців львівської
«залізної» 24-ї омбр на
БМП-2 на шляху до с. Закітне.
Попереду горить автомобіль
бойовиків.
Фото одного з бійців

Бій тривав три години, через загибель комбата керування було втрачено. Тому колона була вимушена відступити. В цьому бою загинуло семеро бійців 24-ї механізованої бригади: командир 1-го механізованого батальйону підполковник Ігор Ляшенко, командир розвідувальної роти капітан Степан Воробець, старший сержант Андрій Повстюк, старший солдат Юрій Прихід, солдат Микола Шайнога, солдат Віктор Сивак, солдат Віктор Семчук. Варто сказати, що загалом до 21 червня наші військові перерізали шляхи постачання слов'янського гарнізону бойовиків, що стало початком їх кінця в північній частині Донецької області.

■ **Віктор Муженко, позивний «Грім», генерал армії, начальник Генштабу — Головнокомандувач ЗСУ (липень, 2014 — травень, 2019):**

— Чому Ямпіль і Закітне? Тому що там, між цими населеними пунктами, був тільки один бетонний міст на шляху в бік Луганської області. Інших мостових переправ не було. Це потім ми відбили ще одну переправу. Неподалік Ямполя та Закітного є село Крива Лука. І саме там був ще один менший місток, яким здійснювалося наше сполучення. Великий бетонний міст з Ямполя на Закітне був зруйнований, ми ним рухатися не могли, тому 24-та львівська залізна механізована бригада, яку було залучено у цю операцію, висувалася в цей район, рухаючись уже мостом через річку Сіверський Донець. Так от, у районі Кривої Луки цей важливий міст захопили десантники 95-ї бригади, і ми тримали його під охороною. Звідти була можливість постачати зброю, продовольство, боеприпаси для наших підрозділів, які вже стояли на правому бе-

резі Сіверського Донця. Взагалі Ямпіль і Закітне — це другий етап операції зі звільнення Слов'янська. Планувалася навіть нашими оперативними замислами переправа на плавких транспортерах (ПТС) через річку Сіверський Донець. Це була саме та можливість неочікуваності наших дій, що дозволяла уникнути втрат. Однак, на жаль, ПТС прийшли із запізненням. І під час вже бойових дій 95-та бригада захопила цей міст через Сіверський Донець у Кривій Луці — тоді така потреба в цих десантних засобах відпала. І в районі Кривої Луки на цих висотах 25-ту й 95-ту бригади захопили, потім ми туди ввели 79-ту бригаду, яка вийшла в район Райгородки, тобто ми повністю заблокували шляхи підвезення боєприпасів, зброї, поповнення до терористичного угруповання Гірка в Слов'янську зі

24 червня 2014 року. Блокпост № 7 у с. Билбасівка на західній околиці Слов'янська. Десантник ЗСУ біля БТР-4Е НГУ, на якому приварено протикумулятивні решітки, що захищали від влучення гранатометів ворога. Цією бронетехнікою посилювали блокпости навколо міста. Фото Олексія Лебеда

сходу. По двох основних магістралях — Артемівськ — Бахмут, Слов'янськ і Краматорськ — Слов'янськ — вони не могли здійснювати ніяких рухів, ніякого підвезення, тому що там стояли два блокпости: 4-й — на трасі Слов'янськ — Артемівськ і 5-й — на трасі Слов'янськ — Краматорськ. Залишалася неконтрольованою так звана сіра зона у цьому міжтрасовому просторі — між цими двома трасами завширшки в різних місцях приблизно до 25–30 км. Це той напрямок, який не контролювався і який надалі використали угруповання, що були у Слов'янську.

Однак 20 червня 2014 року Президент України Петро Порошенко видав Указ про припинення вогню силами АТО як перший крок свого мирного плану.

■ **Петро Порошенко, Президент України (2014–2019):**

— Це, власно кажучи, була моя передвиборна обіцянка. Така легковажна. Я ще раз хотів би вибачитися за неї. Проте я свято вірив тоді: якщо оголосити режим припинення вогню, дати можливість провести переговори, які призведуть до звільнення території та повернення українського суверенітету на всі захоплені об'єкти й населені пункти, нам це вдасться. Наголошую на тому і ще раз нагадую, що режим припинення вогню мав тримати один тиждень. Домовленість була про те, що він буде двосторонній. Нам принаймні було обіцяно, що він буде двосторонній. На односторонній режим, незважаючи на те, що на цьому наголошували міжнародні партнери, я б ніколи не пішов. Нас запевнили, що, безумовно, режим забезпечуватимуть обидві сторони, і наші війська не будуть під вогнем противника, маючи обмеження щодо від-

криття вогню у відповідь. Проте це був той хрест і та ціна, яку ми мали заплатити, щоб продемонструвати: ми справді надавали всі можливості, щоб мирно вирішити ситуацію.

І хоча загальна інтенсивність бойових дій знизилася, ворог і не думав припиняти вогонь. Спекотним літом 2014-го гаряче було не тільки на Слов'янському напрямку. Палав уже увесь Донбас. На кордоні сепаратисти штурмували прикордонні застави, перекидали через неконтрольовані ділянки з Росії зброю, боєприпаси, військову техніку та живу силу. Обстрілювали наші блокпости й позиції навколо Слов'янська. А 24 червня 2014 року терористи знову збили ракетою з ПЗРК наш гелікоптер Мі-8 МТ бортовий номер 63, після того як він злетів із гори Карачун.

Відкриття меморіалу на місці загибелі гелікоптера Мі-8 МТ бортовий номер 63 біля с. Новоселівка. Фото Наталії Бондаренко

■ **Віктор Муженко, позивний «Грім», генерал армії, начальник Генштабу — Головнокомандувач ЗСУ (липень, 2014 — травень, 2019):**

— У цей період, коли було оголошено перемир'я, постало питання фіксації всіх обстрілів, тобто порушення режиму припинення вогню, перемир'я. І вирішено було поставити відповідні камери на найвищій точці над містом — це були споруди телецентру на горі Карачун. І саме у цей період під час ротації на блокпосту № 6 було збито з ПЗРК гелікоптер із працівниками СБУ, які встановлювали відповідні камери у цьому районі. Там тепер стоїть пам'ятник цим загиблим військовослужбовцям екіпажу та працівникам СБУ.

24 червня 2014 року. Місце падіння гелікоптера Мі-8МТ бортовий номер 63 із дев'ятьма військовослужбовцями ЗСУ і СБУ

Окрім чотирьох офіцерів СБУ загинули ще троє військових льотчиків, членів екіпажу гвинтокрилу № 63 зі складу 16-ї окремої бригади армійської авіації з міста Броди на Львівщині та двоє молодих солдат — вони були бортовими

Дев'ятеро військовослужбовців ЗСУ та СБУ, що загинули 24 червня 2014 року в гелікоптері Мі-8 бортовий номер 63 після злету з гори Карачун

стрільцями й армійськими спецпризначенцями. Всього було дев'ятеро загиблих:

- екіпаж у складі командира підполковника Андрія Белкіна (кадровий офіцер, брав участь у миротворчих місіях у Ліберії з 2007 року), штурмана майора Дмитра Шингура та бортового техника майора Руслана Мазунова (мобілізований весною 2014 року);
- два бортових стрільці старші солдати Олексій Волохов й Олександр Кондаков зі складу 3-го окремого полку спецпризначення;
- четверо співробітників СБУ: офіцер зв'язку Центру спеціальних операцій «А» (Альфа) підполковник Ігор Горбенко, старший оперуповноважений в особливо важливих справах Департаменту контррозвідального захисту інтересів держави у сфері інформаційної безпеки підполковник Володимир Шкіра, капітан Олександр Петрищук і старший прапорщик Марко Шпак із Центру спеціальних операцій «А» (Альфа). Усіх їх були посмертно відзначено державними нагородами — орденами Богдана Хмельницького III ступеня та «За мужність» III ступеня.

А ще через два дні, 26 червня, в останній день проголошеного Президентом України перемир'я бойовики здійснили зухвалу танкову атаку на блокпост № 1 на березі ставку в районі слов'янського рибхозу. Серед усіх наших позицій ця мала найменш вдале розташування: водойма позбавляла наш гарнізон маневру, до того ж він був слабо оснащений протитанковими засобами. Два ворожих танки, які отримали терористи Гірка за час проголошеного Україною одностороннього припинення вогню, спочатку прямим наведенням розстріляли бронетранспортери десантників, а потім із двох напрямків увірвалися на позиції й відпрасували їх гусеницями. Десантники і гвардійці відступили з п'ятьма

пораненими, залишивши чотирьох убитих на полі бою. На наступний день наші повернулися, забрали загиблих і відновили контроль над цією позицією, але гіркота поразки пригнічувала до відчаю. Ось як про це писав волонтер Юрій Касьянов, який тоді входив до волонтерської групи «Армія SOS» і багато працював під Слов'янськом, забезпечуючи гарнізони наших блокпостів навколо міста всім необхідним — від шкарпеток до бронжилетів.

■ Юрій Касьянов, волонтер, блогер:

— Первый блокпост «Рыбхоз» на западной окраине Славянска разгромлен позавчера вечером... Он был первым и для меня: с него начались мои поездки по позициям наших войск еще второго мая

30 травня 2014 року. Волонтер Юрій Касьянов (у центрі) з десантниками 95-ї оамбр дорогою на панівну висоту над містом — гору Карачун

после начала операции по блокированию города. Отвратительное место. Для обороны — хуже некуда. Расположен в низине: с одной стороны — водохранилище, с другой — уходящая вверх густая зеленая поросль — «зеленка»... Место расположения блокпоста выбрано штабными теоретиками по карте. В этой точке пересекаются три дороги. Здесь же до второго мая был блокпост сепаратистов. Картина боя восстановлена со слов очевидцев. Как и на других блокпостах, службу там несли гвардейцы второго резервного батальона НГУ — они были «пехотой» гарнизона. У десантников 95-й бригады была легкая бронетехника (БМД и БТР), они же были и саперами. От НГУ были еще бывшие кадровые военнослужащие внутренних войск так называемые «вэвэшники» — они осуществляли пропускной режим. Как и на других постах, на первом почти не было противотанковых средств — противотанковых управляемых ракетных снарядов (ПТУРСов). И совсем не было артиллерии. Потому что изначально операция планировалась как антитеррористическая и полицейская — никто к отражению танковых атак серьезно не готовился. Пушки бронемашин БМД танковую броню не берут, крупнокалиберные пулеметы БТРов — тоже. Пара устаревших противотанковых ПТУРСов погоды не делают, как и ручные гранатометы РПГ — ими еще надо успеть воспользоваться...

То, что в Славянске появились танки, знали еще неделю назад. Сначала заметили две машины, потом говорить стали, что их больше... Как они проникли в «блокированный» город — отдельный разговор. Очевидны просчеты в организации самого блокирования; ясно, что совершенно не работает разведка; а режим одностороннего прекращения огня не позво-

ляет даже попытаться уничтожить бронетехники противника... Ну, ладно, «прохлопали» танки; пусть — нельзя их уничтожить; но ведь усилить блокпосты противотанковыми средствами можно?.. Почему этого не было сделано? Танки — очень шумные и весьма заметные машины. За шесть часов до боя местные жители, проезжавшие через первый блокпост, предупреждали солдат о приближении то ли четырех, то ли восьми танков. Командиры докладывали. Реакции вышестоящего командования не было. За полтора часа до начала боя гул танковых двигателей уже отчетливо был слышен на блокпосту. Снова докладывали. И снова — никакой реакции. Расчет десантников носился по блокпосту со своим ПТУРСом, пытаясь предугадать возможное направление танковой атаки, пока танки кружили рядом, оставаясь невидимыми и недосыгаемыми за густой «зеленкой», скрываясь в складках местности... Потом один из танков выехал на дамбу, и стал на виду — это был отвлекающий маневр... Сама атака была стремительной, с двух направлений — танки буквально ворвались на блокпост на полной скорости, слетели вниз, преодолев последние несколько сот метров...

Произвести прицельный выстрел из ПТУРСа было почти невозможно — расчет выстрелил один или два раза, и весь погиб, расстрелянный в упор... Один танк удалось поджечь из гранатомета, когда он уже утюжил центр блокпоста... Ребята отчаянно стреляли из всех видов стрелкового оружия, но это было бесполезно, а больше ничего под рукой не было, даже коктейлей Молотова. Отступили, унося раненных. Убитых удалось забрать только сутки спустя... Отступили на ближайший второй блокпост — «Комбикормовый завод», расстояние до которого напрямую около полутора

километров. Шли в обход — через поле, обходя вражеские заслоны... Второй блокпост несколько лучше расположен; множество зданий и бетонных заборов на его территории, за которыми могут укрыться наши гранатометчики, делают танковый вояж врага сюда опасным приключением. Видимо, поэтому противник не стал развивать успех... Подкрепление подошло не скоро. Одним из первых примчался из Изюма волонтер Армен Никогосян на своей санитарной «скорой помощи», впрочем, других санитарных машин и не было. Санитарный автомобиль второго батальона Нацгвардии комбат не выпустил с третьего блокпоста (БЗС), где он находился, хотя это была самая ближайшая точка, откуда могла прийти помощь. Теперь это уже — бывший комбат...

Четверо убитых, пятеро раненных. Больно и горько... Причины поражения очевидны и обычны для этой войны. Первая — никуда не годное командование. Именно среднее звено, которое еще не заменили, и которое ни черта не умеет, и не может. Вторая причина — плохая координация между силовиками разных министерств. Опять же — на уровне среднего звена. На самом блокпосту различий по этому признаку не делают. Третья причина — отвратительная разведка. Ее фактически нет. Или есть, возможно, но тогда результаты ведения разведки или не поступают к людям, принимающим ответственные решения, или они их игнорируют. Четвертая причина, она же первая — отсутствие современных средств связи — защищенных от прослушивания радиостанций с дальностью связи в несколько десятков километров. О том, что происходит на блокпосту, по-прежнему узнают по мобильному телефону или уже — по зареву пожара на посту и грохоту стрельбы... Кстати, за пол-

часа до атаки противник выключил мобильную связь в Славянске... Пятая причина — ненасыщенность войск современным вооружением, в том числе противотанковыми комплексами. Хватит уже называть эту войну «антитеррористической операцией». Противник — не кучка террористов, а войсковая группировка российских оккупантов, оснащенная и подготовленная гораздо лучше, чем силы АТО. К этой войне надо относиться как к войне — серьезно, и вести ее по всем правилам военной науки.

И последнее... Какие, к черту, мирные переговоры?.. Зачем — продление режима одностороннего прекращения огня?.. Мало погибших?.. Надо или воевать, или сдаваться. Пусть каждый выберет для себя...

У результаті бою на першому блокпосту загинули:

- зі складу 95-ї окремої аеромобільної бригади — старший солдат Добрянський Максим (1988 р. н.), солдат Вашук Ігор (1994 р. н.), сержант Коган Андрій (1984 р. н.);

27 червня 2014 року. Військовослужбовці сил АТО біля згорілого БТР-80 зі складу 95-ї оаебр на місці бою на блокпосту № 1 «Рибхоз». Фото одного з бійців

- зі складу 2-го резервного батальйону НГУ — солдат резерву Гулик Артур (1983 р. н.). Було знищено танковим вогнем два бронетранспортери БТР-80, що належали 95-й оаембр.

Противник так само зазнав втрат, ватажку терористів Гіркіну в інтерв'ю пропагандистським російським ЗМІ довелося визнати щонайменше одного вбитого і трьох пораниених бойовиків. Вочевидь їхні втрати були більшими, але применшення своїх втрат — це класична тактика інформаційної війни, яку ворог вів активно. Наступного дня сили АТО, посилені танками й бронетехнікою, відновили контроль над блокпостом №1 «Рибхоз».

■ **Віктор Муженко, позивний «Грім», генерал армії, начальник Генштабу — Головнокомандувач ЗСУ (липень, 2014 — травень, 2019):**

— Ця танкова атака показала нам, що крім стрілецької, протитанкової, протиповітряної зброї, крім тих бронемашин БМД і самохідних мінометів «Нона» 2С9, які були «віджаті» в десантників 25-ї опбдбр і про що ми вже знали, в противника з'явилися ще й танки. Виникає запитання: звідки ці танки? До речі, до цього була спроба атакувати базу зберігання військової техніки в Бахмуті, але ця атака теж була відбита. І там у цей саме період середини червня також була спроба танкової атаки — тоді ми захопили один ворожий танк. Там велику військову базу зі стратегічними запасами зброї обороняв підрозділ спецпризначення. Ми посілили це угруповання наших військовослужбовців. За весь період бойових дій дві наші бази в Артемівську постійно перебували під нашим контролем. Хоча до складу сил і засобів АТО вони не входили, ми тільки з ними взаємодіяли та здійснювали їх посилен-

ня висадкою десантників. Це саме цей період червня 2014 року. А танкова атака на блокпост № 1, так званий «Рибхоз», показала, що в противника з'явилося важке озброєння, і що він налаштований достатньо рішуче. Тож якщо ми не вдаватимемося до активних дій, не проводитимемо запобіжних дій, то це може призвести до того, що такими тактичними точковими ударами знов буде деморалізований повністю особовий склад усього цього угруповання, і противник матиме ініціативу та певну перевагу. І він плював на ці наші перемир'я. Це показав далі досвід протягом усіх років війни, що будь-яке перемир'я, яке оголошується, як правило, не виконується. Тобто обстріли тривають, люди гинуть.

Це був перший наочний цьому приклад — 26 червня атака на перший блокпост у районі рибхозу на північному заході від Слов'янська.

27 червня 2014 року. Другий спалений танковим вогнем противника бронетранспортер БТР-80 на блокпосту № 1 «Рибхоз». На задньому плані — український танк Т-64 зі складу сил АТО. Фото з відео Владислава Волошина

Нагадаємо, що саме в тиждень проголошеного перемир'я в Донецьку відбулися перемовини за участі Леоніда Кучми та керівників самопроголошених «ДНР» і «ЛНР». Так уперше за столом переговорів у захопленому Донецьку опинилися експрезидент України Леонід Кучма, посол Росії в Україні Михайло Зурабов, лідер проросійського руху «Український вибір» Віктор Медведчук і тоді ще народний депутат від Партії Регіонів Нестор Шуфрич. А від сепаратистів уперше за стіл переговорів сіли звинувачений Генеральною прокуратурою у сепаратизмі Олег Царьов, якого український парламент позбавив недоторканності, а також лідери самопроголошених Луганської та Донецької республік Валерій Болотов й Олександр Бородай. Останній, як відомо, є громадянином Росії. Під час перемовин були присутні й представники ОБСЄ. Проте зухвалі атаки бойовиків 24 червня на вертоліт Мі-8 із дев'ятьма нашими загиблими і 26 червня на блокпост № 1 із чотирма загиблими зірвали мирний процес, який, по суті, так і не встиг розпочатися.

Після цього сили АТО відкривали вогонь дедалі частіше. Густі зелені насадження всередині літа добре ховали нападників у засідках. За найменшої загрози й тим паче в разі відкриття вогню противником наші стріляли у відповідь. Однак режим припинення вогню подовжив Президент України Петро Порошенко ще на три дні. Ось як це сталося.

На останній день 27 червня 2014 року припадало завершення оголошеного на тиждень режиму перемир'я. І саме у цей день Україна підписувала Угоду про асоціацію з Євросоюзом. Саме відмова від неї колишнім Президентом Януковичем призвела до початку масових протестів на Майдані, потім Революції Гідності і, як наслідок, — до початку гібридної збройної агресії РФ у Криму та на Донбасі. Але тоді, 27 червня 2014 року, новообраному Президенту Порошенку хотілося продемонструвати міжнародній спільноті миролюбство.

■ Петро Порошенко, Президент України (2014–2019):

— Я дуже добре пам'ятаю день 27 червня 2014 року. Це той день, коли ми підписали Угоду про асоціацію в Брюсселі. І саме той день, коли спливав строк режиму припинення вогню. В нас були надзвичайно інтенсивні міжнародні консультації. Доходило аж до того, що наші партнери пов'язували з термінами закінчення чи подовження цього перемир'я сам факт підписання Угоди про асоціацію. І я чітко сказав, що як жест доброї волі ми готові подовжувати термін припинення вогню нашими силами АТО, але не на десять днів, як просили, не на тиждень, а на три дні. Тобто до 30 червня включно. А з першого липня ми припиняли термін дії цього перемир'я. Бо далі тримати війська під вогнем противника без права відкриття вогню у відповідь я кардинально вирішив — не буду. Всім відомо, чим це закінчилося. Ніхто й не збирався скористатися цим часом для припинення вогню. Вони тільки підвозили боєприпаси з Російської Федерації, підвозили найманців, інструкторів. Сьогодні ми вже знаємо, як це називається — гібридна війна за участі найманців і російських приватних військових компаній (ПВК). Найвідоміша з них — так звана «ПВК Вагнера» за позивним її командира, російського найманця та військового злочинця Дмитра Уткіна. В нас є всі переконливі та яскраві тому підтвердження й докази. Всі пам'ятають, що наприкінці цього строку припинення вогню я виступив з офіційним зверненням до народу, яке було поширене по всьому світу. Ключове повідомлення цього звернення було дуже просте: ми дали шанс — вони ним не скористалися, тож ми переходимо до режиму звільнення українського Донбасу.

Я запросив тодішніх міністра оборони, начальника Генштабу, керівництво АТО. Було розплановано низку операцій і відразу ж із першого липня було розпочато кілька операцій, зокрема фінальна фаза операції зі звільнення Слов'янська.

Відчуваючи невідворотну поразку й дедалі щільніше кільце сил АТО навколо міста, 29 червня Гіркін вирішив підняти бойовий дух свого бандитського воїнства церковним освяченням прапора. В головному храмі Слов'янська місцевий священник провів релігійну відправу для дозубів озброєних бойовиків. І це ще одне свідчення тієї прихильності до ворога, яку завжди й послідовно сповідувала московська церква, яка тільки формально називалася Українською Православною. Бойовики не стидалися навіть знімати й опубліковувати відео, де два самохідних міномети «Нона» стріляють по силах АТО прямісінько з території церкви. А місцеві священники під таку канонаду читали молитви, ніби благословляючи такий підступний обстріл, що міг завершитися ударом у відповідь саме по території церкви. Подібні провокації терористи влаштовували регулярно для звинувачення української армії в ударах і руйнуванні невійськових цілей.

РОЗДІЛ 13

ПЕРШИЙ АЕРОДРОМ

Утримання під контролем українських сил АТО аеродрому великого промислового міста Краматорська, що розташований на відстані всього 11 км від Слов'янська, стало одним з основних факторів успіху. Потім цей аеродром під кодовою назвою «Сармат» став місцем розташування штабу всієї Антитерористичної операції на Донбасі. Протягом усього часу боїв за аеродром Краматорська аж до самого звільнення міста, угруповання його захисників не втратило жодного солдата загиблим, було лише декілька поранених. Бої за це летовище почалися ще 25 квітня 2014 року, коли

25 квітня 2014 року.
Знищені влучаннями ракет ПТКР бойовиків український вертоліт Мі-8МТ і легкомоторний літак Ан-2

терористи-бойовики влучанням протитанкової керованої ракети ПТКР знищили на землі вертоліт Мі-8 МТ, який саме готувався до злету. Так само було і з легкомоторним літаком Ан-2. Тоді ніхто не загинув, бо люди встигли евакуюватися вчасно, але це були перші втрати авіації сил АТО у війні.

■ **Сергій Кривонос, позивний «Юган», генерал-майор, заступник секретаря Ради нацбезпеки і оборони України, у червні 2014-го — начальник штабу ВДВ ЗСУ:**

— На аеродром Краматорська я прибув 24 травня 2014 року. Нас перекинули вертольотом Мі-8 із військового штабу АТО у с. Довгенькому. Протягом 30 хвилин відбулося передання посади тоді ще від полковника Луньова, і я розпочав виконувати обов'язки з охорони й оборони Краматорського аеродрому. Я не прибув на порожнє місце, тому що тут були певні підрозділи: від десантників до частин спецпризначення

Сергій Кривонос, позивний «Юган», генерал-майор, заступник Секретаря Ради нацбезпеки й оборони України, у травні-липні 2014-го — начальник штабу ВДВ ЗСУ

і військовослужбовців 85-ї авіаційної комендатури. І безпосередньо ці люди тут уже перебували протягом півтора місяці до того, як я прибув. Систему оборони довелося перебудовувати. Додатково провадилося інженерне обладнання позицій, а людей навчали по-новому діяти в певних ситуаціях. І плюс складність була через те, що частину людей наприкінці травня забрали. Безпосередньо після цього був перерозподіл районів і секторів відповідальності й по-новому проходило навчання. Постійно йшло інженерне обладнання позицій: виривали окопи основні, запасні та бліндажі. Перші два тижні, мого перебування, протягом яких нас сепари сильно не чіпали, ми мали час, щоб підготуватись до нормальної оборони.

Завдання було — утримати аеродром, тому що це один з основних моментів безпосередньо бойових дій 2014 року. Якщо б сепаратисти захопили аеродром, то наступного дня тут вже сідали б російські літаки. Можливо, навіть із українськими розпізнавальними знаками. І ніхто б зі світової спільноти вже б не перевірив би: чи українські то літаки, чи взагалі вони тут були літаки і вертольоти, чи не було? Це був плацдарм для успішного розвитку наступу сепаратистів на Харків. Іншого військового значення у цього аеродрому для заколотників і не могло бути. Бо на північному Донбасі більше аеродромів немає. І чому йшли бої і за Луганський, і за Донецький, і за Краматорський аеропорт? Тому що це для ворога була можливість безпосередньо впливати на ситуацію.

Проте у липні це був наш плацдарм для розвитку наступу на Донбасі.

Основним для мене як для командира було те, що треба було організувати різнобарвний військовий колектив із різних частин і різних підрозділів. Чітко

поставити завдання, визначити терміни і як надалі управляти бойовою діяльністю. Створити той режим підготовки та роботи людей, який дозволяв і відпочивати, і готуватись до бойових дій, і безпосередньо вести бойові дії.

Перший серйозний бій стався 4 червня і надалі вже інтенсивність бойових дій тільки нарощувалася. До 4 червня у нас були певні бойові моменти, коли наша група спецпризначення виходила на пошук збитих вертольотів у район Слов'янська, були певні невеличкі контакти вогневі, але загалом сепаратисти дали нам таку паузу, завдяки якій та їхньому зосередженню на Слов'янському напрямку, ми змогли підготуватись до оборони аеродрому.

Спочатку були безглузді напади з їхнього боку. Це було 4 і 6 червня, коли противник збільшував свою чисельність на наших очах і намагався під виглядом таких психічних атак впливати на нас. Після того, як двічі вони отримали відкоша сильного (у них була велика кількість і «двохсотих», і «трьохсотих»), вони перейшли до тактики нанесення ударів по наших позиціях із різних боків, використовуючи автоматичні гранатомети АГС, міномети калібром 82 мм, а згодом і 120 мм, а також 23 мм зенітні установки ЗУ-23-2. І безпосередньо з їхнього боку йшло таке постійне «кошмарення» нас. А особливо, коли у них з'явилися ІМР-ки (інженерні машини розгородження). А наприкінці червня вони отримали вже і танки. Це були такі несподівані обстріли з різних напрямків. А ми побудували колову оборону, бо розуміли, що противник може «вкусити» нас із різних напрямків. Зважте на те, що артилерії у нас практично не було. Було тільки два міномети, а все інше це була стрілецька зброя. І на такий великий периметр аеродрому їх було проблематично

своєчасно і правильно розташувати. Між іншим, у противника, завдяки тому, що бої навколо Слов'янська тоді увійшли в активну фазу, сил теж забракло. Вони не могли виділити таку велику кількість бойовиків для того, щоб нас вичавити з цього аеродрому.

Завдяки тому, що особовий склад, який був під моїм керівництвом, чітко й правильно виконував мої накази і накази своїх командирів, нам вдалося ефективно оборонятися. І ми постійно вчили і тренували людей. Окрім цього, ми ніколи не чекали дозволу на відкриття вогню і не питали начальників: чи можна я буду вести вогонь чи не можна? Щойно у нас була можливість десь «укусити», якщо ми надійно доставали до ворога — ми били на випередження. І, мабуть, це головна причина нашого успіху, тому що у разі правильно організованої активної оборони, бити, не чекаючи, коли тебе почнуть бити, — це і був

Квітень 2014 року. Сепаратистські налаштовані місцеві мешканці блокують дорогу на аеродром м. Краматорська. Фото Анатолія Степанова

той результат, який ми отримали. Якби ми завжди питали, чи можна, чи не можна стріляти — підсумок, мабуть, був б набагато гіршим і не факт, що на нашу користь.

Можна розкрити певні нюанси щодо, так би мовити, військової хитрості. Коли частину людей у мене забрали з аеродрому і мені треба було потягти час, щоб встигнути переобладнати позиції й перепідготувати людей, то силами бійців 8-го полку спецпризначення було виготовлено шість макетів 120 мм мінометів. Їх ми зробили з водопровідних труб і пофарбували. І практично з 30 метрів їх неможливо було відрізнити від реальної важкої зброї. Була також імітація дій нашими бійцями, яких ми виставляли на позиції, і вони удавали, що нібито готуються до відкриття вогню з мінометів. Це нам дало близько 4–5 днів, протягом яких люди перепідготувалися і зайняли надійні позиції. До того ж, коли прийшли снайперські пари противника в район аеродрому, їхній вогонь наші переміщення відкритою місцевістю звів майже до нуля. Ми спровокували ворога і змусили його на третій день почати самому виходити. Завдяки діям 3-го батальйону 25-ї бригади успішно провели бій, де було знищено частину цих снайперів. Вони пішли, навіть не поранивши жодного нашого солдата. Запамятався один із таких активних боїв за відбиття такого необхідних нам вантажу, що скинули 26 червня з повітря на парашутах. Через те, що вони були скинуті з помилкою, нам довелося їх відбивати з боєм і практично дві години частина людей вела бій, а частина людей під вогнем противника збирала ці вантажі по всьому полю і вантажила на машини. Потім ще була евакуація під вогнем противника БМД, що заглохла.

Четвертого червня до нас прилетів останній гелікоптер. З 4 червня до 7 липня, коли звільнили і Слов'янськ, і Краматорськ, до нас жоден гелікоптер не прилітав. Місяць ми воювали зовсім без будь-якого постачання.

Сепаратисти підірвали розподільну станцію, яка йшла до нас, і не було електрики. А потім ще підірвали водовід, який постачав воду на аеродром. Це були головні проблеми. Тобто цілий місяць не було електрики. Води ми не мали 17 днів. Трималися на тих запасах, що були у пожежних водоймах. Стара вода, яка туди залита ще, мабуть, за часів Сталіна. З продуктами було трошки проблематичніше, було таке надто пісне меню: без м'яса, без масла і без хліба.

Боєприпасів до стрілецької зброї у нас було в принципі достатньо, і ми не так активно їх використовували. Було лише два міномети і декілька крупнокаліберних кулеметів, які нам перекинули ще до повного оточення, і все. Більше нічого такого важкого зі зброї не було. Міни, ті що нам завезли — МОН-50 проти-піхотні та МОН-100 протитанкові міни. Було ще дві установки протитанкових керованих ракет ПТКР.

Ми постійно вкидали противнику різними каналами дезінформацію, що нас тут багато, що ми суперкруті, що у нас суперпостачання. А насправді перші вантажі, які нам скинули з повітря, отримали аж 26 червня. Тоді у нас майже закінчилися міни. А ті шістдесят мін, які нам скинули, вони практично впали сепаратистам в руки. І я розумів, що за дві години ці міни полетять у бік нашого аеродрому. Тому з боєм це все відбили й повернули. Моє завдання було утримати аеродром. Ми це завдання виконали.

Ще повнішу картину дій угруповання сил АТО, яке базувалося на аеродромі Краматорська, у системі загальної опе-

рації зі звільнення Слов'янська розкриває під час інтерв'ю полковник Олег Нечаєв. Нині він служить на посаді першого заступника командувача Сил спеціальних операцій ЗСУ, а тоді у травні-червні 2014-го він був командиром 8-го Хмельницького полку спецпризначення. Його слова доповнює офіцер цього ж полку, майор із позивним «Кедр». Він, між іншим, є повним кавалером — лицарем Ордена Богдана Хмельницького III, II і I ступенів. У Збройних силах України на початок 2020 року служило таких лише двоє офіцерів: Максим Миргородський, позивний «Майк», командир 95-ї Житомирської бригади десантно-штурмових військ і, власне, майор «Кедр» з 8-го Хмельницького полку спецпризначення ССО.

Когда подразделения 8-го полка спецназначения прибыли именно в район Краматорска для выполнения задач и каких?

Нечаев: Мы прибыли на аэродром Краматорска 3 мая 2014 года. В составе сводно-тактической группы: в неё

Олег Нечаєв, позивний «Вісімка», перший заступник командувача Сил спеціальних операцій ЗСУ, у травні-липні 2014 року командир 8-го полку спеціального призначення (м. Хмельницький). Фото Олега Супруна

входили мои военнослужащие 8-го полка спецназначения и десантники 95-й бригады. Тогда там уже находилась рота десантников 25-й бригады и сводный отряд 3-го полка кировоградского спецназа. Ну и, соответственно, личный состав 85-й комендатуры аэродрома Краматорска. По прибытию нам поставили задачи его охраны и обороны.

Что вы поняли, когда туда прибыли? Как оценивали обстановку по прибытии?

Нечаев: Когда прибыли, пока еще ничего не поняли.

«Кедр»: А я 5 мая переоделся в гражданку и пошел в город. Погулял по нему.

Почему вы поняли, что надо выходить в город, а не сидеть безвылазно на аэродроме?

«Кедр»: Потому что на аэродроме мы ничего не видели, а до города 1470 метров по прямой. И дома девятиэтажные. Мы ничего не слышали: ни выстрелов, ничего. Но понимали, что там находится враг. И люди, местные патриоты, начали подъезжать к аэродрому с разных сторон, давать какую-то информацию про какие-то блокпосты и позиции противника: кто, как, где, что. Была задача — выйти в город и посмотреть, как обстоят дела на самом деле.

Какие оперативные методы вы использовали, гуляя по большому городу Краматорску, захваченному боевиками?

«Кедр»: Я, полагаясь на свой инстинкт самосохранения, просто шел, как обычный пацан, по улице.

Нечаев: В целом мы понимали, что нужно осмотреться, чтоб понимать, какие угрозы существуют и как им потом придется противостоять.

Какими были первые впечатления о захваченном Краматорске, с чем ты пришел назад?

«Кедр»: Большое количество людей с оружием, просто одетых как угодно, все с георгиевскими ленточками в виде треугольника на рукаве и даже на ноге — это уже были ка-

кие-то знаки различия. Как-то они друг друга между собой различали. Очень много казаков.

Как казаков различали?

«Кедр»: Они были в папахах, шапках-кубанках, нагайки в руках, у кого-то даже шашка висела, по-моему, у одного. Мы потом видели вживую этого «Бабая», то есть русского боевика из группы Гиркина Олександра Можаяева. Фактурной такой внешности с большой седой бородой и в папахе. Потом 6 мая пришла информация командиру, так как командир уроженец Донбасса, имел много знакомых, и патриоты начали передавать по телефону ему ценную оперативную информацию.

То есть по прибытию в первых числах мая вы понимали, что город не наш, аэродром ваш, и что нужно расширять плацдарм своего присутствия и знаний о ситуации в городе?

«Кедр»: Правильно. А 6 мая по заданию командира я поехал в Дружковку. Благодаря патриоту — местному из Краматорска, я был свидетелем приезда большого количества грузовых автомобилей УРАЛ, из которых начали выгружаться люди кавказской внешности. На каком языке они говорят, я не понимал, но примерно понял, что чеченцы.

Они не обращали на тебя внимания?

«Кедр»: Я сидел на автовокзале в Дружковке в пивбаре и через стекло смотрел на них, немного прикрытый тентом.

То есть такого сильного, с их точки зрения, контрастного режима ещё не было? Ну чтобы задерживали и проверяли: ты кто такой, иди сюда....

«Кедр»: Они не боялись ничего и вели себя, как будто приехали к себе на какую-то станцию. Никакой агрессии, но все с оружием, было видно, что все мужчины взрослые, подготовленные. Они практически все были с бородами, борода их делала старше. Но никакой агрессии они не проявляли. Я все это посмотрел, посчитал примерное их количество.

Вообще их там много приехало. Я вернулся в Краматорск. И уже на блокпосту, на въезде в Краматорск со стороны Дружковки, они открыли огонь по машине. Потому что Саша решил объехать, так как он местный.

По вашей машине начали стрелять?

«Кедр»: Я ехал с одним патриотом из Краматорска, звали его Александр. Он на белом Мерседесе, 190-й кузов, и он решил объехать блокпост, так как он в городе такой нагловатый парень был. И он выехал из очереди, и ему пальнули прямо по машине, я выскочил из неё и побежал.

Ты понял, что это все серьезно?

«Кедр»: Ну а как, когда товарищ в крови лежит?

Он был ранен?

«Кедр»: Его убили. Я выскочил из машины, побежал низом через Обозовку, нашел какое-то ведерочко, куда спрятал свой пистолет ПМ. Я был в спортивных штанах одного из наших офицеров, гражданской одежды не было у нас ещё тогда. И я с этим пистолетом Макарова и зеленым ведром лежал на кладбище, выходил по мобильной связи на командира, чтоб мне открыли «дырку» — дорогу через сигнальные мины, которые кругом стояли. И меня вывели и завели на аэродром.

То есть первая вылазка в город «по гражданке» — разведывательный выход закончился гибелью местного проводника?

«Кедр»: Да, после чего я еще ходил.

Нечаев: Мы же планировали активные действия проводить, хоть что-то делать.

«Кедр»: Я доложил командиру Нечаеву, что в городе большое количество вооруженных людей. Командир принял свое решение и пошел в город сам вместе со своим замом Вечирко Игорем Петровичем. Точно так же, в гражданке, в рубашке с короткими рукавами. Потому что вся одежда гражданская была одна, мы нею менялись.

Зачем? Это ж было рискованно? Или ты хотел убедиться в его словах?

«Кедр»: Командир сам родом из Донецка, у него говор донецкий, он умеет вести себя так, как местные. То есть он вырос там, он не привлекает внимания.

Нечаев: У меня ещё и паспорт был с собой с донецкой пропиской.

Это была как некая охранная грамота на случай проверки боевиками документов?

«Кедр»: Конечно.

Они не обращали внимания на чужих, кто такие или тогда еще не было такого?

Нечаев: На тот момент такого жесткого режима контроля у них еще не было.

«Кедр»: Потом уже появилась информация о том, что у них есть «трубы», то есть переносные зенитно-ракетные комплексы — ПЗРК. И командир поставил задачу на них охотиться, потому что летал самолет-разведчик. Ведь очень рискованно пилоты летают.

Нечаев: Пришла ко мне мысль такая в голову: как бы удобно было сбить? Я себя поставил на место «сепаров». Если подумал об этом я, то почему не подумали об этом они? И я принял решение на выставление в двух местах по одной группе в две засады, которая в следующие сутки и сработала.

Это была засада «Хантера» 18 мая?

Нечаев: Именно. Но «Кедр» вместе с ними был.

«Кедр»: Я вел группу «Хантера». Я ходил, гулял по городу и знал, как и куда идти. Я их провел ночью так, что нас никто не увидел. Мы сделали засаду, и утром приехал автомобиль, но ему не дали сделать пуск, поскольку группа «Хантера» открыла огонь, уничтожила расчёт, и ПЗРК взведенный и готовый к пуску по нашему самолету, был захвачен как трофей.

О работе «Хантера» 18 мая на кладбище подробно написано в нашей книге. Об отслеживании выноса ПЗРК с конкретного адреса, с дома, эксклюзивные фотографии чего опубликованы на на сайте Цензор. Это чья работа?

Кедр: Это была работа с агентурой. Видео это, откуда уже были сделаны фото выноса ПЗРК утром 18 мая, принес я.

Ты сделал эти фото?

«Кедр»: Нет.

Как вы могли понять в 6 утра 18 мая, из какого подъезда захваченного и переполненного врагом Краматорска, из какой квартиры вынесут «трубу» ПЗРК?

Нечаев: Это совпадение. Люди местные снимали. Фото появились гораздо позднее.

«Кедр»: Фото появились через месяц. То есть достаточно много людей в Краматорске понимали, что эти все сепаратистские референдумы — ерунда, и были на нашей стороне, выступая за целостность Украины. Но их сдерживала угроза того, что боевики ходят с оружием, она не давала всем

18 травня. Бойовики виносять з під'їзду одного з будинків у Краматорська ПЗРК «Грім» для знищення українського літака-розвідника. Фото. Цензор.нет

бегать с украинской символикой и демонстрировать позицию, потому что боевики бесчинствовали.

Но Краматорск достаточно большой город, намного больше, чем Славянск, а вы на аэродроме в отдалении. Ваши такие частые вылазки позволяли собирать информацию, но не позволяли вам перейти к активным действиям. Можно ли понимать, что 18 мая было первое активное действие, первая активная вылазка с аэродрома чисто по задачам спецназа?

Нечаев: Именно так.

Вспомните свои ощущения того времени: что вы чувствовали, как военные? У вас хватало сил или нет? Или вы боялись, не знали, кто такой этот враг и сколько их?

Нечаев: Моё личное мнение такое. 3–5 мая 2014 года, когда мы только прибыли, кроме наших сил всего было около сотни бойцов спецназа СБУ «Альфа» и спецназа НГУ «Омега», и вот этими силами тогда взять Краматорск под контроль было вполне реально. Просто не нашлось волевого командира, который взял бы на себя руководство всей это разношёрстной группировкой и такой сложной операцией. У ЗСУ свое руководство, у НГУ — свое руководство, у «Альфы» СБУ — свое. Я очень многих знал лично тогда. Были очень серьезные бойцы. Наши, понятно, опыта особо не имели, но реально на тот момент в совокупности мы имели достаточно людей и бронетехники (порядка 10 бронетранспортёров БТР-80, а ещё 3 или 4 боевых машин десанта — БМД).

«Кедр»: Было, если точнее, 4 БМД и два самоходных миномёта НОНА.

Нечаев: То есть, у нас сил и техники было достаточно, если бы кто-то принял решение... Опять же, кого-то обвинять сейчас не хочется. Все опять же от недостатка опыта. Будем называть вещи своими именами: все боялись. Кто-то просто боялся принять решение, кто-то представлял, что

там стоит против нас чуть ли не дивизия российская. А на самом деле тогда с Краматорском можно было разобраться за одни сутки, даже меньше. Опять же, почему мы сами выходили в город? У нас не было достаточно информации, сейчас уверенно об этом говорим, потому что оба были в городе. Краматорск можно было взять легко.

Вы поняли, что базу вашу на аэродроме не взять, противник делал робкие попытки ее штурмовать, а вы выстраивать систему обороны?

«Кедр»: Для начала они пошли на контакт. Пришёл какой-то заместитель Гиркина, просто приехал к командиру на КПП аэродрома и пытался вести диалог, но это у них не получился. После чего, когда основные силы с аэродрома улетели, остались бойцы нашего 8-го хмельницкого полка, спецназ 6 человек у меня, с 3-го кировоградского полка спецназа 11 человек и рота десантников 25-й бригады. У нас было из тяжелого вооружения еще зенитная установка ЗУ-23-2 и два БТР-а 95-й житомирской бригады. Эти десантники — хорошие ребята, боевые. И когда в начале июня улетели основные силы 3-го и 8-го полков, боевики в эту ночь расстреляли две силовые подстанции, обесточив полностью аэродром, после чего перебили водовод. Около 21:00 они пошли на штурм аэродрома под прикрытием двух больших машин ИМР-2 (инженерная машина разграждения). Это, по сути, инженерный такой танк, без вооружения только. Они подняли экскаваторные ковши ИМР-2 как бронешиты, прикрепили каким-то образом на машины два пулемета. Стреляли, правда, непонятно, без прицела, с электроспуска. Никто у нас не был даже ранен, но зато у них значительные потери были убитыми и ранеными. Они штурмовали где-то часа три. Очень красиво шли, тройками.

Это было ваше первое боестолкновение 4 июня, когда вы сидели в обороне на Краматорск?

«Кедр»: Уже после этой ночи они на аэродром больше активно не лазили. Они ездили машиной Митсубиси Л-200 зеленого цвета, поставили автоматический гранатомет АГС в кузов, катались по кругу, и «кошмарили» нас этим АГСом — обстреливали постоянно. Уже где-то к середине июня у них появились минометы, сначала 82 мм, но стреляли по нам ими они очень как-то хаотично.

Военнослужащему 8-го полка удалось заполучить этот миномет. Он был сделан на Новокраматорском машиностроительном заводе кустарным способом. 120-мм мины у них появились уже в начале июля. Перед своим выходом из Славянска они ими начали обрабатывать аэродром, чтобы нас просто прибить.

До вашей вылазки 18 мая — хорошей первой спецоперации полка с захватом трофея — вы не предпринимали, кроме разведки, никаких ударных действий?

«Кедр»: Активных — нет.

Что вы ощутили после маленького такого триумфа 18 мая?

15 травня. ІМР-2 (інженерна машина розгородження) захоплена бойовиками, які використовували її потім як бронетехніку для штурму аеродрому Краматорська. Фото місцевих мешканців

Нечаев: Что мы можем действовать дальше. Тогда мы начали планировать задачи по уничтожению их блокпостов.

«Кедр»: На углу улиц Кима и Парковая, хороший был для атаки блокпост их, но нам не дали добро предпринимать какие-либо действия. Сказали: ваше дело — аэродром охранять, и большую часть подразделения сняли. В конце мая — начале июня они улетели, и больше вертолеты к нам не летали. Вот когда 29 мая сбили вертолёт генерала Кульчицкого, нам сказали: «Сидите, ваша задача — охранять аэродром, хотя на аэродроме не было вооружения, стояли две цистерны с топливом по 10 тонн и все — такого ничего более важного не было. Потом было нападения врага в ту ночь, когда улетели все. Потом были хаотичные обстрелы. Ними нас враг пытался сдерживать на одном месте, чтоб мы никуда не вылазили.

Это была их тактика?

Нечаев: Да, это в принципе, их устраивало. И мы никуда не выходили. Аэродром — это открытая территория. Они также идут полем, прятаться негде, подойти скрытно к аэродрому было крайне проблематично для них. За счет наблюдательных постов, секретов мы быстро выявляли их и могли дать им «обратку», открыть ответный огонь. В Краматорске была тогда третья поликлиника — больница, куда они свозили раненых. Доктор после освобождения Краматорска передал нам списки, я отдал СБУ эти списки, где было в ту ночь, после боя 4 июня, записано 53 раненых и 42 убитых, с фамилиями, именами, адресами. Единственное, россиянам они не писали адреса, а просто писали — иностранец. И он же показал нам танкиста, то есть водителя-механика одного из тех инженерных танков ИМР. Мы по нему в лоб стреляли, но бесполезно: от экскаваторного стального толстого ковша пули просто отлетали. Но видно, где-то попали, потому что танкист — россиянин — лежал в ожоговом отделении третьей клинической больницы. Я лично к нему заходил, но он

в очень плохом состоянии — 80% ожогов. Где он сейчас, я не знаю. После этого боя они к нам больше не лезли, были с их стороны обстрелы хаотичные, они нас «кошмарили». Мы сидели на аэродроме, охраняли территорию, вкапывались, минировали маршруты, ставили новые наблюдательные посты, передвигались, то есть, не давали им зайти на аэродром. Все.

Почему вы понимали, что аэродром им нужен?

«Кедр»: Потому что они на него лезли, вот и все. Периодически.

Нечаев: Это такой форт-пост был, где были мы, и куда их тянуло всегда повоевать. В самом городе Краматорске не было таких ожесточенных боев.

Это одно из хороших военных действий: показывать свое присутствие, чтобы враг боялся?

Нечаев: Естественно, по крайней мере, не сидели как мыши на аэродроме.

Позивний «Кедр», майор, офіцер 8-го полку спеціального призначення (м. Хмельницький) після вручення ордена Богдана Хмельницького I ступеня.
Фото автора

«Кедр»: Аэродром Краматорска — это очень открытая территория. И те строения, которые могли служить укрытиями, они внутри периметра, а все остальное открыто. Если неправильно выставить наблюдение, секреты, то зайти можно было, в принципе, с разных сторон. И для того чтобы хотя бы буквой «П» закрыть все подходы, а оставить только место для вражеской лобовой атаки, личного состава было недостаточно у нас. Реально большая там территория. Но демонстрация присутствия днем, а иногда и ночью показывала, что нечего туда лазить — можно нарваться. И это имело эффект

Что про личный состав скажете? Как вы срабатывались? Нечаев в Ираке служил, у него война не первая. Как бойцы менялись, что ощущали, как вползали в эту войну? Психологически и профессионально. Первый свист пуль, первые рикошеты.

«Кедр»: Замечательно нам было работать с десантниками 95-й бригады.

Нечаев: Вообще Краматорск — это для нас было самое начало. Панического страха и боязни не было. Не хватало просто опыта элементарного. Паники такой, что дескать, «Мы все умрем!», «Вытащите нас отсюда!» ни у кого из бойцов не было.

«Кедр»: Надо отдать должное командиру обороны Кривоносу Сергею Григорьевичу, он руководил грамотно. Как только он заехал, сразу дал команду закопаться, окопаться. Мы сначала толком и не знали, как правильно копать эти окопы. Кривонос сразу же всех окопал. Сразу же развезли в основные точки боекомплект, потому что мы поняли после первого боя, когда у нас начали заканчиваться боеприпасы через два часа, подвезти нам под обстрелами на позиции боеприпасы было крайне проблематично. Поэтому Кривонос сделал «схроны» на вероятных местах появления противника. Потом волонтеры нам помогли: через Доброполье

привезли нам очень много магазинов к нашим автоматам АК. Потому что у всех было по 4 магазина на бойца, максимум у кого-то 5 или 6 могло быть. То есть для интенсивных боёв не хватало, было неудобно, ведь приходилось бы дозаряжать патронами магазины автоматов во время боя под огнём. А волонтеры с помощью патриотов Краматорска привезли нам более 300 магазинов! Ребята поехали в Доброполье, забрали у волонтеров все это и завезли нам на аэродром прямо машиной. Очень порядочные ребята. Александр Жуган и Сергей Медведев — два краматорских парня, которые очень серьезно помогали нам.

То есть вы чувствовали, что, несмотря на захват боевиками и симпатии к ним большого количества людей, у вас есть поддержка в городе?

«Кедр»: Да. Мы поставили потом дизельную электростанцию. Был интернет и люди на Фейсбук начали скидывать информацию массово.

Это поддерживало вас?

«Кедр»: Главное, мы знали ситуацию в городе. И, получая информацию с 3–4 источников, если она подтверждалась, это могло считаться уже разведанными. Разные люди: мужчина, женщина, уборщица, бизнесмен, мальчик, девочка — все давали общую информацию, и это все работало. Мы тогда поняли, что эту войну на своей территории можно выиграть, только задействуя патриотов, которые будут давать информацию, которые сами там живут. Без них нам бы было намного сложнее.

РОЗДІЛ 14

ПЕРШИЙ «ЛІСНИК».
ОПЕРАТИВНА РОБОТА
АГЕНТУРНО-БОЙОВОЇ
ГРУПИ ВАЛЕРІЯ
ІВАНОВИЧА КУЛІША,
ПОЗИВНИЙ «ЛІСНИК»

Попри всі пропагандистські зусилля і постійне поповнення свого угруповання, головню, представниками російських найманців і місцевих зрадників ватажку бойовиків «Стрелкову»-Гіркіну і його російським кураторам із Кремля не вдалося досягти головного — масового залучення місцевого населення до терористичних лав. Направду, частина мешканців Донбасу, осліплена масованою проросійською медіа-пропагандою, приєдналася зі зброєю в руках до заклотників і зрадила Україну. Проте однаково бойовикам не вистачало сил для повного контролю над основними позиціями, шляхами та межами в районі густонаселеної агломерації Слов'янськ — Краматорськ. Значна кількість місцевого населення не підтримала російського вторгнення, а найбільш сміливі відчайдухи почали активно допомагати силам АТО, перебуваючи, по суті, у тилу ворога, на окупованій ним території. Вони виконували смертельно небезпечну роботу — були очима і руками, тінню українських спецслужб, працюючи всередині терористичного лігва. Одну з перших добровольчих диверсійних груп, яка активно працювала у Слов'янську з самого початку захоплення міста ворогом і була одним з основних джерел інформації для українського командування, сформував Валерій Іванович Куліш із позивним «Лісник». Не варто його плутати з Олегом Мужчілем, який користувався таким самим позивним «Лісник» і слу-

жив у розвідці Добровольчого українського корпусу «Правий Сектор». 9 грудня 2015 року Олег «Лісник» Мужчіль був застрелений у Києві під час спецоперації СБУ, коли він вчинив збройний спротив під час затримання і смертельно поранив підполковника Юрія Кузьменка. Валерій «Лісник» Куліш, навпаки, співпрацював із СБУ і помер у Києві від хвороби 7 жовтня 2019 року у віці 59 років. Велике інтерв'ю з ним, яке автор встиг записати до його смерті, варте окремого розділу цієї книги.

■ Валерій «Лісник» Куліш:

— Сам я с Донбасса, а именно из Горловки. В Киеве я уже давно живу, квартиру снимаю. Но с Донбасом я всегда был тесно связан. Весной 2014-го после захвата Донецкой ОГА мне хотелось узнать, почему

15 серпня 2014 року під Слов'янськом. Валерій Куліш, позивний «Лісник», командир агентурно-бойової групи СБУ дає інтерв'ю автору. Фото одного з бійців

это все произошло. Я, как бывший шахтер, решил начать с Донецка. Дай, думаю, посмотрю, какие там шахтеры протестуют? Я увидел людей в шахтерских касках, подошел и просто спросил: с какой, мужики, вы шахты? И буквально через две минуты выскочили агрессивные люди с битами, трубами, с автоматами и ко мне: ты — провокатор. Хотели они меня затащить в здание ОГА, но меня спасло пенсионное удостоверение шахтерское, я, мол, обычный шахтер на пенсии, хотел примкнуть к шахтерам. Но на самом деле вижу, что шахтеров настоящих нет — просто каски надели. И потом они начали мне провокационные вопросы задавать про шахту, но я сразу на все ответил. Один подошел, беззубый такой, и сказал: не трогайте бату, он шахтер 100%, он про шахту все знает. Можно сказать, что я тогда легко отделался. И после этого случая уже поехал в захваченный Славянск.

Это было, по сути, ваше первое знакомство с мятежниками?

— Да. Я хотел понять, кто они такие, чего они хотят, кто за ними стоит? Ведь я Виктора Федоровича Януковича хорошо знал. Я на охоте с ним познакомился и очень хорошо его психологию понимал. Знал я его еще со времен, когда он работал в Донецкой облгосадминистрации и обеспечивал транспортом покойного бизнесмена и бандита Ахтя Брагина по прозвищу «Алик Грек».

То есть, вы неоднократно принимали участие в охотах с Януковичем?

— Я раньше профессионально этим занимался, выезжал на отстрел животных. Был продвинутым охотником. Я знал леса, где он охотился, и у меня были охотничьи собаки неплохие. То есть я входил в их охотничью команду. Мне звонили, когда он при-

езжает. Пили с ним «чарку». Было на охоте у него такое поверье, что, мол, на меня зверь должен идти. А если вдруг зверя нет, то сердился, всех разогнать грозился, куда, мол, зверь делся? Ему понять тяжело было, что погодные условия повлияли или собаки не так сработали. Такое у него барство было. Особенно, когда в Донецком регионе происходили охоты, и холопов, как говорится, не допускали. Я был любитель в загоны ходить, потому что у меня были собаки. Мог выпить с ним, а остальные вообще не допускались. И Виктор Федорович, когда стал первый раз премьер-министром Украины, и его команда по снабжению шахт переехали в Киев, и я с ними. Потом уже начал собственным делом заниматься, связи порвались, они близко не подпускали к себе.

То есть вы хорошо разбирались в этой донецкой элите?

— Да. Я знал и чувствовал донецкую психологию. И когда это все началось, мне было легко с ними разговаривать и понимать, что реально происходит.

Как вы оказались в Славянске?

— Мы были после где-то числа 14 апреля или даже еще позже. До Пасхи. Мы приехали узнать обстановку. Был там у меня старый знакомый. Его позывной «Дед», он бывший сотрудник милиции, начальником райотдела когда-то работал. Говорит: «Я вам расскажу про Славянск, кто на какой стороне. Я знаю Пономарева, этого «народного мэра», давайте я вас с ними познакомлю». Вместе с этим «Дедом» мы приехали, зашли как братки в горсовет Славянска к Пономареву. Он как раз там был. Мы говорим: Славик, так и так, мы бизнесмены. Ты с этого региона, мы хотим заработать, лес возим вагонами. Дали там ему одну-две тысячи гривень. Он был доволен. Слава уже был накуренный.

На тот момент времени он был комендантом города от боевиков и постоянно принимал наркотики?

— Да, постоянно. Он чуть ли нас не расцеловал за эти деньги. Потом он нас познакомил с комендантом захваченного горотдела милиции.

Вы просто втерлись к ним в доверие через понятное им общение на их языке?

— Да, мы просто им подыграли. Но они нас особо не пускали. Бардак тогда был конкретный. Мы не говорили, что за Россию, и флагами не махали. Мы, наоборот, аккуратно расспрашивали: «Пацаны, а что у вас тут за движение? Может, тут у вас заработать можно?» Вот на такой, как бы коммерческой, волне мы втерлись к ним в доверие. Там всей организацией занимались енакиевские блатные, бандиты то есть. Они собирали людей оттуда и везли сюда на блокпосты в Славянск автобусами.

Вы же уже видели, что город захвачен был?

— Конечно. У них там окна были заложены мешками, пулеметчики стояли, амбразуры. Но криминалитет во многом рулил ситуацией. Мы знали, что соберем информацию, приедем в Киев и расскажем, что мы можем. Хотелось, чтобы нас взял кто-то из силовиков под свое руководство. Мы должны были работать. Мы дали боевикам пару дельных советов по инженерному оборудованию позиций и совсем чуть-чуть денег. И потом, видать, нами кто-то из них заинтересовался — Гиркин или другие россияне. Они агитировали, чтобы мы сразу примкнули к ним, но мы сделали вид, что якобы у нас есть группа, мы их готовим и потом обязательно к ним присоединимся.

То есть им нужно было пополнение людей, и вы делали вид, что придете со своими людьми и вольетесь в их движение?

— Да. Мы хотели, чтобы СБУ дала своих специально подготовленных людей, чтобы взорвать у боевиков ситуацию изнутри. Я знал, что буду за этот регион бороться и буду это делать до конца. Мы с такой целью туда и шли, увидеть, где предатели, и внедриться к ним. Мы знали, что все равно надо будет бороться с захватчиками: и с россиянами, и с нашими предателями. Потом мы выехали в Святогорск и оттуда позвонили в Киев. Сказали, что есть информация — приезжайте. Предложили свои услуги силовикам: мы можем со своей группой внедриться, создать свою группу, которая в любой момент повернет против них. Я приехал, со мной встретились одни люди из Службы безопасности Украины. Доложили кому-то наверх, и с нами стал работать человек, который был своего рода куратором группы.

Что тогда из себя представлял город?

— Если сейчас взять батальон наших вооруженных сил, то зачистить Славянск тогда не было проблемой. Но это сейчас. Тогда такое ощущение было, что собираются две стороны друг против друга и стреляют. В Семеновке в основном. Остальное все: фланги, тылы — все было открыто. Мы занимались одно время ликвидацией слабо вооруженных групп боевиков. Нас свели тогда с тогдашним командующим Нацгвардией, потом министром обороны Полтораком. Он подъехал, в Изюме вышел, встретил нас, представился: « Степа ». Думаю, что за Степа? Мы ж не знали тогда, кто это. Рассказываем ему: мы все знаем, все огневые точки боевиков, все выходы-входы. Будете заходить — мы поддержим. У нас уже была винтовка снайперская СВД, трофейная.

А вы разве не жили в самом городе Славянске?

— Нет. Мы въезжали-выезжали. Заходили-выходили. У нас отдельная база была. И квартиры

съемные. Не одна, несколько. Мы ждали задание — какую-то большую боевую операцию. Мы предложили, что можем зайти в горисполком и зачистить его. Только дайте нам оружие более-менее приличное. Нам сказали, что нельзя, там дети гуляют на площадках, людей много. Действительно, тогда было тепло, и людей мирных всегда было достаточно на центральной площади. Нам командование АТО ответило: «Нельзя, вы ж начнете стрелять, гранаты кидать, а вдруг мирные жители погибнут?» Мы ответили: «Так потом еще больше будут гибнуть». Но все равно не разрешили операцию. Наша группа была небольшая — 25 человек, но все патриоты, решительные, наши друзья, местные еще с лихих 90-х годов. Постоянно общаясь с этими людьми, я знал, чем каждый дышит и был уверен в каждом.

Вы же понимали, что вокруг расцветает этот «русский мир», но много ли людей его искренне поддерживали, например, в том же Славянске?

— Много. Процентом восемьдесят. Я не мог поверить, что такое вообще реально. Я думал, что все, что там тогда творилось, скоро закончится. Ну как так можно? Все равно же есть государство, и будет ответственность за все то, что они творили. Кто тогда был там в Славянске? Можно сказать, собрали криминальные отбросы со всей области: Донецка, Енакиево, Угледорска, Горловки, Красного Луча. Всех слали на баррикады в Славянск. Мы, когда приехали в Киев на встречу с силовиками, были радикально настроены. На нас смотрели как на сумасшедших: «Неужели вот так просто зайдете в горисполком Славянска и всех постреляете?» Мы решительно отвечали: «Да. Какие вопросы? Зайдем и постреляем. Враги же пришли и террористы».

Русские тоже там на блокпостах стояли, и их было очень легко расстреливать. Подъезжаешь, их там, допустим, три человека стоит: подошел, расстрелял всех троих и ушел. Кучности у них все равно не было для контроля людьми основных въездов в город. Свободно можно было зайти в него и по любым направлениям завести 100 человек. Я бы завел. Хотя и в гражданке, но с хорошим оружием. В горисполкоме и горотделе милиции были не самые сильные бойцы у них, многие бы разбежались. Самое сложное было бы возле базы Гиркина в здании СБУ. Ну, остался б он там закрытым? Ну, и сколько б он там продержался? Но все это, конечно, только сейчас таким легким кажется.

Но у них была же бронетехника: 6 бронемашин БМД и самоходный миномет 2с9 НОНА, которые они забрали у 25-й

18 серпня 2014 року. Агентурно-бойова група Валерія Куліша, позивний «Лісник» (він у центрі) на кордоні Харківської та Донецької областей. Фото одного з бійців

бригады. Для них это было сильное усиление с военно-тактической точки зрения?

— Больше с морально-психологической. Эта НОНА стреляла довольно хаотично. Сто выстрелов произведет, и уже отстреляны стволы были. Славянск во время оккупации — мы ж ездили, все блокпосты знали и всю ту территорию — никогда не был плотно окружен. И входов, и выходов было море. Мы могли бы завести туда любое оружие, и были готовы их бронетехнику сами пожечь. Когда мы тогда встретились с Нацгвардией, старшим у них позывной был «Карпаты» (Юрій Аллеров, генерал-лейтенант, грудень 2015 р. — травень 2019 р. — командувач Національної гвардії України, — авт.).

Вы держали оперативную связь с командиром НГУ с позывным «Карпаты»?

— Да. Когда наши в конце апреля начали заходить на Комбикормовый завод на блокпост № 2, мы сказали, что поддержим изнутри: выбьем вражеских гранатометчиков и снайперов, если они там будут. Мы знали, откуда наши штурмовые группы на БТРах будут идти и когда начнется весь этот шухер. И мы с той стороны зашли раньше, через коровники. У нас машина «Нива» тогда была, через мусорную свалку на ней думали, что выскочим. Когда уже начали наши этот Комбикормовый штурмовать, мы открыли огонь с тыла. И оттуда упало 2-3 человека боевиков, остальные сразу все похватили и убежали. Снайпер их, правда, пытался на Комбикормовый на высоту залезть. Мы сняли его оттуда. Мы садимся в нашу «Ниву» — надо ж уходить. Выскакиваем, слышим бой на блокпосте № 2 на Комбикормовом заводе уже затихал, а на блокпосте № 3 на БЗС еще стреляли. И вы представляете, мы выскакиваем на нашей груженой

«Ниве» прямо с насыпи: тут БТР Нацгвардии стреляет, тут спецназ «Омега» стоит, а мы прямо на них выскакиваем! Это с тыла. Когда уже трасса основная давно перекрыта была. А мы между селом Хрестище выскакиваем и блокпостом № 3 на БЗС. Нам повезло, что стояла именно «Омега». Они сразу взяли нас на прицел. Мы кричим: «Пацаны, мы свои!» Боец грамотно автомат перекинул. Я на коленях стою, попрятались все за деревья. Он грамотно подошел, взял автоматический пистолет Стечкина для короткого боя, я понял, что перед нами профессионал. Не дрожали ни руки, ни ноги. Он подошел спокойно, глянул: «Кто вы такие? Вы же вооружены!» Отвечаем: «Мы ж это ... помогли армии». Мы тогда быстро связались с «Карпатами», и все решилось: «Пацаны, езжайте, претензий к вам нет».

То есть, это было ваше первое боевое столкновение, когда вы помогли силам АТО взять контроль над одним из узловых пунктов, блокпостом № 2 на Славянском комбикормовом заводе?

— Ну, вы же были в Славянске? Его нельзя было удержать. Сколько надо было народу, чтобы удержать весь город по периметру? Там промзоны, кусты, частный сектор, улочки — нереально было все это удержать теми силами, что у врага были. Их там сначала максимум было человек 300. Это все был мыльный пузырь. Мы пытались это объяснить. Было такое ощущение: я готов повести, зайти с тыла, ликвидировать любой блокпост, только дайте мне людей, и вы заедете. Говорил командованию: «Хотите десантные бригады прямо на БТРах завезу туда, и вас не подорвут?»

Я общался со многими командирами, и в частности с «Карпатами», с Аллеровым, с Муженко, с Полтораком. Все боялись того, что враг устроит в самом городе жесткий

бой, если зайти сразу всередину большими силами. Плюс там были мирные жители, которые понемногу выезжали, но они там были. Правильно?

— Действительно, мирные жители — это камень преткновения был. Их тогда еще много было. Они тоже не понимали, что это война. Все тогда боялись. Я так понял, что не было на тот момент у сил АТО таких «спецов», которые вошли бы внутрь и работали бы в городе. Я в Красном Лимане и Славянске работал около 3-4 лет. И город знал, как свои пять пальцев. И агентура там была, и доверенные люди, и позвонить было кому, и с окна выглянуть — все это нам помогало. Но умирать никто не хотел. Мы планировали красиво отстреляться и уйти. Но в целом полного доверия к нам не было. Растерянность у командования была. Но кому-то ж надо было в тот момент доверять?

Но группа самого Гиркина была достаточно сильна: 50 человек, в камуфляже, с автоматическим оружием, гранатометами...

— Да, они ходили все по три человека, остерегались. Мы знали, где они жили. В СБУ. Их главный, правая рука Гиркина, позывной «Нос», фсб-шник, ездил на черном Порше Кайен, без номеров. Потом с ним познакомили. Мы знали, где они сидят, где их перекрестки, где их снайпера. Ну, что такое 50 человек для Славянска? Да, было видно, что они спецы, но их было мало. Остальные были плохо обученной массой.

Но когда они начали сбивать наши вертолеты, это разве не свидетельствовало об их силе?

— Это была работа отдельной группы боевиков. Часть горловских была, и часть крымских. Главным там был бывший афганец. Лично его знаю. Не знаю, где он сейчас. Они приезжали специально. Дерзкие, грамотные. Помните, в конце мая гвардейский грузо-

вик КАМАЗ военной части № 3053 расстреляли под самым уже Изюмом в Харьковской области, когда еще солдат-срочник погиб — это их работа.

Вы имеете ввиду дерзкую вылазку боевиков под самым базовым лагерем АТО 29 мая 2014 года, когда в тыловую колонну Нацгвардии на ходу с легковой машины из гранатомета выстрелили в кабину грузовика и погиб старший солдат Владимир Исадченко?

— Именно. Кумулятивный снаряд гранатомета прожег бронезилет и молодой парень срочной службы из Днепропетровской части НГУ погиб. Мы даже знаем, где те боевики отсиживались — на ставках. У нас много было информации. Они приезжали, оставляли телефоны, глушили связь и шли работать. Потом приезжали и хвастались: мы сбили вертолет, самолет. Это были умелые боевики, спецы, крымчане. Это уже когда бойня была в самом разгаре. Эти не сидели на месте.

В начале мая силы АТО начали уже поджимать. Заняли блокпосты № 3 на БЗС, № 2 на Комбикормовом заводе....

— А к боевиками тогда подошло большое подкрепление. Именно на Семеновку. Их там уже человек 700 было. Это не то, что 50-70 человек, которые у них были 20 апреля на Пасху. Тогда город свободный был: ни патрулей, ничего. Мы вообще заезжали и ни одного блокпоста не проходили. В Славянск можно было заехать колонной прямо к горисполкому.

Потом атаковали в основном с северного направления, с Харьковской дороги?

— Мы знали, как боевикам поставляется оружие. Через Николаевку, там мост железный. Мы попросили мост взорвать, нам ответили — надо разрешение Президента. Там баржа была на реке Северский Донец, мы ее тогда рванули, и унесло переправу. Мы знали, что

переправа эта тоже используется для поставок оружия и боеприпасов. Мы не дали некоторым их частям из села Брусовка уйти, когда силы АТО штурмовали и занимали Лиман. Они пошли на Ямполь, потому что мы отход тут отрезали. У нас уже пулемет был, по-серьезному уже работали.

А вы спокойно себя чувствовали. Неужели никакой контрразведывательной работы у врага не было? Они же понимали, что Славянск не блокирован, что дырки могут быть и наши могут заходить.

— Ни разу нас не остановили и не проверили документы. Мы раз заехали две машины по 4 человека, две «Нивы». Все было на кураже, на адреналине. Один раз мы приехали к Славику Пономареву на День рождения с иконой в подарок. Он уже был навеселе, дал нам ручную гранату и говорит: вот вам граната, киньте по нацикам, то есть, по военнослужащим АТО. Я связался с «Карпатами» и говорю, мол, вот дали гранату, надо кинуть как бы по вам, чтобы заслужить доверие. Хорошо, говорит. Мы кинули так, чтобы никто не пострадал. Потом к Славику дошла информация: «Ни фиги себе, вы такие смелые, кинули гранату и убежали». Я говорю: «Мы таких орлов тебе сколько надо приведем».

То есть вам было легко делать вид, что вы с ними? А атрибутика: ленточки, флаги? Или этого не нужно было?

— Мы брали все это, просто, чтоб в карманах было. На Донецк, когда ездили, мы, конечно, вешали эти ленточки в машине. В Горловку, когда въезжали с Донецкой трассы, на въезде боевик махнул: проезжай, типа, привет, даже не зная человека. Наглость и напор срабатывали. А начнешь дрожать — начнут выворачивать. А так: братуха, привет, проезжай. Мы менталитет донбасский знали.

А зачем им понадобился такой лидер, как этот Вячеслав Пономарев? Все ж понимали, что он наркоман?

— Его назначили представители криминалитета из Енакиево и Артемовска, чтобы с его помощью отжать все, что можно было ценного и у кого только возможно было.

А Гиркина устраивало это? Он же понимал, что у него официальный лидер — этот народный мэр Славянска Пономарев — конченный наркоман?

— Может, это своего рода отвлекающий маневр был, чтобы на Гиркина меньше обращали внимания.

Перед тем, как силы АТО зашли в Славянск 5 июля, там местных уже почти не было. Они понимали, что Украина начнет штурмовать рано или поздно, уже обстрелы города шли, люди уезжали. В Славянск зашли мы первые. Армия без нас не заходила — это мы завели армию. Мы пошли на первой машине и довели в Краматорск. Думал тогда, сейчас только бы где-то на фугас не наскочить. Повели грунтовой дорогой министра обороны Гелетея. Нам доверили. Когда боевики уходили, мне позвонили и сказали, что будет Гиркин уходить. Я это передал в штаб АТО.

Оперативная связь у вас была сугубо с позывным «Карпаты»?

— Да. Мы больше тогда занимались корректировкой действий сил АТО через «Карпаты» на Муженко. Потом еще приехал и подключился человек в очках, первый зампред СБУ (Владислав Бухарев, генерал-полковник, у березні-липні 2014 р. — перший заступник голови Служби безпеки України, — *авт.*) И когда он появился, то взял нашу группу под свой контроль перед заходом в город. Мы тогда первый раз увидели карту Славянска. Думаю: вот это подход серьезный. Мы рассказали и показали, как и где будем заходить.

Он говорит: «У нас задача, чтоб пленных не вывезли — сможете?» Мы наши спецслужбы информировали, что боевики будут уходить.

Мы корректировали огонь нашей артиллерии и отслеживали передвижение сил боевиков: откуда подкрепление к ним шло. Два раза мы выезжали и расстреливали машины, которые возили им боеприпасы. Нам информатор сливал, они микроавтобусом «Газель» возили, а мы их там по дороге расстреливали.

Под Славянском всем, и армии в том числе, поначалу было очень тяжело психологически начать стрелять, понять, что это война, и начать уничтожать врага?

— У нас не было таких сомнений. Хоть и разношерстные со мной были ребята. Один парень сидит и говорит: «Надо в плен их брать». Я говорю: «Я не

5 липня 2014 року. Валерій Куліш, позивний «Лісник» (праворуч) із міністром оборони В. Гелетеем і начальником Генштабу В. Муженком на центральній площі Слов'янська в день звільнення міста. Фото одного з бійців

буду их в плен брать». На фига мне их таскати, если я захожу на ворожеску територію, роботаю, а потым мне надо выводити людей — я рискую своїми хлопцями. Я врага зачистил на ноль — и все. Меня не интересует больше ничего. Кто на охоте бывал, зверя уже убивал, хоть как-то его отслеживал, такого человека можно хорошо научити стрелять. Передвигаться по лесу, пройти куда надо, хладнокровно выждать зверя — это уже ближе к боевым задачам, уже как рубеж психологический перейти. Когда я с Януковичем, бывало, охотился, я никогда ни у кого не спрашивал, кто и как стреляет, а спрашивал, кто до этого вообще убивал? Стреляют все хорошо по бутылкам, по банкам. А по живности, по зверю — тяжелее. По человеку —

Валерій Куліш, позивний «Лісник» (фото зліва) у центрі з трофейною снайперською гвинтівкою СГД на центральній площі Слов'янська після звільнення міста.
Фото одного з бійців

еще сложнее. Но когда ты понимаешь, что это враг и его нужно уничтожить, то сомнений не было. У нас в группе все добровольцы были, и все знали: или нас убьют, или мы убьем кого-то. У нас все жестко было. Если мы работаем в тылу врага и во внутрь его логова заходим, я хотел возле себя иметь преданных людей. Если бы кто-то предал — я бы не простил.

Сердце у меня слабое, адреналина в нашей работе много. А мне не хотелось, чтобы думали, что я от сердечного приступа умер. Говорю: «Пацаны, если помру, то пару выстрелов хоть сделаете в тело? А то скажут еще, сердце не выдержало, от страха умер». Не хотел таким образом умереть. Я людей возле себя сплотил. Повезло мне: хлопцы были неплохие, смелые. Другой, было дело, сказал: «Я в окопе лучше буду воевать сутками, не буду есть и пить, но в тыл противника, как вы, не пойду». Я всегда дорожил своим пацанами, где-то сам поеду, где-то вместе с ними, чисто добровольно, не в приказном порядке. После этих двух лет войны, после Дебальцево в 2015 году, я попал в больницу с на 90% забитыми артериями. Сделал мне операцию человек, Царство ему Небесное. Где-то друзья помогли, где-то он. В клинике Амосова поставили мне еще три стента. Я знаю, что я умру рано или поздно. Болячка у меня такая, что тромб может оторваться, и я могу умереть в любой момент. Все мы умрем рано или поздно. Воспитан я хоть и в советское время, но на патриотических фильмах. Я всегда думал: «Как же повезло моему отцу и деду — они воевали и защищали свою Родину. А я просто хожу, ем, пользуюсь, и ничего от меня моя родина Украина не требует. Просто ходи на работу и все». Это как раз испытание для нас: что мы можем, и сможем ли мы защитить нашу украинскую землю, чтоб наши дети жили хорошо?

5 липня 2014 року. Валерій Куліш, позивний «Лісник», у другому ряді третій праворуч із міністром оборони, начальником Генштабу, десантниками і спецпризначенцями на центральній площі Слов'янська. Фото одного з бійців

Ігор Куліш — син Валерія Куліша, продовжив справу батька. 12 липня 2016 року за завданням СБУ під кураторством батька він організував підриг на окупованій ворогом території українського Донбасу російського полковника, командира 3-ї мотострілецької бригади ЗС РФ. Проте через помилки в плануванні операції був викритий і захоплений у полон. Звільнити Куліша-молодшого вдалося тільки під час великого обміну полоненими 29 грудня 2019 року. Валерій Куліш не дочекався звільнення сина з полону й 7 жовтня 2019 року помер через ускладнення хвороби у віці 59 років. Окрім сина Ігоря у Валерія «Лісника» Куліша залишилася донька Анастасія.

РОЗДІЛ 15

**ПЕРШЕ ОТОЧЕННЯ.
ЗВІЛЬНЕННЯ МИКОЛАЇВКИ
СИЛАМИ АТО**

Як відомо, одним із передвиборчих пунктів програми обраного на позачергових виборах 25 травня 2014 року Президентом України Петра Порошенка було завершення війни на Донбасі. На інавгурації 7 червня 2014 року у Верховній Раді України він оголосив про мирний план урегулювання, який, зокрема, передбачав таке: створення «коридору» для російських найманців для добровільного повернення на територію РФ; звільнення від кримінальної відповідальності тих бунтівників, хто складе зброю і не причетний до особливо тяжких злочинів проти життя та здоров'я громадян; діалог із легітимними представниками української влади на Донбасі; гарантії вільного використання російської мови в регіоні та дочасні вибори. Цей план було детально уточнено 19 червня — за день до оголошеного 20 числа під час першого візиту на Донбас Президента Петра Порошенка режиму припинення вогню силами АТО. Зокрема, у ньому були такі кроки:

- Гарантії безпеки для всіх учасників переговорів.
- Звільнення від кримінальної відповідальності тих, хто склав зброю і не здійснив тяжких злочинів.
- Звільнення заручників.
- Створення 10-кілометрової буферної зони на українсько-російському державному кордоні та виведення незаконних збройних формувань (НЗФ).

- Гарантований коридор для виходу на територію РФ російських і українських найманців.
- Роззброєння НЗФ.
- Створення в структурі МВС підрозділів для здійснення спільного патрулювання.
- Звільнення незаконно утримуваних адміністративних будівель у Донецькій і Луганській областях.
- Відновлення діяльності місцевих органів влади.
- Поновлення центрального теле- та радіомовлення в Донецькій і Луганській областях.
- Децентралізація влади (шляхом обрання виконкомів, захист російської мови — проект змін до Конституції).
- Узгодження губернаторів до виборів із представниками Донбасу (за умови погодження єдиної кандидатури, якщо є розбіжності — рішення ухвалює Президент).
- Дострокові місцеві та парламентські вибори.
- Програма створення робочих місць у регіоні.

Двадцять третього червня 2014 року в Донецьку, в приміщенні захопленої облдержадміністрації, відбулася перша тристороння зустріч перемовників. З українського боку в ній взяли участь: другий Президент України Леонід Кучма, на той час народний депутат України від «Партії регіонів» Нестор Шуфрич і Віктор Медведчук, лідер проросійського громадського руху «Український вибір» і кум президента РФ Володимира Путіна. Від визнаних українським парламентом терористичними організаціями квазіреспублік були: народний депутат України, позбавлений недоторканості й розшукуваний прокуратурою за сепаратизм лідер руху «Юго-Восток» Олег Царьов; громадянин РФ і політичний куратор диверсійного загону Гірка, самопроголошений прем'єр-міністр «ДНР» Олександр Бородай і самопроголошений керманіч «ЛНР» український громадянин Валерій Болотов, який спіз-

нився на перемовини. Росію представляв посол РФ Михайло Зурабов, ОБСЄ — представник Хайді Тальявіні.

У результаті перемовин лідери самопроголошених «народних республік» погодилися припинити вогонь на Сході України до 10:00 27 червня. Саме на час оголошеного Президентом Петром Порошенко тижневого припинення вогню. Проте крихка надія на мирний характер урегулювання конфлікту згасла на наступний день: 24 червня під Слов'янськом бойовики неподалік від гори Карачун збили з ПЗРК військовий вертоліт Мі-8 бортовий номер 63 зі складу 16-ї бригади армійської авіації Збройних сил України. Загинули дев'ять військовослужбовців, зокрема, три льотчики, два стрільці-спецпризначенці й чотири офіцери СБУ. А через три дні — 26 червня — Гіркін, скориставшись перемир'ям й отримавши підкріплення бронетехнікою та навіть танками, вчинив безпрецедентно зухвалу, вже танкову атаку на блокпост № 1 в районі слов'янського рибхозу. Тоді, як відомо, загинуло четверо наших військовослужбовців: три десантники з 95-ї оамбр й один доброволець-гвардієць із 2-го резервного батальйону НГУ. Крім цього, російські найманці та проросійські сепаратисти не лише під Слов'янськом, а й по всій лінії українсько-російського державного кордону вели активні бойові дії та перекидали зброю, техніку, боеприпаси й особовий склад найманців: штурмували українські прикордонні застави, зокрема захопили пункт пропуску «Ізварине», атакували військові частини та взагалі максимально використовували тижневе, а потім і подовжене десятиденне перемир'я для нарощування бойової міцності й дедалі більшого розгортання гібридної військової операції на Донбасі. Ніхто в Кремлі й не думав припиняти вогонь на Донбасі та проводити реальні мирні перемовини.

За час дії оголошеного 20 червня режиму припинення вогню українські прикордонники втратили контроль над одним із пунктів пропуску «Ізварине» на кордоні з Росією.

Його терористи атакували ще 21 червня, на другий день після оголошення перемир'я. Переконавшись у тому, що за 10 днів воно перетворилося фактично на одностороннє припинення вогню, 30 червня 2014 Верховний Головнокомандувач ЗСУ Президент Петро Порошенко скликав засідання Ради нацбезпеки й оборони України. Після нього Глава держави виступив зі зверненням до народу, у якому, зокрема, сказав таке:

— За підсумками засідання Ради національної безпеки і оборони України Президент ухвалив рішення зупинити дію режиму одностороннього припинення вогню на Донбасі. Таким чином, режим припинення вогню, проголошений мною 20 червня та подовжений до 22:00 30 червня, вважається та-

Старший сержант В. Паньків, снайпер спецроти міліції ГУМВС України в Івано-Франківській області з гвинтівкою СВД на фоні бойової машини десанту 25-ї дніпропетровської опдбр на блокпосту № 5 на трасі Слов'янськ — Краматорськ. Шостого червня він отримав поранення внаслідок мінометного обстрілу бойовиків, його однослуживець старший сержант міліції М. Шемегінський загинув. Фото Reuters

ким, дія якого завершилася. Протягом десяти днів ми продемонстрували Донбасу, Україні та всьому світові свою відданість мирному способу врегулювання спровокованого ззовні конфлікту. Мешканцям Донецької та Луганської областей ми продемонстрували добру волю української влади. Працелюбні й мирні люди, якими є переважна більшість донеччан і луганчан, відчували нашу симпатію, любов і повагу. Вони побачили щире готовність Києва поважати їхні особливі думки та специфічні інтереси. І вони зрозуміли, що їхня безпека є нашим пріоритетом.

Саме під час припинення вогню я підписав Угоду про асоціацію та поглиблену й усеохоплювану зону вільної торгівлі з Європейським Союзом. Однак унікальний шанс з утілення мирного плану не реалізовано. Так сталося через злочинні дії бойовиків. Вони публічно декларували своє небажання підтримувати мирний план загалом і припинення вогню зокрема. Зухвало понад сто раз порушили режим перемир'я. Політичне керівництво сепаратистів продемонструвало небажання і нездатність контролювати дії своїх терористичних підрозділів і банд мародерів. Скасування рішення Ради Федерації про дозвіл вводити російські війська в Україну мало позитивне, але символічне значення. Ми так і не дочекалися конкретних кроків з деескалації ситуації. Зокрема і в частині зміцнення контролю за кордоном. Попри все це, мир був, є і буде моєю метою. Міняються тільки інструменти її досягнення.

Після обговорення ситуації як Верховний Головнокомандувач ухвалив рішення — не подовжувати режим одностороннього припинення вогню. Захист територіальної цілісності України, безпеки й життя мирних громадян потребує не лише оборонних, а й наступальних дій проти терористів-бойовиків. Збройні сили, Національна гвардія, Державна прикордонна служба, Служба безпеки отримали відповідні накази. Ми будемо наступати й звільняти нашу землю. Не

подовження режиму припинення вогню — це наша відповідь терористам, бойовикам, мародерам. Усім тим, хто знущується з мирного населення, хто паралізує роботу економіки регіону, хто зриває виплати зарплат, пенсій, стипендій, хто підриває залізницю та руйнує водопроводи, хто позбавив людей нормального, мирного життя.

Збройні сили України, Національна гвардія, інші підрозділи ніколи не дозволять собі застосовувати силу проти мирних людей. Вони ніколи не битимуть по житлових кварталах. На нас — відповідальність і вболівання за кожне мирне життя, яке, не приведи Господи, може обірватися під час військової або антитерористичної операції. Це потребує від нас надзвичайної вивірності кожного руху в проведенні операцій.

Звертаюся до кожного мешканця Донецької та Луганської областей із проханням — із розумінням поставитися до мого рішення. Прошу стати союзниками в поверненні безпеки на Донбас. Так, ви не можете протистояти бандитам фізичною силою, але ваша сила волі й сила духу, ваша громадянська непокора до так званих «народних республік», нетерпимість і презирство до тих, хто став на шлях бандитизму, мародерства й терору, наблизить той день, коли до ваших домівок і на ваші вулиці повернеться міцний мир. Усім, хто, ставши на шлях збройного спротиву законній владі, але усвідомивши, що припустився помилки та хоче її виправити, я, як Президент, гарантую непритягнення до кримінальної відповідальності. Умова одна — добровільно скласти зброю. Наш мирний план, як стратегія для України та Донбасу, зостається в силі — і роззброєння, і децентралізація, і вільне використання російської мови, і відновлення втраченого житла за кошти держави, і спільна з ЄС програма створення нових робочих місць. І навіть до режиму припинення вогню ми готові повернутися в будь-який момент, коли побачимо, що всі сторони дотримуються виконання

основних пунктів мирного плану, що бойовики звільняють заручників, що і по той бік східного кордону загорілося червоне світло для диверсантів і постачальників зброї, і за дотриманням режиму на кордоні спостерігає ОБСЄ.

Дорога до миру виявилася децю складнішою, ніж хотілося. Не хочу прикрашати реальність. Буде нелегко й непросто. Нам як ніколи слід згуртуватися для захисту України. Це потребує самовіддачі та дисципліни не лише не передовій, а й в тилу. Однак не було ще жодної війни, після якої не наставав би мир. Так станеться і цього разу.

Третього липня 2014 року Указом Президента України Петра Порошенка було призначено начальником Генерального штабу — Головнокомандувачем Збройних сил України генерал-лейтенанта Віктора Муженка. Він з 20 травня обіймав посаду першого заступника Антитерористичного центру при Службі безпеки України й у такому статусі був фактичним командувачем АТО на Донбасі. Відтак це призначення було цілком логічним і виправданим на той час. Адже кадровий армійський генерал Віктор Муженко на початок липня 2014 року вже отримав реальний бойовий досвід не лише в боях під Слов'янськом, а й на інших ділянках фронту на Донбасі, де проявив себе як рішучий і фаховий командир.

Інше важливе призначення відразу викликало більше запитань. У той самий день, 3 липня 2014 року, Верховна Рада України проголосувала президентське подання на призначення Міністром оборони України начальника Управління державної охорони (УДО) генерал-полковника Віктора Гелетя. Він усю свою кар'єру в силових структурах служив саме в міліції, пройшовши шлях від оперуповноваженого карного розшуку в Мукачеві до начальника Управління боротьби з організованою злочинністю Головного управління МВС України у м. Києві. Потім очолив Управління державної охо-

рони, особливої силової структури, яка є правоохоронним органом спеціального призначення, головним завданням якої є забезпечення безпеки Президента України, вищих посадових осіб держави, а також охорона адміністративних будівель й об'єктів органів державної влади України (Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України, Конституційний Суд України, Верховний Суд України й ін.).

Працівники УДО є військовослужбовцями контрактної служби, у 2014 році їхня штатна чисельність становила 2700 осіб. Очоливши УДО ще у 2007 році, Валерій Гелетей за три мирних роки виріс у званні від полковника міліції до військового генерал-полковника. Таке аномально стрімке зростання навряд чи могло обійтися без близьких родинних зв'язків із земляком, впливовим на той час главою адміністрації Президента Ющенка українським політиком Віктором Балоогою.

Генерал-полковник Валерій Гелетей (у центрі) з групою військовослужбовців загону спецпризначення «Булат» Управління державної охорони. Фото пресслужби УДО

Хай там як, але загін спецпризначення УДО «Булат» на чолі з Валерієм Гелетеєм уперше приїхав на фронт під Слов'янськ ще 10 травня і вже відзначився участю в кількох бойових операціях разом із десантниками житомирської 95-ї бригади й гвардійцями 1-го резервного батальйону на горі Карачун. Але чи це був достатній бойовий досвід для призначення Валерія Гелетея на посаду міністра оборони України в країні, що воювала?

У своєму виступі у Верховній Раді України під час голосування за свою кандидатуру він продемонстрував депутатам схильність до гучних фраз і позірних жестів, зірвавши овації з парламентської трибуни: *«Я переконаний, що Україна переможе. І, повірте мені, парад перемоги буде. В українському Севастополі!»*. Тоді, коли АР Крим було анексовано, а гібридна військова агресія РФ вже розповзалася по Донбасу, мріяти про український військовий парад перемоги в окупованому Севастополі міг тільки невиліковний оптиміст, далекий від реальності. Подальший хід АТО, а потім і Операції Об'єднаних сил (ООС) це підтвердили.

Ось як сам Валерій Гелетей в інтерв'ю автору пояснив логіку пропозиції Президента Порошенка обійняти йому на початку липня 2014 року посаду міністра оборони України:

— Чому мене призначили міністром оборони? Багато цікавилися. Перше: з ким ми боролись на Донбасі? Я чув оцінки різних людей. Але людина, якщо не бачила, не відчувала і не вела перемовини з тими людьми й не знала, з ким має справу, не може робити висновок. На первинній стадії, коли захоплювали Харківську, Донецьку ОДА й Луганське СБУ, ми мали тільки роботу наших спецпідрозділів із різними бандитськими формуваннями. Що я маю на увазі? Ми не мали тоді ще противником військову організацію. Починаючи від менталітету бандитів і закінчуючи методами захоплення

й боротьби, проти нас були бандитські організовані злочинні угруповання. Так, вони були добре озброєні, тому що на самому початку захопили будівлі ОДА, СБУ, МВС і позабирали зброю.

Усі ці Болотов і Пушилін (Валерій Болтов і Денис Пушилін — лідери сепаратистів із терористичних утворень «ЛНР» і «ДНР», — авт.), група, яку Ахметов добре знав, тобто Губарєв і Ходаковський (терористичні ватажки «ДНР» Павло Губарєв, колишній командир донецького спецпідрозділу СБУ «Альфа» Олександр Ходаковський, — авт.), — усе це був такий собі симбіоз силовиків із бандитським світом. Це — організовані бандитські формування. Починаючи з 1993 року, я працював саме над організованими злочинними групами й увесь цей час служив в управліннях боротьби з оргзлочинністю (УБОЗ) міліції. Був начальником ГУБОЗ Києва. Працював у системі міліцейської розвідки, першим заступником МВС усієї держави по розвідці. В мене були бази даних зашифрованої агентури й людей, які працювали в розвідці. Вони всі перебували на окупованих територіях на той час. Я знав інформацію, хто керує в Слов'янську, наприклад. Чим далі, тим було важче, тому що вони боялися. Деяких із них арештовували, а деяких і вбивали. Інформація була правдива. Після анонсованої президентом можливості мирним шляхом розв'язати ситуацію, було чітко зрозуміло — ніхто на це не пристане.

Моє спілкування з президентом, із Муженком, Муженка з Президентом, спілкування інших силовиків, думаю, стало підставою, що Президент почав ставити мені питання, пов'язані безпосередньо з моєю професійною діяльністю: про організовані злочинні угруповання, які були на Донбасі, про їхній вплив на ситуацію й можливості, тобто про все те, що має відношення до боротьби з тероризмом. Я міг запитати або мене змогли запитати, а хто вживу затримував злочинця або злочинне угруповання зі зброєю, гранатомета-

ми, гранатами в житті? Я не бачив людей, з якими тоді спілкувався, хто з них має практичне пряме відношення до знешкодження будь-яких злочинних банд. Україна ж ніколи не воювала, не було досвіду такого. Крім власне військових миротворчих місій, у нас не було таких готових підрозділів, що мають реальний бойовий досвід. За час своєї роботи в ГУБОЗ протягом дня мені доводилося бачити по 5–6 вбитих людей. Кожен день когось убивали, десь були вибухи. Але робота ГУБОЗ була пов'язана не лише з бандитським напрямом. Це і боротьба з корупцією, зловживаннями, пов'язаними з економічними злочинами. Президент перше, що він висував, — це боротьба з бандитизмом, тероризмом, корупцією в армії, тому що скільки й чого туди не кидали, там не було ні грошей, ні зброї, ні техніки, ні одягу. Президент Порошенко мене кілька разів запитував, але в мене ще не було й думки, чому він цікавиться. Мабуть, перевіряв, чи я готовий до нової посади, чи я розумію проблеми на Донбасі. Ставилося питання: як я конкретно це розумію, і що для цього потрібно робити, щоб навести лад?

Тобто за логікою Валерія Гелетея саме його багатий міліцейський оперативний досвід боротьби з організованими злочинними угрупованнями й саме загальний кримінальний характер створюваних Росією незаконних збройних формувань на Донбасі підштовхнув Верховного Головнокомандувача П. Порошенка до ідеї запропонувати посаду міністра оборони саме йому, колишньому міліціонеру. У високому військовому званні генерал-полковника.

Справді чимало місцевих кримінальних елементів на Донбасі, зокрема організованих у банди та стійкі групи, з ентузіазмом долучилися до антидержавного заклоту — проекту «Русская весна». Проте за своєю природою він був зовсім не кримінальним, а саме військовим проектом вторгнення. Адже масштаби цієї гібридної агресії на Донбасі,

а також виділені на неї організаційні, фінансові, військово-політичні й інформаційні ресурси були безпрецедентними.

■ **Валерій Гелетей, генерал-полковник, міністр оборони України (липень-жовтень 2014 року):**

— Якби це було цивільне життя, я б сто раз подумав, але у той воєнний час мені поставили завдання, які я хотів виконати, якими я болів, яких жадав. І я міг це робити. В цивільному житті, можливо, я б не зовсім почувався комфортно.

Міністр оборони — це ж політична фігура. Це людина, яка повинна займатися оборонним відомством у частині бюджету, оборонного замовлення, щоб армія була ситою, одягненою, взутою, озброєною. Ну і плюс бюджет, тобто вся політична складова оборони. Міністр оборони не керує і не займається стратегічно військами — в нього немає на це повноважень. Це більше політик. І в країнах Європи так само. Я на самітах міжнародних спілкувався з міністром оборони — жінкою: чистий політик, але міністр оборони.

Третього липня мене призначили — Рада проголосувала. Бути міністром оборони й не захистити територіальну цілісність — це означало не бути міністром оборони. Треба було зробити все можливе, щоб відновити кордони. Ми ж чужого не хотіли. Захоплювати і в когось щось відбирати не будемо, але і свого також не віддамо. І коли я сказав у ВР про те, що парад перемоги обов'язково буде в Севастополі, це були ключові слова. Тому що Севастополь був, є і буде українським містом. Рано чи пізно повернемося ми до цього. Бути міністром оборони України й не ставити перед собою таке завдання — це не правильно. Отже, те, що думав, те й сказав тоді. Я не готувався йти у Раду зі спеці-

альним вступним словом, не писав промову. Я тільки подякував народним депутатам за довіру й сказав, що перемога буде за нами. Обов'язково буде парад перемоги, але не в сенсі самого параду — тобто урочистої ходи військ. А в тому сенсі, що Крим і Севастополь ми обов'язково повернемо до складу України.

За Конституцією начальник Генштабу призначається без парламенту, а особисто Президентом, тобто там не треба було голосувати. В той же день ми поспілкувалися, і в нас уже був напрацьований механізм. Ми вже розуміли карту, бачили та знали, наскільки заблокованим є Слов'янськ і як стягнуто кільце навколо міста. Розуміли, що там відбувається. Я доповів ту інформацію, яка в мене була і якої не було в Муженка. Тому що як військовий він не володів інформацією в оперативному блоці. Тільки-но я став міністром оборони, то отримав усі матеріали, що стосуються

Травень, 2014 рік. Валерій Гелетей ставить бойове завдання військовослужбовцям загону спецпризначення УДО «Булат». Фото пресслужби Управління державної охорони

ситуації, яка відбувається в самому Слов'янську: наскільки Гіркін впливає, хто його права, а хто ліва рука, на чому він їздить, куди переміщається, з ким обідає, хто його коханка. Повна схема така в нас уже була.

На день раніше призначення нових міністра оборони й начальника Генштабу ЗСУ, а саме 2 липня, сили АТО з плацдарму в районі Ямпіль — Закітне — Крива Лука почали штурм містечка Миколаївка — останнього населеного пункту на шляху до Слов'янська. Основним стратегічним об'єктом була Слов'янська теплова електростанція. Там було чимало потужних укриттів і капітальних споруд. Відтак, щоб придушити вогневі точки й деморалізувати ворога артилерія довго била і по позиціях бойовиків на самій теплоелектростанції, і на їхніх кордонах оборони навколо міста.

Десантники 25-ї одбр і 79-ї оаебр на БМД і БТР готуються до штурму Миколаївки на перехресті Стародубівка — Пискунівка. Фото з ЖЖ автора, одного з бійців 25-ї одбр із ніком *operatrooper*

Зрештою, ворог був змушений залишити Миколаївку. Ось як про ті нетривалі, запеклі й мало описані учасниками бої розповідав у своєму LiveJournal (Живому Журналі) автор під ніком *operatrooper* (з англ. — один парашутист). Він, вочевидь, був десантником 25-ї опдбр. Разом із 79 оаеобр і 17-ю танковою бригадою це були головні ударні військові сили угруповання, що брали Миколаївку:

— Сменив позицию, мы направились в район Николаевки. По дороге нашу колону встретил «мишка» (на військовому сленгу — танк, *авт.*) одной из мотопехотных бригад с позывным «Сокол» и пара БТР аэромобилистов. Выходя из «зеленки» мы попали под обстрел, завязался бой, противник был выбит из посадки, которую мы сразу же и заняли. Далее пошел спуск в саму Николаевку. Первым заходил «мишка», за ним пара БТР-80, после БМД-1 и «Реостат» (машина керування вогнем артилерії, — *авт.*), а уже за ними автомобильная техника. Спускались по узкому серпантину, по началу не встречая сопротивления, пока не дошли до стен ТЭС, свернув в сам город. Нас начали обстреливать из «стрелкотни» (на військовому сленгу — стрілецької зброї, — *авт.*). Танк 64ка и пехота, укрывшись за машинами, начали работать по окнам станции, пока 80ки продвигались дальше. Попаданием из РПГ остановили передний БТР, тот загорелся, но силами экипажа был потушен, погиб боец. Было принято решение отойти. По тому же серпантину, прикрываемые танком, мы вышли на высоту, откуда начали перестреливаться с засевшими в ТЭС боевиками. Вскоре туда же заполз танк. Противник немного поухих, но любые попытки выдвинуться в сторону ТЭС вызвали ответный огонь. Бой прекратился, и мы заняли оборону. Утром после артподготовки и авиа-

удара почався новий штурм. Противник спробував сховатися на під'їждивших мікроавтобусах, однак це йому не вдалося, і ухититися втікати довелося своїм ходом. По суті, з цього моменту Николаєвка була залишена сепаратистами.

В підвалі ТЕС були знайдені робітники, укриті там від вогню, разом з ними були і ополченці, яких одразу ж видали нам. На другій околиці міста ми вийшли на базу противника, брошену, по всій видимості, в поспіху. Там була залишена частина боєприпасів, книги закріплення зброї і інша «робоча» документація. В боксі стояли розібрані іномарки. Одна, джип, з простреленою лобовою. В кухні була залишена їда, так само був знайдений 120-мм міномет і боєкомплект до нього. Крім того, було

2 липня 2014 рік. Танк Т-64 і БТР-80 сил АТО ведуть біля слов'янської ТЕС у Миколаївці бій. Не передньому плані — автомат фотографа. Фото з ЖЖ автора, одного з бійців 25-ї обр із ніком *operatrooper*

несколько бочек тротила. Что собирались подрывать — загадка. Наша группа остановилась на блоке, в то время как взвод БМД и «Реостат» были отправлены на высоту, где у противника была позиция ПЗРК и лагерь. К тому моменту там уже стояли смежники. Поднявшись на высоту, первое, что мы увидели, — огромную воронку и сидящий в ней БТР с оторванным колесом. Благо, что обошлось без погибших. Чуть поодаль стоял второй — целый. В этом лагере так же были трофеи — ДШК, немного боеприпасов, РПГ-22. Противник бросил много личного имущества. Саперы обошли позицию на предмет взрывоопасного барахла, сняв несколько противотанковых и противопехотных мин, а также растяжек. Ближе к ночи к нам поднялся кэтл забирать БТР-80. Зацепив коробочку, он развер-

Звільнення силами АТО Миколаївки (01 - 04.07.2014 року)

Зачистку Миколаївки від решти бойовиків проводили добровольці батальйону міліції «Київ-1», сформованого у ГУМВС в м. Києві, та добровольці-гвардійці з батальйону «Донбас»

нулся и... разминировал задним колесом последнюю мину. Урал — в хлам, запчасті разбросаны по всему полю. Водитель отделался разбитой головой, других пострадавших не было. По сути, на этом и закончился эпизод с штурмом Николаевки...

■ **Віталій Сатаренко, позивний «Щит», майор поліції, у липні 2014-го — командир батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Київ-1» ГУМВС у м. Києві:**

— Усе розпочалося з Миколаївки 2 липня й тривало три дні. Це перше для нашого підрозділу бойове завдання, перший справжній бій, у якому взяли участь наші хлопці. Це було бойове хрещення. Спільно з де-

Бійці-добровольці батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Київ-1» із прапором підрозділу. Згодом він увійшов до складу полку поліції особливого призначення «Київ» Головного управління Нацполіції м.Києва

сантниками й іншими армійськими підрозділами на третій день ми зайшли в Миколаївку. Активний бій був у десантників. Ми ж відсікали та зачищали рештки сепаратистів, які намагались прорватися.

Перед входом у Миколаївку нам видали бронезилети, які привезли з Ізюмського райвідділу міліції. Вони були як два мішки, скріплені брезентовими лямками й страшенно незручні, їх обмотували скотчем, але пластини все одно прорізали ці мішки та випадали. Після другого дня мої хлопці відійшли та поцілили в цю пластину з пістолета з десяти метрів і побачили, що навіть з такої відстані пластина пробивається наскрізь. Приховати це було неможливо, адже ми всі жили в одному полі, й про це дізнались усі. І тут виникла доволі абсурдна ситуація: з одного боку є наказ — без бронезилета не виходити. З іншого — в цьому мало сенсу, коли бронезилет прострілюється. Тоді я відав наказ, щоб ті, у кого є бронезилети, вийшли зі строю й наказав більше їх не вдягати. Завдання, які стояли тоді в Миколаївці, передбачали абсолютну мобільність, тому бігти й тримати в одній руці автомат, а в другій — пластини бронезилету, що випадають, було зовсім не цікаво. Я передбачав, що багато хлопців боятимуться за своє життя, але таких не було.

На третій день, коли відбувався основний штурм, один із сусідніх підрозділів, який удвічі переважав наш за чисельністю, відмовився виконувати поставлене завдання, посилаючись на деморалізацію, бо по нас почали працювати міномети. Наші ж хлопці зброю не склали, а просто сказали: отже, нас буде втричі менше й пішли вперед.

Я не знаю як визначити їх і наші стосунки. Вони не браття, вони не друзі, вони, напевно, як частина

тебе, тому що такого ступеня спорідненості не існує, таких пут дружби теж. Це не визначає наш спільний життєвий шлях, але для кожного, хто був у бою, це братство цінніше й важливіше за будь-яке запевнення в дружбі, або родинні зв'язки.

На момент подій у Миколаївці та Слов'янську наш підрозділ існував три місяці. Ніхто не був готовий до того, що там відбувалося. Такому не можна навчитися в теорії. Скільки ти не дивись, скільки не слухай, все одно перший вогневий контакт у реальному бою він завжди запам'ятовується.

Нині спілкуюся з хлопцями, з якими нам є що згадати, з якими ми пройшли багато складних ситуацій. Вхід і вихід із Миколаївки ми пам'ятаємо до найменших дрібниць, адже для всіх них він був першим — бойовим хрещенням підрозділу.

Добровольці батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Київ-1» сплять у полі перед бойовою операцією із зачищення Миколаївки, зігріваючи один одного

Під час звільнення Миколаївки і згодом Слов'янська в нас не було 200-х, тобто загиблих, хоча були поранені. Можливо, ми не отримали тієї героїчної слави, але я радий цьому, адже немає жодної нагороди, яка була б варта людського життя. Це моє глибоке переконання... Ніхто з нас у 2014 році не хотів іти служити саме в міліцейський підрозділ. Якщо подібна структура була б сформована хоч у податковій міліції, хоч у залізничних військах Міністерства транспорту, ми б пішли туди. Для нас не був важливий формат, не важливо було, як називатись, не важливо було міністерство, у складі якого б перебував підрозділ, ми просто хотіли захищати свою країну.

■ **Євген Дейдей, позивний «Сьомий», підполковник поліції:**

— Тоді я був куратором батальйону «Київ-1», а першим командиром був Віталій Сатаренко. Я дуже добре пам'ятаю всі ці події. Адже своє перше бойове завдання в умовах реальних військових дій важко забути за будь-яких обставин.

Тоді штаб АТО був під Ізюмом. Нас привезли туди вночі, і ми розпочали облаштовувати табір. Уявіть, на той момент більша частина батальйону були молоді хлопці, які навіть автомат у руках ніколи не тримали. Звісно, всі ми проходили підготовку, але це були зовсім не ті строки, після яких ти готовий іти на війну. Визнаю, було страшно.

Тоді у Слов'янську ще був Гіркін, і там усе було дуже серйозно. Тільки-но ми облаштували табір, як нам сказали, що виїжджаємо наступної ночі о 2-й годині на бойове завдання — зачистку Миколаївки.

Ніби-то артилерія вже відпрацювала, і нам треба тільки прийти туди й зачистити від сепаратистів це місто.

Ми посідали в автобуси і поїхали. Попереду йшов БТР-4, позаду вантажівка «Урал» із бійцями батальйону «Донбас», ще наші два автобуси, і замикав колону ще один БТР-4. На під'їзді до Миколаївки близько 6-ї ранку ми потрапили під свій перший обстріл. Дякувати Богові, він був невеликим. Втрат не було.

Спочатку нам сказали, що ми їдемо туди буквально на пару годин. І тільки швидко проведемо зачистку й повернемося назад у штаб. Звісно, ми не були підготовлені до тривалішого перебування, адже нас запевнили, що вистачить одного дня для виконання завдання.

Приїхавши зранку в Миколаївку, ми побачили, що вона ще не зовсім готова для зачистки. На той момент по позиціях противника ще працювала артилерія й авіація. Вибити сепаратистів швидко не вдалося, адже вони були дуже добре закріплені на ТЕС. Ми заходили з одного боку, з іншого — десантники 95-ї бригади. Посеред Миколаївки ще працював ворожий мінометний розрахунок. І через це ми не змогли зайти, адже неможна було відпрацювати всі їхні позиції артилерією. Тож нам довелося залишитись. А ми були абсолютно до цього не готові, у нас був один сухий пайок на шістьох, зовсім не було води. Якби не хлопці з 95-ї бригади, які вже знали, куди й навіщо вони їдуть, то нам було б дуже скрутно...

До речі, тоді в нас з'явилось таке поняття як «бойовий колобок». Адже вдень там було дуже спекотно — до +30 °С, а то й вище. Ти в бронезилеті весь спітнілий. Потім знімаєш жилет, щоб поспати, а вно-

чі температура падає до +12...+13 °С, і холод просто неймовірний, тільки зуби цокотять. А нам довелося залишитися ще на одну ніч, адже ми не змогли провести зачистку, і ми, як я вже казав, були зовсім не підготовленими до такої ночівлі. Тоді ми й винайшли нашого «бойового колобка». Всі збиралися в щільну купу — один навколо одного — та так і спали. Такий у нас виходив колобок.

А тим часом на нас чекала серйозна й кропітка робота із зачистки міста. Ми повинні були зайти і перевірити абсолютно кожен будинок, кожен підвал, кожне горище, адже сепаратистів багато, а в містах, які вже відпрацювала артилерія, вони добре ховаються. Коли опиняються в оточенні, переодягаються і вдають простих місцевих жителів, часто вони ними і є. У них є паспорт, і вони прописані в тому чи іншому будинку, який вночі перетворюється на опорний пункт. Потрібно працювати з населенням, і це дуже важко, тому що вони всі місцеві, а ти не можеш відрізнити: хто з них сепаратист, а хто ні, хто воює проти нас, а хто ні. Адже вночі він з автоматом в руках, а вдень випасає корову. І ти перевіряєш, дивишся його паспорт, а в нього і прописка, і дім справді його. Тоді допомагає тільки кропітка агентурна робота з місцевим населенням. У нашій практиці ми постійно її вели в зоні АТО. Заводили хлопців у цивільному, які приїздили абсолютно інкогніто, і в Миколаївку, і Слов'янськ. Але все це відбувається тільки після повної зачистки.

Наступного дня ми таки взяли Миколаївку й провели зачистку. Скажу чесно — було страшно, адже ще перше бойове завдання, звідусіль стріляють, поранені то там, то тут, а ти ще нічого не розумієш, проте ми справилися.

■ **Віктор Муженко, позивний «Грім», генерал армії, начальник Генштабу — Головнокомандувач ЗСУ (липень, 2014 — травень, 2019):**

— Відтак ми перейшли до третього етапу операції, і ним саме було блокування Миколаївки. Практично тоді ми повністю завершили блокування Слов'янська. Нам потрібно було ще кілька днів, щоб наростити наше угруповання й закрити повністю всі виходи зі Слов'янська. Я кажу про так звану «сіру» зону, яку ми не контролювали, яка залишалася у цьому просторі між трасою Слов'янськ — Краматорськ і Слов'янськ — Артемівськ. Оце як раз той єдиний коридор, що був тоді неконтрольованим. Щоправда, вогневий контроль цього коридору в нас був, була така можливість. Щодо безпосереднього контролю силами, тобто розміщення там якихось підрозділів, у нас такої можливості не було. Отже, 4 липня ми повністю заблокували Миколаївку. В той самий день один із підрозділів 95-ї бригади в невеликій кількості під керівництвом командира з позивним «Чарлі» висунулися в Артемівськ — нині місто Бахмут. У складі цього підрозділу було всього три танки і чотири БТР. Це було достатньо ризиковано, тому що ми теж до кінця не розуміли склад сил і засобів того угруповання противника, яке могло засісти в Артемівську. Але наша бронегрупа зайшла на нашу військову базу. І таким чином ми взяли відразу під контроль і Артемівськ. Тому що надалі, після звільнення Слов'янська, ми зайшли в Артемівськ взагалі вже майже без будь-якого бойового зіткнення.

Справді, цей рейд бронегрупи десантників 95-ї оаебр із танками в Артемівськ, який у 2016 році був перейменова-

ний на Бахмут, змусив нечисленний гарнізон сепаратистів у кількості до трьох десятків бойовиків втекти з міста після нетривалих боєзіткнень із силами АТО, серед яких був і добровольчий міліцейський батальйон «Артемівськ». Між іншим, контроль українських сил над двома стратегічними, що залишилися ще з часів СРСР, військовими базами в Артемівську і в розташованому поруч біля міста Соледача селі Параскеєвка зберігався із самого початку російського гібридного вторгнення на Донбас. Кілька разів бойовики штурмували артемівську базу військової техніки, яку сміливо захищав особовий склад частини, посилений спецпризначенцями 3-го кіровоградського полку, але щоразу безрезультатно.

Для терористів Артемівськ був ласим шматком тому, що там було розташовано найбільший у східному регіоні України 1282-й Центр забезпечення бронетанковим озброєнням і технікою (в/ч А 2730) із кількома сотнями законсервованих, але загалом боєготових танків і бронемашин

Десантники 25-ї опдбр на бойовій машині десанту БМД під час боїв за Миколаївку.
Фото з ЖЖ автора, одного з бійців із ніком *operatrooper*

різних типів. А неподалік Артемівська була база зберігання стрілецької зброї (в/ч А 4176) в селі Параскеєвка. Це сховище розташовувалося під землею на глибині кілька десятків метрів у довгих горизонтах колишньої соляної шахти і завжди було оповите завісою таємничості. Про нього відомо тільки те, що кількість стрілецької зброї, яка там зберігалася, обраховувалася кількома мільйонами одиниць. Там були як відносно сучасні зразки автоматів і кулеметів радянського виробництва системи Калашникова, так і старіші різновиди стрілецької зброї часів Першої і Другої світових воєн, зокрема, кулемети Максим, пістолети-кулемети ППШ, кулемети, пістолети й гвинтівки різних систем і калібрів.

Двадцять сьомого червня, на наступний день після танкової атаки терористів Гірка на блокпост №1 Рибгосп, відбулася й остання спроба штурму бойовиками двох українських військових баз у Артемівську та Соледарі. Але так само безуспішна, як і попередні. Більше з тим, українські військові не лише відбили атаки й завдали відчутних втрат ворогу, а й підбили та захопили цінний трофей — російський танк Т-64 БВ із бортовим номером 5. Утримання двох стратегічно важливих військових баз, повних техніки і зброї, не дало можливості бойовикам їх захопити й суттєво посилити свою вогневу міць. А подальше, після звільнення Миколаївки, остаточне взяття Артемівська десантним підрозділом 95-ї оаебр за підтримки добровольчого батальйону міліції «Артемівськ» робило ще реальнішою перспективу повного і ще більшого оточення всього угруповання бойовиків в агломерації Слов'янськ — Краматорськ — Дружківка — Костянтинівка.

РОЗДІЛ 16

ПЕРШИЙ ПРОРИВ

Найбільша загадка всієї операції під Слов'янськом... На початок липня 2014-го сили АТО відмобілізувалися, наростили міць, досягли значних тактичних успіхів, тримали вигідні позиції, взяли під контроль ключові населені пункти навколо Донецька, значно перевищували противника за кількістю і вогневою потужністю, мали перевагу в повітрі, високий бойовий дух і були мотивовані довгоочікуваним обранням на вільних, визнаних світом президентських виборах найвищого політичного керівництва держави. То ж чому таки дали терористичному загону Гірка вивратися з міста в ніч з 4 на 5 липня та передислокуватися в Донецьк із мінімальними втратами? Напевне, це найбільша таємниця всього початкового етапу війни. Адже тоді угруповання бойовиків опинилося у Слов'янську в ситуації, що нині видається дуже подібною до тієї, у якій через півтора місяця спекотного літа 2014 року опинилися наші підрозділи сектору Д в Іловайську. Проте росіяни наприкінці серпня таки влаштували болісний і кривавий розгром українцям на виході з Іловайська, що суттєво вплинуло на перебіг бойових дій і загалом на характер війни з РФ. А українці на початку липня чомусь нічого подібного не зробили й дозволили майже безболісний вихід бойовиків Гірка зі Слов'янська в дуже схожій оперативно-тактичній бойовій ситуації.

Цей факт потребує аналізу й осмислення. Противник у Слов'янську на початку липня перебував своїми порівняно невеликими силами, виснаженими двома місяцями облоги, в оперативному оточенні наших набагато потужніших, відносно свіжих сил АТО. Після взяття ними Лимана, Ямполь, а потім Сіверська й Миколаївки було майже повністю припинено підживлення з Луганщини гарнізону слов'янських бойовиків боеприпасами, зброєю та військовою технікою. Це вже не дозволяло противнику підтримувати бойову стійкість. Гіркін неодноразово публічно через російські пропагандистські ЗМІ, що були фактично комунікаційним підрозділом його угруповання, подекуди збиваючись на істерику, вже волав про допомогу. Просив Росію і ватажків-заколотників Бородає та Захарченка, що сиділи в Донецьку, про проведення військової операції з деблокування свого гарнізону. Його пригнічений моральний стан через безперспективність ситуації був очевидним.

Натомість сили АТО нарощували живу силу, техніку, вогневу міць й активно застосовували по позиціях ворога у ключовому його опорному пункті, в селі Семенівка, а також у Миколаївці важке озброєння: повітряні удари штурмової авіації — літаків Су-25 та вертольотів Мі-24, вогонь реактивних систем залпового вогню «Град», «Смерч», танків Т-64, ствольної артилерії — самохідних гаубиць Мста-С 152 мм, гаубиць Д-30, мінометів 120 мм. До того ж не слід забувати, що Гіркін у Слов'янську перебував якнайдалі від своєї «великої землі». Тобто від російського кордону, прилеглих до нього районів і, власне, Донецька й Луганська як базових великих міст контрольованих різними терористичними ватажками. Тобто терорист і диверсант, білогвардієць-роматник пішов у свій далекий військовий похід якнайдалі від Росії в напрямку українських глибинних територій по стратегічній трасі М-03 Харків — Ростов, захопив контроль над великою міською агломерацією Слов'янськ — Кра-

маторськ — Дружківка — Костянтинівка. І загруз там. Не розраховував сил, марно сподіваючись на масову підтримку місцевого населення, не прорахував сил спротиву української суспільства. Він не зміг розвинути військовий успіх, наразився на спротив набагато потужніших українських сил. І потрапив там у пастку оточення, але не захотів умирати, щоб залишитися суто іконою «руського міра».

Лідер терористів збагнув, що мишоловка в самому Слов'янську ось-ось закрийється, і вирішив швидко тікати всім своїм великим загonom у ніч з 4 на 5 липня. Єдиною поки ще не перекритою силами АТО вільною польовою дорогою між трасами Слов'янськ — Краматорськ і Слов'янськ — Бахмут у напрямку на Краматорськ.

Загалом угруповання бойовиків так званої «слов'янської бригади», що складалася з різних загонів, налічувало понад 1500 осіб, але це з усіма підрозділами забезпечення й обозом. Вони виїздили майже без бронетехніки, вночі,

Вогневий взвод батареї самохідних дивізійних артилерійських гаубиць (САУ) 2С19 Мста-С калібру 152 мм із машиною керування вогнем попереду на підступах до Слов'янська. Фото Олексія Лебеда

загасивши світло, в режимі радіо мовчання в напрямку Краматорська. Вочевидь сам ватажок терористів — громадянин РФ і колишній офіцер ФСБ Ігор Гіркін, особистість харизматична з аналітичними здібностями — вчасно зрозумів, яку роль у цьому акті кривавої п'єси «русская весна» йому відвели його московські куратори Бородай-Малофеев і їхні кремлівські господарі Сурков і Путін. Протягом двох із половиною місяців облоги міста українськими силами російські пропагандистські ЗМІ зробили Гіркіну такий потужний піар, що він цілком підходив на роль сакральної жертви цієї війни. Такого собі неврівноваженого воїна-реконструктора, навіженого білогвардійця-романтика, який, за його влучним виразом в інтерв'ю одному з ідеологів антиукраїнства Олександрю Проханову в газеті «Завтра», чітко заявив, хизуючись, що це саме він «розпалив багаття війни на Донбасі, піднісши сірник».

Блокпост № 3А: траса міжнародного значення М-03 Харків — Ростов. Танк Т-64 і бронетранспортер БТР-70 разом із машинами забезпечення на позиціях сил АТО.
Фото Олексія Лебеда

І звісно, що він не захотів миритися з відведеною йому роллю першого й останнього підпалювача війни. Який зрештою і мав згоріти у її полум'ї, не розрахувавши сил, кинутий напризволяще своїми кураторами й ідеологами такого підступного збройного вторгнення на Донбас, до якого формально держава РФ не мала прямого відношення.

Тобто на початку липня 2014 року українські сили АТО міцно тримали в лещатах цю гібридну військову заразу, не дозволяючи їй поширитися далі на територію України, за межі Слов'янська в напрямку Ізюма й Харкова. І це було важливим військово-політичним успіхом. Можливо, це тоді не здавалося такою вже яскравою перемогою. І не було яскравим медійним видовищем, але було необхідною умовою стримування агресії далі на Захід вглиб української території. Однак повернімося до нічного виходу колони бойовиків із міста. Чому це стало можливим?

■ **Віктор Муженко, позивний «Грім», генерал армії, начальник Генштабу — Головнокомандувач ЗСУ (липень, 2014 — травень, 2019):**

— На аеродромі Краматорська в нас була обмежена кількість людей. Для утримання цього стратегічного об'єкта угруповання було достатньо, а щоб наростити сили — не достатньо. В нас не було такої можливості. Нам потрібно було кілька днів, щоб наростити сили й засоби, перегрупуватися з інших напрямків і закрити цей простір між трасами Слов'янськ — Бахмут і Слов'янськ — Краматорськ. Думаю, вони це чітко розуміли й ухвалили таке рішення в першу ж ніч, коли була загроза повного оточення... Це змусило їх у першу ж ніч покинути Слов'янськ.

Проте одночасно з виходом основної колони в неконтрольовану шпарину противник провів нічну атаку потужної бронегрупи на наш 5-й блокпост на краматорській трасі в районі стели «Слов'янськ». Його гарнізон — рота десантників 25-ї дніпропетровської бригади на чотирьох бойових машинах десанту БМД, взвод добровольців-гвардійців 2-го резервного батальйону та взвод запорізьких міліціонерів, колишніх співробітників розформованого загону міліції спецпризначення «Беркут». Однак проти них під прикриттям піхоти на автомобілях кинули набагато потужніші сили: два танки Т-64, дві бойові машини піхоти БМП-2 і дві бойові машини десанту БМД — майже всю наявну боездатну бронетехніку.

Гарнізон блокпосту №5 біля стели «Слов'янськ» на трасі до Краматорська: десантники 25-ї опдбр, добровольці 2-го резервного батальйону НГУ, міліціонери-спецпризначенці колишнього загону «Беркут» з ГУМВС України у Запорізькій області під командуванням полковника Панченка

Тоді ще підполковник міліції, який згодом став полковником поліції й наприкінці 2019 року завершив службу на посаді заступника начальника поліції Запорізької області, Олександр Панченко був найдосвідченішим військовим усього зведеного десантно-гвардійсько-міліцейського гарнізону блокпосту № 5. Він мав досвід бойових дій і командування спецпідрозділом міліції «Сокіл». Саме Панченко очолив спецпризначенців із розформованого запорізького загону «Беркут», 25 бійців якого зголосилися поїхати під Слов'янськ захищати державу. Вони провели місяць на повністю оточеному й постійно обстрілюваному блокпосту на трасі між Слов'янськом і Краматорськом. У ніч із 4 на 5 липня Панченко взяв на себе командування боєм із набагато більшими силами противника — з танками, БМП і БМД.

■ **Олександр Панченко, позивний «Командир», полковник поліції у відставці, колишній заступник начальника Головного управління Нацполіції у Запорізькій області:**

— Тогда я никого не заставлял ехать в зону проведения антитеррористической операции. Я собрал все свое подразделение и спросил: «Кто со мной поедет в командировку?» Изъявили желание тридцать, а поехали — двадцать пять милиционеров. Так и служили вместе. Семнадцать со мной на пятом блокпосту, остальные — на шестом на горе Карачун. Мы сменили милиционеров спецроты, бывшего «Беркута» из Ивано-Франковска. И они, и мы защищали и отстаивали родную землю. Прошли, можно сказать, ад и вернулись живыми. Шестого июня 2014 года мы — это двадцать пять сотрудников роты милиции специального назначения на микроавтобусе и на легковом автомобиле прибыли в город Изюм. Там нам дали команду

Блокпост №5 сил АТО на трасі Слов'янськ — Краматорськ. Боець спецроти міліції ГУМВС України в Івано-Франківській області А. Левицький рукою зупиняє транспорт для перевірки на тлі бойової машини десанту БМД-2 бортовий номер 761 зі складу 25-ї дніпропетровської опдбр. На першому плані — дротяні загородження для зупинки транспортних засобів. Фото ЕРА /EPG

погрузиться в вертолеты, погрузить боеприпасы. Вылетели мы 7 июня в Славянск. Приземлился вертолет в районе стелы между Славянском и Краматорском, высадились, поменяли Ивано-Франковскую роту полиции специального назначения. Разместились в этой посадке, отрыли окопы и каждый день проверяли тех, кто проезжал через этот пост, а на тот момент уже проезд был запрещен, разрешали только проходить гражданам. Проверяли их личные вещи и паспортный контроль: кто приезжал, заходил, выходил».

Вот здесь развернулись основные события в ночь с 4 на 5 июля 2014 года. Внизу прямо возле дороги стояла наша БМД, в которой находился сержант Бажура, житель Одессы, служил в 25-й бригаде ВДВ. Вот здесь, где вот эти кусты, находился Булгаков

Олег, десантник Максим и сержант Мендель, которого убили в бою. Я находился внизу с Бондаренко Александром, и с этой позиции мы вели огонь по технике и живой силе противника. Бой начался приблизительно в 23:00.

Мы вышли на трассу, по радиации мне сообщили, что со стороны Славянска в сторону Краматорска к заправке уже стоит колонна приблизительно из 70 автомобилей. Свет фар выключен, и слышен гул моторов тяжелой техники. Это подтверждало, что танки и БМП у них есть... Я дал команду сержанту Бажуре занять место в БМД и по команде включить свет, когда будет необходимо. С Бондаренко мы спустились вниз, дал всем команду приготовиться к бою, занять свои позиции. Мы взяли штук шесть гранатометов, около 30–50 гранат РГД-5,

Ліворуч — полковник поліції в запасі Олександр Панченко, на той час — підполковник міліції, командир спеціальної роти міліції. Праворуч — Андрій Ткачук, командир роти десантників 25-ї опдбр ВДВ ЗСУ

к стрелковому оружию было по 15 магазинов с боеприпасами на каждого и ожидали противника. Приблизительно где-то в 23:00 послышался визг резины, и в нашу сторону выдвинулось два легковых автомобиля. Первая была бордовая или темно-красная «Таврия». Я дал вверх автоматную очередь, она не остановилась. За ней следовал автомобиль белый ВАЗ 2110 с маркировкой ГАИ. Я дал опять очередь вверх, она не остановилась. С нее начали стрелять по нам, я открыл огонь по автомобилю. Он остановился, прижался вправо к бордюру, с него выпрыгнули три человека и залегли за трассу. Оттуда вели по нам короткий огонь... После этого я увидел в тепловизор, что в нашу сторону движется танк, а за ним еще стоит колонна техники. Было отчетливо видно эту технику. Я дал команду Бажуре приготовиться, но он впопыхах раньше времени включил тумблер света, чем обозначил меня. Я стоял впереди, напротив танка метров 5–7 от нашего БМД. Тут я понял, что сейчас меня срежут пулеметной очередью и закричал Бондаренку: «Саня, скажи ему, пусть выключит свет фар, потому что он обозначил меня». Но Бажура уже не отвечал ни на что. Я понял, что танк выстрелил, снаряд пошел не в нас, а где-то выше, в деревья. Потом он делает второй выстрел, буквально 2–3 секунды, ну пускай 5 секунд. И пока я прицеливался из гранатомета РПГ-26 в танк, выстрел произошел одновременно — танк стреляет и я стреляю. Танк взорвался. После чего меня откидывает, я падаю за БМД. Александр говорит: «Командир, ты живой?» Говорю: «Да». Мы взяли автоматы и начали стрелять по пехоте, которая двигалась за танком. В это время летит навстречу вражеская БМП-2. Она останавливается за танком и стреляет по нам. Я так понял, они

по радиі попросили евакуацію. По нам огонь противник вел с 30-миллиметровой пушки БМП и пулемета ПКТ. Мы легли за асфальт, прижались к земле, бросали в сторону противника гранаты, стреляли с подствольников. В это время бой немножко утих, выскакивает БМД, она шла где-то метра два от нас, мы с Бондаренко стреляем по ней с автоматов, пехота падает, БМД уходит влево и цепляет проволоку. Ее мы раньше накидали, это проволока-паутина, которую намотало на гусеницы, и бронемашина стала возле наших окопов буквально метрах в десяти от нас. По ней работали наши бойцы, которые рассредоточились дальше по посадке.

У каждого была своя задача, и каждый выполнял ее самостоятельно. Но перед этим я командовал всеми, давал указания: ребята, давайте, не спите,

5 липня 2014 року. Знищена під час нічного бою на блокпосту №5 ворожа БМП-2 з бортовим номером 128 і тілом бойовика біля правого борту. Оглядає картину бою Євген Дейдей, куратор батальйону міліції особливого призначення «Київ-1»

наблюдайте, потому что нас окружают и еще расстреляют с тыла, с флангов, со всех сторон. После чего мы с Бондаренко попытались перейти на другую сторону дороги. В этот момент пролетает ещё одна БМП с бортовым номером 128. Бондаренко подает мне гранатомет, я пытаюсь выстрелить, но гранатомет оказался не взведенным, я его кидаю обратно. Он мне дает другой гранатомет, я взвожу. БМП-2 противника была приблизительно на уровне с нашим БМД, которое стояло возле дороги. Я, прицелившись, выстрелил. Думал, как хоть бы не попасть в свою БМД. И, к счастью, не попал, а попал-таки во вражескую бронемашину. Выстрел пришелся в заднюю часть БМП. Задние люки отпали, и загорелся свет. После этого бронемашина попадает на

5 липня 2014 рік. Підірвана мінним загородженням бронемашина бойовиків БМП під час нічного бою на місці прориву бронегрупи через блюпост №5 на трасі Слов'янськ — Краматорськ. На першому плані — протитанкові міни ТМ-62. Фото Гліба Гараніча, Reuters

минное заграждение, которое ранее поставили саперы — прилетели и нам помогли, дав мины ТМ-62. БМП взорвалась и остановилась в конце наших позиций.

Там, ранее я уже говорил, что Бобырь и Плясовица уничтожили живую силу противника — и на этом у них закончился бой. Мы с Бондаренко начали защищать территорию, увидели в тепловизоре, что в поле лежат три человека, дали команду: поднимайся, ко мне! Поднялись двое, третий не поднялся. Впоследствии это оказался труп какого-то неизвестного нам человека в форменной одежде. Поднялись эти два тела, подошли к нам, и мы увидели, что это девочки. Привели их к себе в окоп, отдали нашим докторам — доктору-десантнику и Зизоре Владу, которые оказали им первую медицинскую помощь, потом накормили их, и они сидели с ними до конца боя. Осмотрев их, мы установили, что одна из них — это оператор «Рен-ТВ» — российского телеканала, вторая — оператор-наводчик, в дальнейшем — снайпер ДНР с подписанным удостоверением Гиркиным-«Стрелковым».

Мы вернулись на свои позиции, я увидел, что нет моих бойцов, и я поинтересовался, все ли живы? Услышал в рацию писк, что-то говорят, но не могу понять. Потом все-таки понял, что кто-то просит помощи. Нашли окоп, где были ребята: Булгаков, десантник Максим и сержант Менедель. Откопал их, вытянул двоих живых: один — тяжело контуженый, другой — тяжело ранен. Мендель был убит — оторвало хлопцу голову тем выстрелом с танка. Оказали раненым медицинскую помощь и вернулись на позицию. Я взял еще с собой пару бойцов, нашли еще двух террористов. Одного пришлось ликвидировать.

ровать, потому что он не сдавался, а мы не видели, что у него в руках, поэтому приняли решение уничтожить. Второй сдался, это оказался корректировщик, который наводил вражеские минометы на наши позиции. Огонь также вели с того поля, в конце которого была лесопосадка — там был миномет, который работал по нам. То есть эту бронегруппу, выходящую через нас, сепаратисты прикрывали с трех точек минометным огнем. Они сначала обстреливали нас минометами, потом пустили бронеколонну, а мы её уничтожили. Они не ожидали, что мы можем тут на блокпосту №5 как-то противостоять их танкам и бронемашинам.

Башта танка бойовиків Т-64, який знищив полковник О. Панченко на місці нічного бою з бронегрупою терористів, що спробувала прорватися через блокпост №5 на трасі Слов'янськ — Краматорськ. На задньому плані — стела з надписом «Слов'янськ». Фото Гліба Гаранича, Reuters

Олександр Панченко особисто з гранатомета РПГ-26 підбив ворожий танк, який через детонацію боекомплекту злетів у повітря, його башта ще довго валялася обабіч дороги. Так само Панченко знищив і другу ціль — ворожу БМП-2. Іншу бронемашину було підірвано встановленим саперами мінним загородженням. Другий танк згодом знайшли неподалік на узбіччі покинутим і неушкодженим — його екіпаж утік. Відтак майже всю бронегрупу бойовиків, які мали прорватися з боєм через наш 5-й блокпост на Краматорськ, було знищено. Ворог втратив зо два десятки загиблих і майже всю бронетехніку. Саме таку картину побачили стомлені, але непереможені десантники, гвардійці та міліціонери на світанку 5 липня 2014 року. Через десять днів, 15 липня 2014 року, полковник Панченко за свої героїчні дії під час спроби прориву бронегрупи бойовиків через 5-й блокпост і за знищення ворожої техніки — танку і БМП-2 — був нагороджений орденом «За мужність» III ступеня.

■ **Віктор Муженко, позивний «Грім», генерал армії, начальник Генштабу — Головнокомандувач ЗСУ (липень, 2014 — травень, 2019):**

— Щодо Гірка й, можливо, його найближчого оточення я б не називав, що це була самовбивча операція. Це був їхній оманливий маневр: було відправлено бронегрупу й частину автомобільної техніки по трасі на Краматорськ, саме через 5-й блокпост, де це угруповання було повністю розбито й знищено. А для Гірка це не було самовбивчим, це був оманливий удар. А от саме територія, про яку я розповідав, він якраз і використав, щоб вийти в Краматорськ. Після того як ми взяли під контроль Слов'янськ і провели його зачистку, в підвалах і будівлях СБУ та мерії ми

знайшли стільки запасів продовольства і боєприпасів, що їм там можна було ще оборонятися тривалий час залежно від інтенсивності цих дій, можливо, навіть тиждень і два, і більше. І ми не думали, що вони так швидко злякаються й вискочать із цього мішка, який було вже уготовано. Але, на жаль, саме у цьому мішку оця горловина чи та дірка була не закрита, і це дало їм можливість вийти.

РОЗДІЛ 17

ПЕРША ПЕРЕМОГА

Отже, у ніч на 5 липня 2014 року стався ніщівний розгром потужної бронегрупи противника з двома танками, кількома БМП і БМД, яка хотіла прорватися з майже оточеного міста через блокпост сил АТО № 5 на трасі Слов'янськ — Краматорськ. Здійснив його героїчний зведений гарнізон захисників: рота армійців-десантників 25-ї опдбр на чолі з Андрієм Ткачуком, взвод гвардійців-добровольців 2-го батальйону оперативного призначення НГУ під командуванням старшого лейтенанта Андрія Тірона та запорізькі міліціонери-спецпризначенці підполковника Олександра Панченка. І це попри те, що з бронетехніки у них було лише чотири БМД. Тобто сили противника були значно більші та потужніші. Перемогти нашим вдалося фактично лише зі зброєю піхоти: ворожу бронетехніку підривали й спалювали суто гранатометами та мінними загородженнями. А ще, поза сумнівом, сміливістю, кмітливістю і самовідданістю у тяжкому нічному бою. На відміну від танкової атаки ворога 26 червня на блокпост № 1 на Рибхозі, у ніч на 5 липня зведений підрозділ сил АТО на блокпосту № 5 не лише не покинув позиції і не дав противнику прорватися, а й знищив фактично всю бронегрупу ворога. Такі змішані армійсько-гвардійсько-міліцейські підрозділи на блокпостах, зрештою, довели свою ефективність.

■ **Микола Балан, позивний «Крим», генерал-лейтенант, командувач Національної гвардії України, у липні 2014-го — заступник командувача НГУ:**

— Командири між собою відпрацьовували взаємодію, підтримували один одного, вчилися один в одного. Я насправді в цьому нічого поганого не бачу. Там ніхто не ділив: свій — чужий, любий — нелюбий, рідний — нерідний. Це, якщо нема чого робити, то «великі» командири, генерали могли ділитися на своїх — несвоїх, рідних — нерідних, а в такій ситуації не розбирали — усі підтримували один одного. Я вважаю, що таке «змішане» несення служби, по-перше, є досить ефективним. По-друге, якщо розмежувати функції, то міліція, нині — поліція, має право зупиняти, перевіряти документи, складати той чи інший протокол, брати участь у так званих стабілізаційних діях, що не можуть робити військовослужбовці ЗСУ. Збройні сили мають певну навченість, вогневу міць, можуть прикрити. Усе таки бронетехніки — тих самих БТР і БМД — було більше в ЗСУ. Нацгвардія, хоч і військовий підрозділ, але із правоохоронними функціями: має право зупинки автотранспорту, огляду, обшуку. Зараз ввели єдину систему, базу даних, і з нею можна було також працювати. Гвардійці її так само мали. Я вважаю це позитивним.

Проте, якби не цей розгром на п'ятому блокпосту, то загалом нічний вихід усього великого угруповання бойовиків із міста проминув би для них майже без втрат. Чому це стало можливим? Ватажок терористів Гіркін визнавав у численних своїх інтерв'ю російським пропагандистам, що протягом останніх днів перед виходом, розуміючи його невідворот-

ність через дедалі щільніше кільце облоги силами АТО, удався до військових хитрощів. Під час спілкування відкритими каналами зв'язку зі своїми спільниками, ватажками загонів бойовиків, він умисно удавав жертвну готовність обороняти місто до останнього. Бо знав про щільний моніторинг українськими спецслужбами за допомогою технічних засобів перехоплення зв'язку всього мобільного трафіку в Слов'янську і навколо міста. І треба віддати належне, йому це вдалося. Основні сили бойовиків разом із цивільними, які їх відверто підтримували, вийшли з міста фактично без втрат шістьма невеликими колонами, які потім об'єдналася в одну велику, через район Черевківка польовими дорогами у Краматорськ.

■ **Віктор Муженко, позивний «Грім», генерал армії, начальник Генштабу — Головнокомандувач ЗСУ (липень, 2014 — травень, 2019):**

— Уже вони не дозволяли собі великих скупчень живої сили, бо розуміли, що будь-яке скупчення одразу являє для них загрозу реального знищення нами. Щодо сприйняття українським суспільством цієї події, то, дійсно, це була перемога. Мова про те, що хтось там вийшов, і ми не досягли того, що планували, уже пішла набагато пізніше. І досьгодні існують різні версії цього виходу. Хто знав, що буде ворожа колона виходити — чому нам не повідомили? У нас тоді такої інформації не було. Взагалі всі рішення тоді приймалися з мінімумом розвідувальної інформації, виходячи з особистого бачення, особистих прогнозів, із можливої тактики дій противника і можливої кількості особового складу того угруповання, яке могло нам протидіяти.

Проте головне запитання: якщо у наших не вистачало наземних сил у цьому районі для контактного останнього великого бою з ворогом, то чи можна було завдати йому більших втрат із відстані: штурмовою авіацією з повітря та артилерією ствольною і реактивною з землі?

Вийшовши вночі зі Слов'янська, бойовики вже зранку на видноті у світлу пору доби стирчали кілька годин на своєму здебільшого цивільному транспорті та з кількома одиницями бронетехніки на центральній площі Краматорська. Потужний вогневий удар по такій цілі міг би завдати їм значних втрат. Проте військове командування сил АТО притримувалося тактики мінімізації обстрілів міської забудови, побоюючись звинувачень у завданні шкоди цивільним. Тобто для того, щоб, припустимо, відкрити вогонь зі ствольної та реактивної артилерії по центральній площі Краматорська, треба було крім точного цілевказування і коригування вогню комусь взяти на себе велику політичну відповідальність. І бути готовим не боятися потенційних звинувачень у руйнуванні центральної частини міста Краматорська і можливих жертв серед цивільних. Тоді такого старшого офіцера у командуванні АТО не знайшлося.

Відтак тому, простоявши зранку на центральній площі Краматорська кілька годин, колона противника довгою змією з кількох сотень переважно цивільних транспортних засобів потяглася за маршрутом Слов'янськ — Краматорськ — Дружківка — Костянтинівка — Авдіївка — Донецьк. Чи можна було цій змії відрубати голову? Адже така перемога була б тріумфальною і, можливо, змінила б хід подальшої історії війни з Росією.

Ось як про це розповідав в інтерв'ю журналісту «Радіо Свобода» Левку Стеку в січні 2020 року тоді полковник Сергій Кривонос. Гарнізон оборонців Краматорського аеродрому, яким він командував, був найближчим до зосередження сил противника вранці 5 липня.

■ **Сергій Кривonos, позивний «Юган», генерал-майор, заступник секретаря Ради нацбезпеки і оборони України, у червні 2014-го — начальник штабу ВДВ ЗСУ:**

— Групи 8-го полку спецпризначення, які працювали у складі основного угруповання, супроводжували колони і теж давали координати. Так само, як і ми, надавали координати пересування цієї колони й вимагали вогню. Проте вогонь не було відкрито, коли противник почав виходити вже із самого Краматорська. На відрізку між Краматорськом і Костянтинівкою достатньо місць, де можна абсолютно спокійно, не боячись уразити місцеве населення, знищити ці підрозділи. І авіація, яка вилетіла (а ми направляли авіацію, координували, куди і як летіти) не відкрила вогонь. Чому? Поставте запитання тому, хто керував загальною операцією, — генералу Муженку. Які мотиви у нього були?! Тому що у мене тоді просто слова закінчилися, і я вже просто відкритим текстом розказав йому, що він нас злив і зрадив... Знаєте, зараз уже час минув. Мені кажуть, якби ти промовчав, то, можливо, у тебе кар'єра склалася б інакше. Я відповідаю на це так: спробуйте ви промовчати, просидівши 47 днів в оточенні й розуміючи, що тобі на допомогу ніхто не прийде у разі загострення ситуації. А так воно й було реально. І коли за твоєю спиною стоять підлегли, які з тобою плече в плече обороняли цей аеродром. Рівень сприйняття реалій тоді значно був гострішим, ніж тепер. Це зараз ми можемо спокійно розмірковувати, це зараз ми можемо спокійно аналізувати, а тоді не було напівтонів, а було або чорне, або біле. Якщо ви не знищуєте ворога, то ви або сприяєте ворогу, або нас зраджуєте. Тому так тоді й було сказано...

Якщо б по колоні був завданий якісний і професійний вогневий удар і противник зазнав би серйозних втрат, я думаю, що вони б не зупинилися в Донецьку, а мчали б напевно до самого Ростова. Чому? Тому що досвід інших країн показує, що з терористами не варто вести переговори, терористів треба знищувати. І, зрозумівши силу нашої влади, силу нашої армії, вони не зупинялися б. Вони б розуміли, що всюди, де б їх не наздогнали, на них чекатиме кара. Кара за те, що вони роблять на нашій землі.

П'ятого липня зранку після більш ніж двох із половиною місяців окупації у звільнене місто сили АТО заходили без бою з кількох напрямків. Десантники та спецпризначенці висувалися з напрямку основної траси М-03 через район Славкурорту. Рухалися всі у бойових порядках

5 липня 2014 року. Командир 2-го батальйону оперативного призначення НГУ Андрій Тірон, позивний «Ірак», у складі штурмової групи на шляху до Слов'янська на трасі М-03 із танком Т-64. Фото одного з бійців

напоготів, бо скрізь чекали на засідки. Найпідозріліших місцевих мешканців-чоловіків про всяк випадок ввічливо клали на землю і ретельно розпитували, чи, бува, не бачили когось підозрілого. Проте ніякого організованого спротиву вже не було. Ось як про цей ранковий вхід у місто розповідає Андрій Тірон, тоді старший лейтенант і командир добровольців 2-го батальйону оперативного призначення НГУ. Його підрозділ, сформований із добровольців, ще наприкінці травня 2014 року, одразу після загибелі генерала Кульчицького, змінив на позиціях навколо міста 1-й резервний батальйон гвардійців.

■ **Андрій Тірон, позивний «Ірак», у липні 2014 року — командир 2-го батальйону оперативного призначення НГУ:**

— Це був ранок 5 липня 2014-го року. Я повернувся з Києва. Отримавши нові вказівки та завдання щодо дій мого батальйону від міністра внутрішніх справ Арсена Авакова, я прибув у розташування штабу свого батальйону на 3-й блокпост так званий БЗС. Одразу ж отримав доповідь про те, що двоє наших розвідників повели групу армійського спецназу через район Славкурорт до міста. Потім я вирушив на блокпост №3А, де безперервно точились бої. Прибувши на місце, побачив, що хлопці починають екіпіруватися. Командир цього укріпрайону від ЗСУ повідомив, що є команда для військ йти на штурм Селезнівки. Це село розташоване на трасі М-03 перед Семенівкою, що була найукріпленішою бойовиками брамою до міста. Тоді я прийняв рішення зібрати всіх добровольців-гвардійців із найближчих блокпостів і йти в атаку також. Цей наказ стосувався і штабу нашого 2-го батальйону. У бік Семенівки ми вирушили за загальною коман-

дою основною трасою. Перед нами йшов танк Т-64. До речі, ним командував наш гвардієць, який замінив пораненого штатного командира. Оскільки боєць нашого батальйону проходив строкову армійську службу як командир танка, для нього не було складно робити це тепер.

Це була найдовша, найстрашніша і найтихіша дорога в моєму житті. Вона проходила через поля, де-не-де з болітцями, високим дорожнім насипом, де у разі обстрілів просто не було де сховатися від куль ворога. Ми були як на долоні. Наша група добровольців із НГУ швидко відірвалася уперед від основних сил, оскільки ми йшли за танком і тримали високий темп.

Дійшовши до річки, побачили, що міст через неї був підірваний. Спускатися до нього без попередньої інженерної розвідки я заборонив, остерігаючись замінування.

Зайнявши оборону обабіч дороги від мосту, ми дочекалися, коли підійдуть основні сили і почнуть робити переправу на протилежний бік ріки. Поки працювали інженери, мені довелося повернутися у розташування штабу на блокпост №3. Там до мене підійшла ініціативна група бійців нашого батальйону з проханням дозволити їм піти у місто саме через Славкурорт. Зваживши всі факти та отримавши доповідь про те, що немає жодних відомостей від наших розвідників, які повели групу спецназу, я припустив, що, можливо, вони потрапили у засідку або ж в оточення. Маючи вже досвід визволення наших оточених військових у районі Славкурорту, я прийняв рішення йти слідом через цей в'їзд у місто для підтримки наших.

Діставшись до Славкурорту, ми обстежили його та не знайшли ніяких доказів перебування тут наших.

Згодом ми пішли в напрямку церкви, що стояла на березі солоного озера. Тієї самої церкви, з купола якої сепарські спостерігачі коригували вогонь по наших позиціях.

Минувши церкву, вийшли на блокпост сепаратистів. Там побачили перших людей, які вручну розбирали блокпост, тим самим відкриваючи нам дорогу. Так ми опинились уже у самому Слов'янську. Мапи міста у нас не було, саме місто нам не знайоме. Зателефонував тодішньому секретареві РНБОУ Андрію Парубію (я був під його началом у силах Самоборони Майдану). З ним не говорив, ми просто кричали з радощів, що вже наші сили у місті. Потім я отримав завдання йти в слов'янське СБУ, шукати полонених, можливо, вони там залишилися.

Ми блукали містом, подекуди зустрічаючи напівоголених поодиноких чоловіків. Тоді ми думали, що у них «сепари» позабирали одяг. Проте згодом, коли почали масово знаходити військове обмундирування «сепарів», зрозуміли, що то були залишки бойовиків, які намагалися розчинитися у місті та втекти.

Десь через півтори години зустріли передову групу армійців-десантників із Житомирської 95-ї оаебр ВДВ, від них отримали інформацію про втечу Гірка з основними силами. Вочевидь саме зараз треба було займати місто і його основні споруди. Оскільки ми його зовсім не знали, мені коротко, на словах, пояснили, де розташовано управління СБУ, яке було штабом Гірка, і ми розійшлись: десантники пішли на центральну площу до міськвиконкому, а ми — до управління СБУ.

Згодом нам почали зустрічатися перші місцеві жителі, які розповідали, де жили і де можуть ще ховатися бойовики. Інформації про це було стільки, що я відчув

реальну загрозу для наших військ потрапити у пастку. Проте побоювання виявилися марними. Прибувши до визначеного кварталу, ми спішилися з транспорту і почали зачистку сусідніх споруд і саму будівлю міського СБУ.

Насамперед наказав підняти наш синьо-жовтий прапор як символ перемоги. Хлопці знайшли стяг. Проте, щоб його підняти, треба було залізти на дах споруди. Зметикувавши, що того, хто вивішує прапор, можуть легко вбити, якщо вороги ще поруч (чомусь згадалися в ту мить фільми про війну), я забрав у бійця прапор. Ми опинились на даху СБУ. Навкруги то там, то тут було чути автоматні черги. А на даху, як на зло, не було жодної антени чи щогли, до якої можна було б прив'язати прапор. Розуміючи, що довго не можна тут залишатись, я прив'язав прапор до стволу свого автомату. Піднявши його над головою, закричав: «Слава Україні!», усвідомлюючи, що, якщо зараз буде влучний постріл, то мені кінець. Насправді це був немов бойовий клич для всіх, хто був біля нас, біля будівлі СБУ і для всіх мешканців Слов'янська. Ми — гвардія, ми — українці звільнили місто від московських окупантів.

До нас почали підходити люди й питати, чи не бачили ми їхніх родичів, яких сепаратисти забрали у підвал СБУ? Доносили різну інформацію про їхні звірства в окупованому місті. Зустріли бабцю, яка здивувалася, побачивши нас. Дізнавшись, що ми гвардійці, виказала осторогу, чи не розстріляємо ми її. Адже ворожа пропаганда втокмачувала місцевим, що буцім-то гвардійці вбивають мирних жителів. Проте, відчувши нашу миролюбність, вона пригостила нас печивом зі своїх клумаків, бо була переконана, що ми дуже голодні.

Нині згадуєш події тих днів без жодних емоцій. А тоді це реально було таке піднесене відчуття, наче ми започаткували велику українську перемогу.

Згодом я дав команду всім вільним від несення служби гвардійцям йти на кинуті ворожі позиції, з боєм чи без бою займати основні об'єкти міста, а також займати кругову оборону й чекати на підкріплення. Тоді ж не було нічого достеменно відомо про деталі виходу Гірка з міста: він втік чи частково залишив своїх людей. Ми йшли містом, наче на смерть, за принципом «тут і зараз». Ми не хотіли вже відступати і думали про бої в місті, наче у Сталінграді. А коли я вивішував прапор, була одна картина перед очима: як вивішували прапор на німецькому Рейхстазі. І були відчуття такі самі, певно, як у тих радянських бійців: тут і зараз, ні кроку назад. Ми всі так думали. Це важ-

5 липня 2014 року. Командир 2-го батальйону оперативного призначення НГУ старший лейтенант Андрій Тірон, позивний «Ірак», виходить із будівлі управління СБУ м. Слов'янська з трофеями: прапорами сепаратистів. Фото одного з бійців

ко пояснити, коли йдеш в один кінець. Ми ж нічого не знали, де противник, чи пішов він остаточно, що залишив після себе? Ми просто йшли, щоб знайти й знищити ворога. Це важко передати словами, той настрій ігнорування власної смерті заради високої ідеї Української нації. Ось це і є дух добровольця!

Поодинокі бойовики загальною кількістю у кілька десятків осіб, яких кинули напризволяще їхні командири під час поспішного відступу, намагалися швидше сховатися, а не воювати. За поодинокими винятками. Періодично штурмові групи сил АТО, які заходили в місто, зустрічалися зі спорадичним ворожим вогнем. Проте його було швидко придушено. Великих осередків спротиву вони собою на являли. Найзухвалішою була спроба знищення командування сил АТО на чолі з міністром оборони Валерієм Гелетеєм бойовиком-одинаком із гранатомету РПГ-18 «Муха». На

центральной площі міста він вискочив ніби нізвідки з боку церкви і намагався поцілити у групу військових, які тількино прибули туди. Од-

5 липня 2014 року.
Застрелений
військовослужбовцем сил
АТО бойовик-гранатометник із
м. Макіївки на центральній
площі Слов'янська під час
невдалої спроби замаху на
групу старших офіцерів на
чолі з міністром оборони
В. Гелетеєм. Фото Цензор.нет

разу кілька бійців відкрили вогонь на ураження і застрелили сивочолого бойовика-невдачу. Він став останньою жертвою боезіткнень у самому Слов'янську.

Державний прапор над міським виконкомом Слов'янська піднімала група бійців, серед яких був полковник Влад Волошин, який тоді працював військовим кореспондентом. Фактично він очолював Центральну телерадіостудію Міністерства оборони України. Окрім автомата, його зброєю була відеокамера, яка і зафіксувала історичний момент входження штурмових груп десантників і спецпризначенців у місто та підняття прапора над ним. Ось як він про це розповідав газеті «Сегодня».

■ **Владислав Волошин, полковник у відставці, у липні 2014-го — військовий кореспондент Центральної телерадіостудії Міністерства оборони України:**

— Бойовики добре розуміли, що місто оточене й утримувати його безглуздо.

Танк Т-64 ЗСУ сил АТО входить у звільнене місто Слов'янськ. Фото Олексія Лебеда

За кілька днів до визволення міста ми з розвідниками ходили околицею і ловили тих, хто намагався вийти з міста. Затримали кількох осіб. Я був у тій штурмовій групі, де був наш спецназ. Ми заходили з боку 3-го блокпоста, неподалік заправки — так званого БЗС. Заходили ми на бронетранспортерах із боку Славкурорта. Я їхав на броні першого БТРа. Покинуте місто створювало гнітюче враження. Взагалі в Слов'янську до нашого повернення довгий час не було води й електрики. Мирні мешканці від цього дуже страждали. Наша група дійшла майже до самого центра. Там ми побачили великий укріплений район, на якому навіть стояла артилерійська гармата. Проте це була знята з якогось пам'ятника неробоча гармата, фактично муляж. Саме тоді неподалік від мене пролунав вибух. Хтось штовхнув мене на землю,

Залишки барикади бойовиків зі старою неробочою гарматою часів II Світової війни, знятою з невідомого монумента і виставленою для залякування сил АТО у разі штурму міста. Фото Олексія Лебеда

5 липня 2014 рік. Полковник
В. Волошин (ліворуч) із
бійцями НГУ: І. Журавльовим
(праворуч) і В. Ковальчуком
(у центрі) після підняття
прапора на даху мерії
м. Слов'янська

а один із наших хлопців відкрив у відповідь вогонь із ручного гранатомета РПГ-18 «Муха». Я отримав контузію, наслідки якої відчув уже пізніше, бо тоді мене переповнював адреналін.

Місто було укріплене кількома лініями оборони. На перехрестях — складено барикади, викопано траншеї, створено укріплення. Уявіть собі: щодня ви бачите з вікон цю обстановку, і вам кажуть, що ось-ось прийдуть «укропи» і вас від них будуть захищати. Звичайно, люди боялися цих грізних «укропів», проти яких зводяться настільки міцні укріплення. Коли наша штурмова група просувалася містом, нас на велосипеді наздогнав чоловік похилого віку. Він витягнув пом'яту пачку сигарет і почав нам їх пропонувати: «Хлопчики, рідненькі, я так на вас чекав. Ось, візьміть все, що маю». Потім бабуся встала перед спецназівцями на коліна, осіняючи їх хресним знаменням. І таких зворушливих епізодів тільки ми бачили шість або сім.

Коли ми увійшли в місто, жителі були за нас. Життя під владою «ДНР» їх дуже дістало.

Тоді ми разом із моїми товаришами Іваном Журавльовим і Василем Ковальчуком вирішили поставити український прапор над міськрадою. Один із міліціонерів, які взялися нізвідки і казали, що вийшли ніби як охороняти покинуту споруду мерії, взявся нас провести на дах, попередивши, що багато кабінетів будівлі заміновані. Мені крикнули, щоб я там нічого не чіпав — кожен предмет інтер'єру міг бути замінований.

■ Петро Порошенко, Президент України (2014–2019):

— Я пам'ятаю: генерал Балан із НГУ доповів, що війська можуть заходити, і начальник Генштабу Муженко мені доповів, що група з 50 спецпризначенців

Покинута незаконними збройними формуваннями у Слов'янську зброя і боєприпаси. Фото Олексія Лебеда

спільного загону з 8-го Хмельницького полку, 3-го Кіровоградського полку і 140-го Центру спецпризначення першим увійшла на тягачах МТЛБ, так званих «мотолигах», у місто, підтвердила те, що війська можуть заходити. Було ще відкрито артилерійський вогонь, за доповіддю командувача АТО, по колоні противника, яка рушила зі Слов'янська, і для мене особисто це і стало початком визволення окупованого Донбасу.

■ **Микола Балан, генерал-лейтенант, командувач Національної гвардії України, у липні 2014-го — заступник командувача НГУ:**

— Заїхати у місто було нереально: скрізь барикади, дороги заповнені сміттям, перегороджені бетонними блоками, обірвані проводи від електромереж, світла немає. Жахлива була картина. Ми окраїною Слов'янська проїхали, і потім поступила команда, що буде міністр оборони й будемо безпосередньо заходити у центр Слов'янська. Я сформував групу з військовослужбовців Східного ОТО НГУ, від міліції були представники, працівники ДАІ, вони були як водії у нас там частково. Потім міністр внутрішніх справ сказав, що направляє заступника, але я тоді заступника не дочекався, ми зайшли безпосередньо у місто з міністром оборони, начальником Генерального штабу, водночас у всіх квадратах міста проводилися вже профілактичні заходи. Пішли на центральну площу, підняли прапор. Потім під'їхав заступник міністра внутрішніх справ Яровий, я його зустрів, подивилися на стан мерії, де міська рада і виконком. Там, звичайно, було дуже багато зброї, боєприпасів різних. Я доповів командувачу НГУ Полтораку, що, напевно, нам

уже недоцільно відходити звідси, залишати населений пункт, однаково нам тут доведеться базуватися. І треба створювати підрозділ, а ліпше — військову частину НГУ у Слов'янську. Я погодився. Наказав шукати місце для постійної дислокації. Нам запропонували приміщення місцевого технікуму. Забазувалися там, а далі було прийнято рішення про постійне місце дислокації. І вже фактично з того самого дня у нас почалася планова служба у Слов'янську, тобто у кварталах, квадратах, будинках, на об'єктах почалися перевірки, зачистки, розмінування — занадто багато було роботи саперам. Як приклад наведу таке: коли ми вийшли підняти прапор, була загроза вистрілу з РПГ — вискочив чоловік із зведеним гранатометом, але бійці полку спеціального призначення із ЗС вчасно відреагували, і його було знищено. Коли заходили в той самий день подивитися територію, то начальник інженерної служби достеменно години дві стягував міни, і хибні, і справжні, і танкові — різні, розтяжки, гранати... Різними методами група розмінювала, щоб можна було зайти.

Те, я вже казав, що після Слов'янська було зроблено багато висновків щодо виконання служби на блокпостах. Друге, я зрозумів остаточно, що повинні бути готові одразу гуманітарні колони, які мають одразу за військами заходити і надавати допомогу. Мені доводилось приймати самому рішення. У Слов'янську тоді був один магазин, у якому не було, що купити. Навіть, якщо даєш 100 грн людям, кажеш: ідіть, купіть хліба. Їм не треба було грошей, тому що нема, де купити хліба.

Мною було прийнято рішення щодо видачі всіх сухих пайків мирним жителям. Це було зроблено того самого дня. Люди боялися. І протягом годин

двох, коли ми перебували, жодної людини на вулиці не було. Потім почали вже підходити місцеві жителі маленькими групками, а потім ближче і ближче, почали спілкування вже десь наприкінці дня, ближче до вечора. Те, що люди пережили, згадували, хто їх ображав, яким чином, але це все таке — цим повинні вже компетентні органи займатися. Те, що у них основне було: треба воду, світло і треба нагодувати. А до цього ми були не готові. Доводилось швидше приймати рішення щодо підвозу сухих пайків, електростанцій, розгортання польових кухонь особовому складу. Потім зателефонували, сказали, що везуть борошно, харчі. ДСНС підключилися, вони почали роздавати, гвардійці розвантажували, охороняли, і так потихеньку почали налагоджувати роботу.

5 липня 2014 року. Заступник міністра внутрішніх справ України Сергій Яровий (ліворуч), міністр оборони України Валерій Гелетей (у центрі) та Микола Балан, нинішній командувач НГУ (праворуч) спілкуються з журналістами на центральній площі звільненого Слов'янська. Фото Олексія Лебеда

■ Арсен Аваков, міністр внутрішніх справ України:

— А когда зашли в Славянск и увидели несколько обрушенных домов и этих брошенных стариков, узнали, что нет ни электричества, ни воды, и забаррикадировано все здание горсовета. Посредине этот Ильич стоит, которого потом снесли. Это тяжёлые дни были и тяжелейшая работа. Тогда я для себя понял, что война не заканчивается освобождением города...

Прибыл Чечеткин, нынче он глава Госслужбы чрезвычайных ситуаций. Тогда полковник или даже подполковник он был, я не помню. И я сказал: «Коля, надо разминировать подстанции, нужно дать воду и электричество. И ещё смотри, тут справа обвалившийся дом, с ним надо что-то сделать. И он не спал, не ел, занимался этим. Зато показал себя, как достойнейший человек, как офицер, справившийся с задачей.

Міністр внутрішніх справ України Арсен Аваков із радісними мирними мешканцями на центральній площі звільненого Слов'янська. Фото Олексія Лебеда

На центральній площі почали роздавати гуманітарну допомогу. Місто патрулювали міліціонери новосформованого міліцейського добровольчого батальйону «Київ-1». Вони разом із армійцями брали участь у штурмі та зачистці Миколаївки. Проте головним викликом безпеки вже був не ворог, а те, що він по собі залишив.

■ **Микола Чечьоткін, голова Державної служби з надзвичайних ситуацій України:**

— По-перше, місто було забарикадоване повністю. Усі перехрестя були в барикадах. По-друге, велика кількість зброї просто лежала на землі, ніхто її не підіймав, ніхто її не чіпав. По-третє, занадто багато боєприпасів і вибухонебезпечних предметів, які були у бойовиків. Не можу не сказати слів про наших рятувальників, які з перших годин почали роботи насам-

Хліб як гуманітарна допомога для змучених облогою мирних мешканців міста.
Фото Олексія Лебеда

перед із розмінування території, тому що практично всі барикади, які були на території міста, були заміновані. До того ж — як Бог на душу положить. Там, з тієї сторони, не на кожній барикаді був професійний військовий, який міг професійно закласти вибухівку. Проте, наприклад, граната Ф-1 лежала без кільця, треба було тільки доторкнутися і стався б вибух. У таких умовах працювали наші піротехніки. Я вже не кажу про розмінування колосальних територій, таких як у Семенівці територія психіатричної лікарні, яка практично була зруйнована.

До того ж відновлення лінії електропередач — це не така проста справа. Щоб відновити лінію електропередач, треба було всю територію — 10 м ліворуч–праворуч — усю дистанцію перевірити і розмінувати».

5 липня 2014 року. Сили АТО входять у Краматорськ. Фото Олексія Лебеда

Для сил АТО критично важливим було не просто отримати повний контроль над Слов'янськом, а й закріпити цей успіх, швидко розвинувши переможний наступ. Відтак одразу ж армії та гвардійці пішли на сусідній, розташований на відстані одинадцяти кілометрів Краматорськ. Це велике промислове місто із провідним у вітчизняній машинобудівній галузі потужним підприємством НКМЗ (Новокраматорський машинобудівний завод) так само перебувало під контролем бойовиків. Проте увесь час його окупації бойовиками сили АТО зберігали контроль над нашим стратегічним форпостом у цьому районі — Краматорським аеродромом. Його обороняв зведений підрозділ під командуванням тоді ще полковника, начальника штабу ВДВ ЗСУ Сергія Кривоноса: десантники Житомирської 95-ї оаебр, Дніпропетровської 25-ї опдбр, спецпризначенці 8-го Хмельницького і 3-го Кіровоградського полку спецпризначення, а ще військовослужбовці Повітряних сил із 85-ї авіаційної комендатури. Загалом — 182 солдати та офіцери. Їм вдалося не лише ефективно обороняти великий за площею стратегічний об'єкт у повному ворожому оточенні протягом 47 днів. Не тільки провести понад 16 боїв і пережити близько 60 обстрілів і вогневих нальотів без жодного загиблого, а лише з одним пораненим і чотирма контуженими. Проте й постійно використовувати аеродром як плацдарм для нанесення противнику дошкільних ударів. Відтак логічно, що саме військові з нашого угруповання на аеродромі Краматорська, а саме група спеціального призначення під командуванням «Кедра» першими вступили до міста і першими підняли над ним прапор і дочекалися підходу основних сил зі Слов'янська.

■ **Позивний «Кедр», підполковник, офіцер Командування Сил спеціальних операцій ЗСУ, повний кавалер Ордена Богдана Хмельницького:**

— Третьего июля «сепары» начали обстреливать аэродром большими 120-мм минами. Мы не могли понять, почему они сами в атаку не лезли, но обстреливали постоянно? Было по 5–6 обстрелов в день, хаотично валили по всему.

Потом пришла информация от патриотически настроенных граждан Славянска и Краматорска о том, что колонна разной техники (в основном гражданской, военной было немного) выдвигается из города Славянска и выстраивается. Мы вышли на Краматорский бульвар № 1, в балку, и на расстоянии где-то метров 700 в бинокль наблюдали всю эту колонну. 4 июля эта колонна выстроилась уже полностью. И тогда в городе Краматорске появились на автосалоне «Талисман» 4 бронетранспортера с российскими опознавательными знаками. Только сами флаги на бронетехнике были зарисованы какими-то квадратиками, крестиками. Ну и говорили, что были российские солдаты. Знаю, что по ним отработала артиллерия 95-й оаембр с горы Карачун. Мы не могли этот огонь корректировать, потому что не видели его, а только слышали. Артиллерия отработала, по итогу мы узнали, что покосило немножко осколками сам автосалон «Талисман». Один снаряд ушел в город и попал в девятиэтажку. Никто тогда не пострадал, но верхний этаж дома потом пришлось ремонтировать. После этого по городу огонь прекратили. Никто больше в город не стрелял.

А «сепары» воспользовались этим и периодически минометами отрабатывали в город, чтобы

настроить против нас жителей. 4 июля вся эта колонна выстроилась, я лично лежал в 700 метрах от этого места, чтобы, если понадобится, дать целеуказания и их «отработать». Ни женщин, ни детей мы там не видели. Было очень много автобусов с вооруженными людьми, они очень долго чего-то ждали. Потом такой же колонной 5 июля начали выходить из города. И тогда Кривонос спросил нас: «Добровольцы есть в город войти первыми?» «Есть, конечно же!» И мы на двух БТРах, на самоходном миномёте НОНа и на БМД, вошли в город, благодаря жителю города Краматорска, который сидел в первой машине и проводил нас мимо блокпостов по тем улочкам, которых мы не знали. Мы выехали на центральную площадь к администрации, никакого сопротивления вооруженного нам не было, но выходили люди в форме с георгиевскими ленточками без оружия. Сначала встретили нас, не поняли, а потом начали бежать.

Администрация города была заминирована танковыми фугасами, которые привести в действие должны были звонками на мобильные телефоны. Пулеметчик наш из второго отряда Ян Шаповал заметил автомобиль «Субару» старенький. У него на панели 8 мобильных телефонов лежало. Шаповал «отработал» из пулемета ПКМ по этой машине корб полностью, то есть ленту на 100 патронов всадил в эту машину.

Прапорщик Михайлюк и солдат Остапов водрузили флаг Украины над Краматорском. Прапорщик Михайлюк первым увидел фугас на втором этаже. И пока они ставили флаг на крыше здания на центральной площади, я вынес этот снаряд танковый. Миша вынес второй. Мы положили оба фугаса в не-

работающий фонтан напротив администрации. Потом нам была команда отойти, потому что «сепары» с Артемовского переезда со стороны города Дружковки своими силами решили чуть-чуть развернуться, видимо, думали нас атаковать. Им тогда сказали, что «укропов», то есть нас, в город мало зашло. Мы вышли на перекресток, никакой стрельбы не было. Мы их видим, и они нас видят. Вот так полтора часа мы стояли и друг на друга смотрели. Дистанция полтора километра, ну, может, километр. Из автомата стрелять бесполезно — далеко. Боеприпасов крупных калибров у нас и так было немного. Мы стояли и смотрели, они развернулись и уехали. Мы же вернулись в Краматорск. Вскоре подошла колонна во главе с министром обороны Гелетеем, начальником

5 липня 2014 року. Автор фотографій до цієї книжки, військовослужбовець, пресофіцер НГУ Олексій Лебедь у Краматорську на тлі будівлі міської адміністрації міста. На дорозі перед нею горить покинутий автомобіль-позашляховик, він був підірваний танковим пострілом через ризик замінування

Генштаба Муженко, подъехали бойцы НГУ, Волошин из «Омеги» был. Они четырьмя этими БТР-4 заехали, перекрыли площадь и уже потом просто началась элементарная зачистка города по информации жителей.

Я думаю, сепары за полторы недели перед своим выходом уже знали, что уйдут. Мы уже поняли потом, что они готовятся к чему-то. Тогда сепары начали отжимать у гражданских людей машины, и местное население вообще встало на дыбы. Просто подходили, забирали машины, в своих корыстных целях начали грабить квартиры, рестораны. Краматорск вообще-то богатый город. Они начали грабить все подряд. Ювелирные, меховые магазины. Мы находили кинутые машины с кучей бирок от ювелирных изделий в багажниках. Министр внутренних дел Арсен Аваков познакомил нас тогда с начальником милиции Колупаем, группой Аброськина. Он приехал и бойцы черниговского милицейского «Беркута» еще подъехали — очень порядочные ребята. Они организовали ночное патрулирование, чтобы в городе было спокойно, и боролись с мародёрством. Очень быстро навели порядок.

Символічно, що війна України за Незалежність від споконвічного російського ворога розпочалася у місті Слов'янську, сама назва якого є символом колись спільного із ним цивілізаційного простору. Два з половиною місяці окупації наочно показали примарність цього міфу. Безпідставні арешти, жорстокі катування, позасудові страти, підступні засідки. Протягом цього часу Україна пройшла складний шлях від повної розгубленості перед жорстоким і потворним обличчям «руського міра» до максимальної мобілізації; від зради і втрати бронетехніки — до героїзму

і самопожертви; від болю втрат — до радості перемог. Так, не було військового тріумфу, але було звільнення великих територій: на плечах гіркінців українська армія після Слов'янська взяла лише на Донеччині Краматорськ, Дружківку, Костянтинівку, Торецьк, Бахмут і Авдіївку. На Луганщині звільнили Сіверськ, Рубіжне, Северодонецьк і Лисичанськ. Слов'янськ став символом тяжкої, вистражданої перемоги і неодмінного звільнення всієї української землі від агресора.

Післямова

Довгі 85 днів — із 12 квітня по 5 липня 2014 року — місце на самому Півночі Донецької області, районний центр Слов'янськ, у якому проживало до війни понад 100 тис. громадян України, перебувало під російською окупацією терористичного незаконного збройного формування (НЗФ), яке очолював полковник ФСБ у відставці, громадянин РФ Ігор «Стрелков»-Гіркін.

Спочатку це був диверсійний загін «Крим» у складі 52-х добре озброєних і оснащених російських бойовиків, сформований ним на тимчасово окупованій території Автономної Республіки Крим за підтримки та сприяння колабораціоніста, самопроголошеного голови ради міністрів «республіки Крим» Сергія Аксьонова. Згодом банда збільшилася до великого підрозділу під назвою «Слов'янська бригада» загальною кількістю до 1500–2000 бойовиків — головню в результаті прибулих із території РФ найманців, одурманених агресивною пропагандою. Так само чимало в лавах бойовиків було й місцевих громадян України, мешканців Донбасу. Свідомість більшості з них було затьмарено страхом перед буцім-то «фашистською загрозою», «бандерівцями», «правосеками», хунтою й іншими міфічними ідеологічними конструкціями, які активно продукувала й упрводжувала російська пропагандистська комунікаційна армія в нічим не захищений медіапростір Донбасу, таким чином впливаючи на місцеве населення. Місцеві політичні еліти, які здебільшого належали до політичного

середовища збанкрутілої Партії Регіонів і їхнього лідера — президента-втікача й зрадника Віктора Януковича, або відверто потурали агресивним діям загарбників, або нічого не робили, й таким чином сприяли розгортанню антидержавного гібридного заклоту.

Політичну, ідеологічну та комунікаційну координацію дій Гірка в Слов'янську на початку операції здійснював із Донецька так само громадянин РФ Олександр Бородай — політтехнолог, терорист, один з ідеологів концепції побудови Новоросії шляхом відторгнення від України східних і південних областей, який самопроголосив себе «прем'єр-міністром ДНР» й організовував головну для сепаратистів політичну подію — «референдум» 11 травня.

Обрана ватажками бойовиків і їхніми кураторами зі спецслужб Російської Федерації стратегія антидержавного заклоту на українському Донбасі передбачала застосування соціально-політичної інерції незаконної анексії Криму Росією як довгоочікуваної події для населення Донецької та Луганської областей і бажаного ним для повторення аналогічного сценарію. Критично важливим для реалізації задуму такої багаторівневої гібридної агресії стало маскування російського впливу на антидержавні процеси, пошук і висування для політичного керівництва заклотом саме місцевих лідерів. Це — усунення від політичних процесів, часто силою, іноді з власної ініціативи, легітимних на той час місцевих керівників і призначення так званих «народних» губернаторів, голів адміністрацій, мерів. Передбачалося для формування силової основи антидержавного заклоту з подальшою перспективою його перетворення на руйнівний для української державності політичний процес, залучення якомога ширших верств місцевого населення в лави НЗФ, їх активну участь у бойових діях проти силових підрозділів законної на той час влади. Її уособлювали політичні лідери Революції Гідності:

• Голова Верховної Ради України, що за Конституцією виконував обов'язки Президента у статусі Верховного Головнокомандувача ЗСУ, Олександр Турчинов;

- Секретар РНБОУ Андрій Парубій;
- Прем'єр-міністр Арсеній Яценюк;
- міністр внутрішніх справ Арсен Аваков;
- та ін.

Щодо них активно використовувався російський пропагандистський наратив «хунта», який мав очевидну негативну конотацію та був дуже зручним за відсутності законно обраного та визнаного світом глави української держави до 7 червня 2014 року — часу інавгурацій Президента України Петра Порошенка.

Вербування у лави терористів проводили активно й цілеспрямовано з метою створення ілюзії широкого всенародного повстання через формування так званого «народного ополчення», яке насправді було звичайним НЗФ. Однак розрахунок на таку масову народну підтримку з боку місцевих мешканців фактично не виправдався. Ані серед еліт, ані серед пересічних мешканців Донбасу не було достатньої кількості рішучих і мотивованих лідерів і рядових бойовиків. До їхніх лав задля пограбунку й наживи у смутний час вакууму влади в період дочасних виборів Президента України, паралічу або переходу на бік ворога деяких представників офіційних владних інституцій активно долучалися різного роду місцеві кримінальні ватажки, бандитські елементи, алко- і наркозалежні особи, люмпени й маргінали. Найяскравішим уособленням цього був наркозалежний місцевий пройдисвіт — «народний мер» Слов'янська В'ячеслав Пономарьов, якого згодом за мародерство були змушені прибрати з лідерської посади. Згодом він перебрався до Росії. Фактично, якби не такі російські ватажки, як Гіркін, що неодноразово жалівся на брак лідерів і небажання місцевих воювати, якби не такі активні російські найманці, як

той самий командир бойовиків Арсен «Моторола»-Павлов і їхні поплічники, вчиняти заколот і руйнувати Україну на Донбасі не було б кому.

Диверсійна тактика дій загону «Крим» Гірка полягала в стрімкому збройному ударі та захопленні приміщень місцевих відділків міліції, встановленні повного військового й політичного контролю над усією густонаселеною міською агломерацією Слов'янська, Краматорська, Лимана, Ямполя, Дружківки й Костянтинівки, а також в обов'язковому заволодінні міліцейською зброєю, боєприпасами та спецзасобами, роздаванні їх так званому «народному ополченню»; розширенні бази його соціальної підтримки; обґрунтуванні й виправданні антидержавних злочинних дій шляхом експлуатації фобій місцевого населення перед патріотичними політичними силами — переможцями Революції Гідності. Надалі саме російські загарбники продемонстрували рішучість і здатність першими відкривати вогонь на ураження щодо військовослужбовців сил АТО.

Нарощування сил і засобів терористичного угруповання Гірка в місті відбулося внаслідок одиничного випадку роззброєння та заволодіння бронетехнікою (БМД і НОНА) і боєприпасами військовослужбовців 25-ї опдбр ВДВ ЗСУ 16 квітня у Краматорську. Надалі це відбувалося в результаті налагодження каналу постачання бойовикам зброї, боєприпасів й особового складу через територію, контрольовану терористичним загonom «Призрак» ватажка Олексія Мозгового з агломерації Лисичанськ — Северодонецьк на території Луганської області через Лиман, Миколаївку, Ямпіль, Сіверськ і далі до російського кордону в пункті пропуску «Ізварине». Військово-політичне керівництво України розумно обрало тактику тривалої та виснажливої для загарбників міста облоги, а не блискавичного штурму з уведенням військ у Слов'янськ. Таким чином було досягнуто кілька таких важливих цілей:

— блокада поширення сепаратистської зарази в напрямку Ізюм — Чугуєв — Харків і північних районів Луганської області;

— формування й розгортання додаткових ударних сил у районі проведення Антитерористичної операції, що значно переважали за кількістю й вогневою міццю гарнізон противника;

— уникнення тактично й пропагандистсько вигідних воєнних дій, але тяжких для мирного населення та для штурмових підрозділів сил АТО активних бойових дій у межах міської забудови;

— уникнення великих руйнувань самого Слов'янська і масових жертв серед цивільного населення. Фактично внаслідок активних бойових дій протягом двох із половиною місяців із застосуванням артилерії й авіації суттєво потерпіло хіба що приміське селище Семенівка як основний укріплений противником район і центральні ворота в місті та кілька споруд у самому Слов'янську. Всі його центральні райони було збережено цілими, а ті, що все ж таки потерпіли від активних бойових дій, було швидко відновлено. І це різко відрізняється від притаманній саме Росії тактики невибіркових, нищівних, масованих артилерійсько-бомбових авіаційних ударів по населених пунктах, які продемонструвала армія РФ під час двох чеченських воєн на своїй території та під час останньої зовнішньополітичної авантюри в Сирії. Весь світ побачив, що Україна не руйнує свої міста й береже життя їхніх мешканців.

Безперечно, тактично грамотними військовими успіхами є збереження контролю, утримання, ефективна оборона силами АТО й недопущення захоплення терористами таких об'єктів:

— територія телевежі на панівній висоті на плато гори Карачун — блокпост №6;

— території стратегічно важливого Краматорського аеродрому;

— блокпости №4 та №5 на основних автотрасах на Південь від міста Слов'янськ — Бахмут і Слов'янськ — Краматорськ;

— великі склади зброї та бронетехніки в самому Бахмуті.

Усе це не дозволило ворогу розвинути свій успіх, натомість дозволило нашим військам використовувати зайняті межі та плацдарми для вогневого контролю над містом, головними дорогами з нього, а також для активних ударних і наступальних дій. Логічним було те, що перші наступальні операції було успішно проведено саме в напрямку на Схід від Слов'янська: на Лиман, Ямпіль, Закітне й далі на Миколаївку. Таким чином, було посилено облогу, звільнено важливі райони та плацдарми вздовж природного кордону річки Сіверський Донецьк, захоплено головні мости й переправи через неї, припинено постачання бойовикам із Луганщини зброї та боєприпасів і поставлено терористичну банду Гірка перед перспективою невідбутного повного оточення та знищення. Те, що почалося для нього як переможний поступ «російської весни» в Криму та згодом як проект побудови Новоросії, як славетна й блискуча перемога для фсбешника, — що не навоювався на Балканах і в Чечні, не награвся у війнушку на своїх військово-історичних реконструкціях, — поступово перетворилося на його ж реальну військову авантюру. У цій авантюрі він, покинутий своїми соратниками, чекав би неминучої смерті чи ганебного полону в оточеному місті без постачання боєприпасів, їжі та води. Проте майже безкровний (за винятком знищеної на блокпосту №5 бронегрупи, — *авт.*) вихід угруповання Гірка з міста 5 липня та передислокації його сил у Донецьк породив серед дослідників історії війни конспірологічні теорії. Всі вони мали різні інтерпретації, але зводилися до одного — чинне на той час військово-політичне керівництво України буцім-то дозволило вийти з пастки бойовикам за якоюсь взаємовигідною домовленістю. Суть її могла б поля-

гати в такому собі розміні, мовляв, «ми вам залишаємо місто без бою й даруємо перемогу, а ви нам даєте вийти в Донецьк і не добиваєте на шляху».

Потенційно каналом зв'язку та гарантом такої домовленості між Києвом і Москвою, можливо, міг би стати якийсь місцевий донбаський, авторитетний в Україні і не чужий у Росії політик і водночас керівник підприємства калібру не менше ніж, припустимо, на той час чинний народний депутат від Партії Регіонів, багаторічний керівник і співвласник промислового гіганта АТ «Новоукраїнський машинобудівний завод», Герой України Георгій Скудар. Тим паче за оперативною інформацією бойовики використовували його потужне підприємство для посилення своєї вогневої потуги: звідти як брутхт забрали, попередньо відновивши, дві великі інженерні машини розгородження ІМР-2 і використовували їх для штурмів аеродрому та блокпосту №5. Однак жодного прямого доказу цього знайти поки що не вдалося. Тому не варто множити конспірологічні теорії й напускати туману. Неодноразові розповіді в різних інтерв'ю різним ЗМІ двох вищих командирів двох різних протиборчих сторін — Муженка й Гірка — підштовхують до такого висновку: один ризикнув і втік в останню шпарину та в останній момент. А інший, навпаки, не ризикнув і не завдав потужних і масованих артилерійських й авіаційних ударів через неточні розвіддані по заздалегідь неідентифікованим як військові цілі, наражаючи на небезпеку цивільних. Вони хоч і не масово, а все ж були в колонах бойовиків, адже разом із ними тікали багато їхніх сімей, штабних і тилових сепаратистів, що довгий час забезпечували їх чи допомагали їм.

В умовах, коли перемога у вигляді звільненого після тривалої облоги міста була майже в кишені щойно призначеного начальника Генштабу Віктора Муженка, віддавати наказ про вогонь по таких цілях із перспективою масово знищити цивільних й отримати невідомо які подальші між-

народно-політичні наслідки для країни — він не ризикнув. Або, скажімо так, йому треба було дуже хотіти заради чогось так ризикнути в такій ситуації, щоб віддати такий наказ. У цьому й причина публічного конфлікту з тоді ще полковником Сергієм Кривоносом. Той очолював угруповання сил АТО на Краматорському аеродромі, і після неодноразових безуспішних умовлянь Муженка наказати відкрити вогонь по виявлених його бійцями ворожих цілях, публічно у присутності кількох свідках звинуватив Муженка в зраді. Звісно, такого той не міг пробачити, і Кривонос потім довго був у немилості.

— *Зрозумійте*, — розповідав він автору цих рядків, — *такі концентровані ворожі цілі, які були для нашої артилерії*

Сергій Кривонос, позивний «Юган», генерал-майор, заступник секретаря Ради нацбезпеки і оборони України, у червні 2014-го — начальник штабу ВДВ ЗСУ, на аеродромі Краматорська

з Карачуна зранку 5 липня на центральній площі Краматорська, або потім на шляху до Донецька для нашої авіації — дуже мало, коли траплялися тоді. Я розумію, що наші могли побоятися неточного вогневого артилерійського удару в центральну площу міста, хоча вона там дуже широка й найближчі кутові житлові будинки далеко розташовані від місця концентрації бойовиків під адміністрацією, де вони були протягом кількох годин. Але на шляху до Донецька для нашої штурмової авіації було кілька ділянок, де ніякої житлової забудови геть не було взагалі, а машини в колоні внизу були як на долоні. Так, я розумію, що це був би ризикований з боку загроз ППО виліт і, напевне, ризикований авіаудар по явно не ідентифікованій як ворожа військовій техніці, а по цивільному автотранспорту. Але гра вартувала свічок, треба було ризикнути — якби ми їх тоді знищили чи повністю, чи частково, вони тікали б аж до Ростова.

А от як про свої мотиви й резони в той драматичний момент розповідав його опонент — найвищий воєначальник країни на той час Віктор Муженко:

— Ми не очікували, що вони так швидко злякаються і вискочать із цього мішка, який було вже уготовано. Але, на жаль, саме оця горловина чи дірка була не закритою. І це дало їм можливість вийти. Інформація поступила, знову ж, незрозуміло з яких джерел про те, що відбувається вихід цього угруповання зі Слов'янська. Є групи людей, які виходять. Це напрямок на вулиці Аеродромній через Черевківку, таке село є. І от у цьому напрямку і вихід уже на Краматорськ. Що то за групи людей: цивільні чи бойовики? Бронетехніки там як такої не було, тому що всі ті БМП і навіть танки, що були в самому Слов'янську, ми потім після зачистки, після взяття під контроль міста, після звільнення, ми всі їх знайшли. Зокрема, і танк, який був працездатним останній, ми потім

8 липня 2014 року. На центральній площі Слов'янська начальник Генштабу В. Муженко, командувач НГУ С. Полторак, міністр внутрішніх справ А. Аваков, майбутній голова СБУ В. Грицак зустрічають Президента України П. Порошенка

його використовували. Як кажуть наші десантники, загинув танк уже в боях за Донецький аеропорт у 2015 році... Себто техніка бойова там не виходила, були цивільні автомобілі. Але практично всю ніч ми вели вогонь по цьому простору — проводили таке вогневе прочісування. На наступний день відправили спецгрупу, щоб провести розвідку. Були виявлені згорілі машини, але всі вони були легковими й цивільного призначення. Якоїсь бойової техніки не було. Тобто ми не розуміли, що за угруповання могло вийти? У якій кількості? Хто були ці люди? А там, мабуть, були й цивільні люди, і це підтвердилося згодом. Розумієте... З цими цивільними і виходило це бандугруповання. Або його рештки, які залишились у Слов'янську. Велика частина з них була знищена в боях за Ямпіль-Закітне, і в боях за Миколаївку. Ми не очікували швидкої такої розв'язки. Нам потрібно було ще день-два для повного блокування, щоб закрити їх у Слов'янську в глухий кут. За такої ситуації, я думаю, що це було б кілька днів, і вони вийшли б із піднятими руками.

ЗАГИБЛІ
У БИТВІ ЗА СЛОВ'ЯНСЬК
УЧАСНИКИ АТО

**Біліченко
Геннадій Васильович**

капітан СБУ

Центр спеціальних операцій "Альфа" Управління СБУ
в Полтавській області
нагороджено орденом Богдана Хмельницького
III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 14 грудня 1972 р.
с. Камишне, Кустанайська область, Республіка Казахстан.

Дата та місце загибелі: 13 квітня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

Гейсун
Ігор Володимирович
старший лейтенант резерву НГУ

1-й резервний батальйон
оперативного призначення
Північне оперативно-територіальне об'єднання НГУ

Дата та місце народження: 17 травня 1978 р.
м. Деражня, Хмельницька область.

Дата та місце загибелі: 11 травня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Грішин
Ігор Іванович**

капітан ЗСУ

16-та бригада армійської авіації Сухопутних військ
Збройних Сил України

нагороджено орденом Богдана Хмельницького

III ступеня (помертно)

Дата та місце народження: 11 січня 1975 р.

м. Слов'янськ, Донецька область.

Дата та місце загибелі: 2 травня 2014 р.

м. Слов'янськ, Донецька область.

**Долінський
Віктор Григорович**
прапорщик НГУ

4-та рота спеціального призначення військової частини 3028
Західного оперативно-територіального об'єднання НГУ
нагороджено орденом "За мужність"
III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 8 квітня 1980 р.
с. Нижчий Ольчедаїв, Могилів-Подільський район, Вінницька область.

Дата та місце загибелі: 5 травня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Панасюк
Сергій Іванович**

старший солдат ЗСУ

95-та ОДШБр Високомобільних десантних військ
Збройних Сил України

нагороджено орденом "За мужність"
III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 20 жовтня 1985 р.
м. Коростишів, Житомирська область.

Дата та місце загибелі: 2 травня 2014 р.
с. Андріївка, Слов'янський район, Донецька область.

**Плохотько
Руслан Володимирович**
підполковник ЗСУ

16-та бригада армійської авіації Сухопутних військ
Збройних Сил України
нагороджено орденом Богдана Хмельницького
I ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 14 січня 1975 р.
м. Харків.

Дата та місце загибелі: 2 травня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Руденко
Сергій Сергійович**

підполковник ЗСУ

16-та бригада армійської авіації Сухопутних військ
Збройних Сил України

**нагороджено орденом Богдана Хмельницького
I ступеня (посмертно)**

Дата та місце народження: 13 квітня 1979 р.
м. Броди, Львівська область.

Дата та місце загибелі: 2 травня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Коваленко
Петро Миколайович**

солдат ЗСУ

95-та ОДШБр Високомобільних десантних військ
Збройних Сил України
нагороджено орденом "За мужність"
III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 25 лютого 1994 р.
с. Рахнівка, Гайсинський район, Вінницька область.

Дата та місце загибелі: 2 травня 2014 р.
с. Андріївка, Слов'янський район, Донецька область.

**Заброцький
Вадим Йосипович**

майор ЗСУ

95-та ОДШБр Високомобільних десантних військ
Збройних Сил України

нагороджено орденом "За мужність"

III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 17 червня 1979 р.
м. Житомир.

Дата та місце загибелі: 13 травня 2014 р.
с. Октябрське, Слов'янський район, Донецька область.

**Сабада
Олександр Борисович**

підполковник ЗСУ

16-та бригада армійської авіації Сухопутних військ
Збройних Сил України

нагороджено орденом Богдана Хмельницького

III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 9 жовтня 1979 р.
с. Мошни, Черкаський район, Черкаська область.

Дата та місце загибелі: 2 травня 2014 р.

м. Слов'янськ, Донецька область.

**Лужевський
Руслан Михайлович**

майор СБУ

Центр спеціальних операцій "Альфа" СБУ
присвоєно звання Герой України
з удостоєнням ордена "Золота Зірка" (посмертно)
нагороджено орденом Богдана Хмельницького
III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 31 серпня 1975 р.
с. Волошинівка, Баришівський район, Київська область.

Дата та місце загибелі: 5 травня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька обл.

**Дульчик
Віталій Георгійович**

капітан ЗСУ

95-та ОДШБр Високомобільних десантних військ
Збройних Сил України
нагороджено орденом Богдана Хмельницького
III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 30 квітня 1986 р.
м. Бердичів, Житомирська область.

Дата та місце загибелі: 13 травня 2014 р.
с. Октябрське, Слов'янський район, Донецька область.

Топчій
Микола Миколайович
майор ЗС

16-та бригада армійської авіації Сухопутних військ
Збройних Сил України
нагороджено орденом Богдана Хмельницького
III ступеня (помертно)

Дата та місце народження: 1 червня 1973 р.
сmt. Близнюки, Харківська область.

Дата та місце загибелі: 2 травня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Аніщенко
Олександр Григорович**

полковник СБУ

Центр спеціальних операцій "Альфа" Управління СБУ в Сумській області

присвоєно звання Герой України

з удостоєнням ордена "Золота Зірка" (помертно)

нагороджено орденом Богдана Хмельницького

III ступеня (помертно)

Дата та місце народження: 17 грудня 1969 р.

м. Суми.

Дата та місце загибелі: 5 травня 2014 р.

м. Слов'янськ, Донецька область.

**Рудий
Віталій Валентинович**

сержант ЗСУ

95-та ОДШБр Високомобільних десантних військ
Збройних Сил України
нагороджено орденом "За мужність"
III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 31 серпня 1984 р.
смт. Головине, Черняхівський район, Житомирська область.

Дата та місце загибелі: 13 травня 2014 р.
с. Октябрське, Слов'янський район, Донецька область.

**Славіцький
Олег Вікторович**

сержант ЗСУ

95-та ОДШБр Високомобільних десантних військ
Збройних Сил України

нагороджено орденом "За мужність"

III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 9 серпня 1975 р.

с. Зоряне, Ружинський район, Житомирська область.

Дата та місце загибелі: 13 травня 2014 р.

с. Октябрське, Слов'янський район, Донецька область.

**Лисенчук
Володимир Васильович**

прапорщик міліції

Спеціальна рота міліції УМВС України
в Івано-Франківській області

нагороджено орденом "За мужність»

I ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 10 червня 1984 р.

с. Лісний Хлібичин, Коломийський район, Івано-Франківська область.

Дата та місце загибелі: 29 травня 2014 р.

м. Слов'янськ, Донецька область.

**Дришлюк
Павло В'ячеславович**

майор ЗСУ

15-та бригада транспортної авіації Повітряних Сил
Збройних Сил України
нагороджено орденом Богдана Хмельницького
III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 24 квітня 1973 р.
м. Бориспіль, Київська область.

Дата та місце загибелі: 6 червня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Хрущ
Сергій Юрійович**

молодший сержант ЗСУ

95-та ОДШБр Високомобільних десантних військ
Збройних Сил України

нагороджено орденом "За мужність"
III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 3 жовтня 1975 р.
с. Верхівня, Ружинський район, Житомирська область.

Дата та місце загибелі: 13 травня 2014 р.
с. Октябрське, Слов'янський район, Донецька область.

**Остап'юк
Петро Володимирович**

старшина міліції

Спеціальна рота міліції УМВС України
в Івано-Франківській області

нагороджено орденом "За мужність»
I ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 14 червня 1988 р.
с. Торговиця, Коломийський район, Івано-Франківська область.

Дата та місце загибелі: 29 травня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Пелехатий
В'ячеслав Максимович**
старший прапорщик ЗСУ

80-та ОДШБр Високомобільних десантних військ
Збройних Сил України
нагороджено орденом "За мужність"
III ступеня (померло)

Дата та місце народження: 5 червня 1974 р.
с. Ярівка, Хотинський район, Чернівецька область.

Дата та місце загибелі: 10 червня 2014 р.
(помер від поранень).

**Якимов
Олександр Валерійович**

старший солдат ЗСУ

95-та ОДШБр Високомобільних десантних військ
Збройних Сил України

нагороджено орденом "За мужність"

III ступеня (по смертно)

Дата та місце народження: 4 червня 1993 р.

с. Кулиничі, Харківський район, Харківська область.

Дата та місце загибелі: 13 травня 2014 р.

с. Олександрівське, Слов'янський район, Донецька область.

**Яков'як
Віктор Петрович**

старший сержант міліції
Спеціальна рота міліції УМВС України
в Івано-Франківській області
нагороджено орденом "За мужність»
I ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 9 серпня 1988 р.
с. Голосків, Коломийський район, Івано-Франківська область.

Дата та місце загибелі: 29 травня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Ігнатченко
Антон Геннадійович**

солдат ЗСУ

25-та ОПДБр Високомобільних десантних військ
Збройних Сил України

нагороджено орденом "За мужність"
III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 14 вересня 1995 р.
м. Кривий Ріг, Дніпропетровська область.

Дата та місце загибелі: 13 червня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Бемяк
Геннадій Йосипович**

солдат ЗСУ

95-та ОДШБр Високомобільних десантних військ

Збройних Сил України

нагороджено орденом "За мужність"

III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 28 березня 1978 р.

с. Рихальське, Смільчинський район, Житомирська область.

Дата та місце загибелі: 19 травня 2014 р.

м. Слов'янськ, Донецька область.

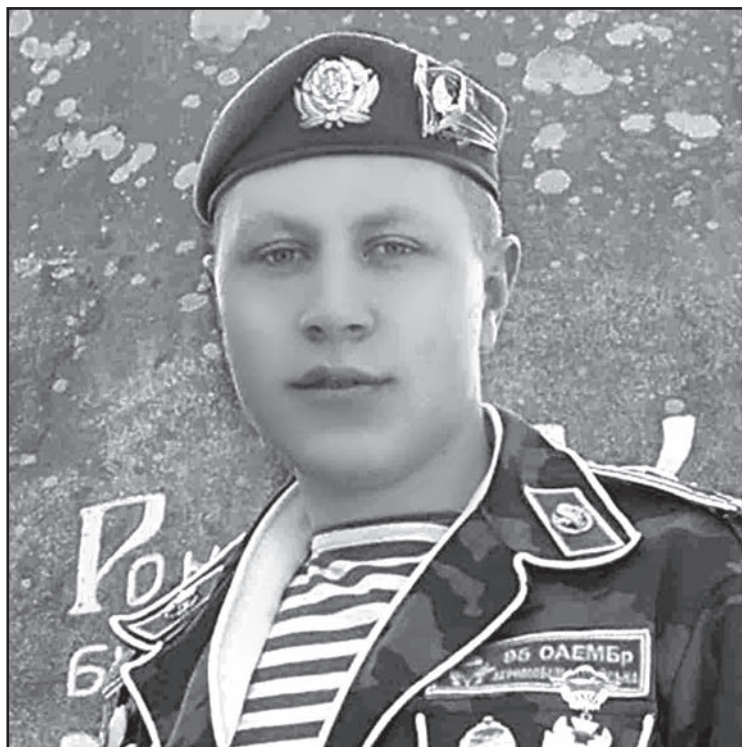

**Шарабуряк
Володимир Богданович**

старший прапорщик міліції
Спеціальна рота міліції УМВС України
в Івано-Франківській області
нагороджено орденом "За мужність"
I ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 9 жовтня 1976 р.
м. Івано-Франківськ.

Дата та місце загибелі: 29 травня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Голяченко
Олександр Михайлович**

солдат ЗСУ

95-та ОДШБр Високомобільних десантних військ
Збройних Сил України

нагороджено орденом "За мужність"

III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 3 травня 1992 р.
с. Славів, Черняхівський район, Житомирська область.

Дата та місце загибелі: 16 червня 2014 р.

(помер від поранень).

**Зінчик
Станіслав Михайлович**

солдат резерву НГУ

18-та стрілецька рота 6 стрілецького батальйону військової частини 3066

Північного оперативно-територіального об'єднання НГУ

нагороджено орденом "За мужність"

III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 22 вересня 1975 р.

с. Гайшин, Переяслав-Хмельницький район, Київська область.

Дата та місце загибелі: 24 травня 2014 р.

м. Слов'янськ, Донецька область.

**Бульдович
Сергій Іванович**

полковник НГУ

Гвардійська авіаційна база
Національної гвардії України
нагороджено орденом "За мужність"
I ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 4 серпня 1973 р.
м. Кіровоград.

Дата та місце загибелі: 29 травня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

Шкіра
Володимир Володимирович
підполковник СБУ

Департамент контррозвідального захисту інтересів держави
у сфері інформаційної безпеки СБУ
нагороджено орденом Богдана Хмельницького
III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 24 лютого 1981р.
м. Київ.

Дата та місце загибелі: 24 червня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Кульчицький
Сергій Петрович**
генерал-майор НГУ

начальник управління бойової та спеціальної підготовки
Головного управління НГУ

присвоєно звання Герой України
з удостоєнням ордена "Золота Зірка" (по смертно)

Дата та місце народження: 17 грудня 1963 р.
м. Веймар, Німеччина.

Дата та місце загибелі: 29 травня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Кравченко
Сергій Миколайович**

капітан НГУ

Гвардійська авіаційна база
Національної гвардії України
нагороджено орденом "За мужність"
I ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 16 березня 1975 р.
м. Олександрія, Кіровоградська область.

Дата та місце загибелі: 29 травня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Петрищук
Олександр Вікторович**
капітан СБУ

Центр спеціальних операцій "Альфа" Управління СБУ
нагороджено орденом Богдана Хмельницького
III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 27 лютого 1987 р.
м. Чернівці.

Дата та місце загибелі: 24 червня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Курилович
Віталій Іванович**

майор НГУ

начальник групи бойової та спеціальної підготовки
військової частини 3024 НГУ

нагороджено орденом "За мужність"

I ступеня (по смертно)

Дата та місце народження: 18 грудня 1973 р.
м. Тернопіль.

Дата та місце загибелі: 29 травня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Сенюк
Тарас Михайлович**

полковник ЗСУ

**95-та ОДШБр Високомобільних десантних військ
Збройних Сил України**

**присвоєно звання Герой України
з удостоєнням ордена "Золота Зірка" (по смертно)**

**Дата та місце народження: 22 червня 1980 р.
м. Коломия, Івано-Франківська область.**

**Дата та місце загибелі: 3 червня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.**

**Горбенко
Ігор Ігорович**

підполковник СБУ

**Центр спеціальних операцій "Альфа" Управління СБУ
нагороджено орденом Богдана Хмельницького
III ступеня (посмертно)**

**Дата та місце народження: 13 січня 1983 р.
м. Потсдам, Німеччина.**

**Дата та місце загибелі: 24 червня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.**

**Ліпський
Віктор Володимирович**

прапорщик НГУ

2-га рота спеціального призначення
військової частини 3028

Західного оперативно-територіального об'єднання НГУ

нагороджено орденом "За мужність»

I ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 11 січня 1983 р.

с. Малі Кутища, Калинівський район, Вінницька область.

Дата та місце загибелі: 29 травня 2014 р.

м. Слов'янськ, Донецька область.

**Могилко
Костянтин Вікторович**

підполковник ЗСУ

15-та бригада транспортної авіації Повітряних Сил
Збройних Сил України

присвоєно звання Герой України

з удостоєнням ордена "Золота Зірка" (по смертно)

Дата та місце народження: 27 травня 1978 р.
м. Вінниця.

Дата та місце загибелі: 6 червня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

Шпак
Марко Валентинович
старший прапорщик СБУ

Центр спеціальних операцій "Альфа" Управління СБУ
нагороджено орденом Богдана Хмельницького
III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 2 серпня 1988 р.
м. Київ.

Дата та місце загибелі: 24 червня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Білошкурський
Валентин Васильович**

прапорщик НГУ

2-га рота спеціального призначення військової частини 3028

Західного оперативного-територіального об'єднання НГУ

нагороджено орденом "За мужність"

I ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 17 грудня 1979 р.
м. Вінниця.

Дата та місце загибелі: 29 травня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Камінський
Сергій Васильович**

майор ЗСУ

15-та бригада транспортної авіації Повітряних Сил
Збройних Сил України
нагороджено орденом Богдана Хмельницького
III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 30 квітня 1975 р.
м. Ямпіль, Вінницька область.

Дата та місце загибелі: 6 червня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

Бєлкін
Андрій Володимирович

підполковник ЗСУ

16-та бригада армійської авіації Сухопутних військ
Збройних Сил України
нагороджено орденом Богдана Хмельницького
III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 2 липня 1977 р.
м. Алушта, АР Крим.

Дата та місце загибелі: 24 червня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Безпалько
Петро Васильович**

старший лейтенант міліції
Спеціальна рота міліції УМВС України
в Івано-Франківській області
нагороджено орденом "За мужність"
I ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 25 жовтня 1980 р.
м. Івано-Франківськ.

Дата та місце загибелі: 29 травня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Момот
Володимир Миколайович**

прапорщик ЗСУ

15-та бригада транспортної авіації Повітряних Сил
Збройних Сил України
нагороджено орденом Богдана Хмельницького
III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 21 липня 1974 р.
м. Бориспіль, Київська область.

Дата та місце загибелі: 6 червня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Мазунов
Руслан Олександрович**
майор ЗСУ

16-та бригада армійської авіації Сухопутних військ
Збройних Сил України
нагороджено орденом Богдана Хмельницького
III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 26 січня 1979 р.
с. Михайлючка, Шепетівський район, Хмельницька область.

Дата та місце загибелі: 24 червня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Семанюк
Василь Васильович**

старший лейтенант міліції

Спеціальна рота міліції УМВС України
в Івано-Франківській області

нагороджено орденом "За мужність"

I ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 11 листопада 1979 р.
м. Івано-Франківськ.

Дата та місце загибелі: 29 травня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Потапенко
Олексій Володимирович**
прапорщик ЗСУ

15-та бригада транспортної авіації Повітряних Сил
Збройних Сил України
нагороджено орденом Богдана Хмельницького
III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 31 січня 1978 р.,
сmt. Макарів, Київська область.

Дата та місце загибелі: 6 червня 2014 р.,
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Шингур
Дмитро Васильович**
майор ЗСУ

16-та бригада армійської авіації Сухопутних військ
Збройних Сил України
нагороджено орденом Богдана Хмельницького
III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 21 липня 1981 р.
с.м.т. Новопсков, Луганська область.

Дата та місце загибелі: 24 червня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Волохов
Олексій Олегович**

старший солдат ЗСУ

3-й окремий полк спеціального призначення
Збройних Сил України
нагороджено орденом "За мужність"
III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 20 березня 1992 р.
м. Кіровоград.

Дата та місце загибелі: 24 червня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Ващук
Ігор Олександрович**

солдат ЗСУ

Збройних Сил України

95-та ОДШБр Високомобільних десантних військ
нагороджено орденом "За мужність"
III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 19 червня 1994 р.
м. Овруч, Житомирська область.

Дата та місце загибелі: 26 червня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Давидов
Ярослав Олегович**

солдат ЗСУ

80-та ОДШБр Високомобільних десантних військ
Збройних Сил України

нагороджено орденом "За мужність"
III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 4 червня 1994 р.
м. Шепетівка, Хмельницька область.

Дата та місце загибелі: 1 липня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Кондаков
Олександр Володимирович**

старший солдат ЗСУ

3-й окремий полк спеціального призначення
Збройних Сил України
нагороджено орденом "За мужність"
III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 7 січня 1992 р.
м. Бердянськ, Запорізька область.

Дата та місце загибелі: 24 червня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Коган
Андрій Ігорович**
сержант ЗСУ

95-та ОДШБр Високомобільних десантних військ
Збройних Сил України
нагороджено орденом "За мужність"
III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 26 квітня 1984 р.
м. Калинівка, Вінницька область.

Дата та місце загибелі: 26 червня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Чепелюк
Володимир Миколайович**
сержант ЗСУ

80-та ОДШБр Високомобільних десантних військ
Збройних Сил України
нагороджено орденом "За мужність"
III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 14 травня 1992 р.
с. М'якоти, Ізяславський район, Хмельницька область.

Дата та місце загибелі: 3 липня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Гулик
Артур Ярославович**

солдат резерву НГУ
2-га рота оперативного призначення
батальйону оперативного призначення (резервістів)
військової частини 3027
Північного оперативно-територіального об'єднання НГУ
нагороджено орденом "За мужність"
III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 17 липня 1983 р.
м. Борислав, Львівська область.

Дата та місце загибелі: 26 червня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Боднар
Петро Степанович**

солдат ЗСУ

95-та ОДШБр Високомобільних десантних військ
Збройних Сил України

нагороджено орденом "За мужність"

III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 10 липня 1976 р.

с. Панка, Сторожинецький район, Чернівецька область.

Дата та місце загибелі: 28 червня 2014 р.

с. Карпівка, Слов'янський район, Донецька область.

**Лисечко
Антон Ігорович**

сержант ЗСУ

79-та ОДШБр Високомобільних десантних військ
Збройних Сил України

нагороджено орденом "За мужність"
III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 4 листопада 1988 р.
смт. Широке, Широківський район, Дніпропетровська область.

Дата та місце загибелі: 4 липня 2014 р.
смт. Ямпіль, Краснолиманський район, Донецька область.

**Серебряков
Олександр Вікторович**

старший солдат ЗСУ

25-та ОПДБр Високомобільних десантних військ

Збройних Сил України

нагороджено орденом "За мужність"

III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 18 травня 1992 р.

м. Дніпропетровськ.

Дата та місце загибелі: 26 червня 2014 р.

м. Слов'янськ, Донецька область.

**Ординський
Леонід Іванович**

молодший сержант ЗСУ

95-та ОДШБр Високомобільних десантних військ

Збройних Сил України

нагороджено орденом "За мужність"

III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 3 серпня 1973 р.

м. Бар, Вінницька область.

Дата та місце загибелі: 28 червня 2014 р.

с. Карпівка, Слов'янський район, Донецька область.

Кеда
Дмитро Юрійович
солдат ЗСУ

79-та ОДШБр Високомобільних десантних військ
Збройних Сил України
нагороджено орденом "За мужність"
III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 4 липня 1995 р.
м. Луганськ.

Дата та місце загибелі: 4 липня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

**Добрянський
Максим Сергійович**

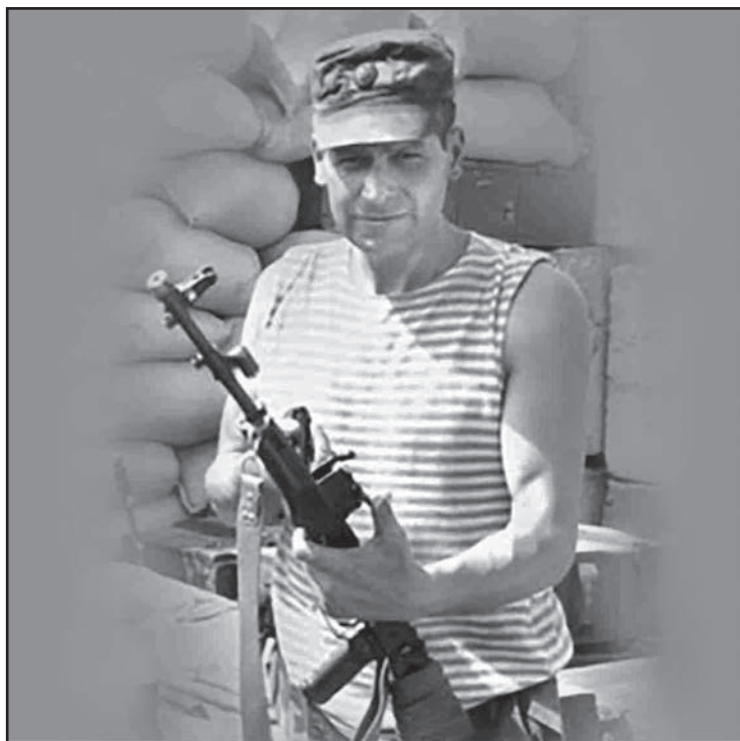
старший солдат ЗСУ

95-та ОДШБр Високомобільних десантних військ
Збройних Сил України

нагороджено орденом "За мужність"
III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 6 червня 1988 р.
м. Коростишів, Житомирська область.

Дата та місце загибелі: 26 червня 2014 р.
м. Слов'янськ, Донецька область.

Закусіло Олександр Іванович

сержант ЗСУ

95-та ОДШБр Високомобільних десантних військ
Збройних Сил України

нагороджено орденом "За мужність"
III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 4 листопада 1974 р.
с. Білilівка, Ружинський район, Житомирська область.

Дата та місце загибелі: 28 червня 2014 р.
с. Карпівка, Слов'янський район, Донецька область.

**Мендель
Роман Володимирович**

сержант ЗСУ

25-та ОПДБр Високомобільних десантних військ
Збройних Сил України

нагороджено орденом "За мужність"

III ступеня (посмертно)

Дата та місце народження: 6 грудня 1989 р.
с. Новопетрівка, Магдалинівський район, Дніпропетровська область.

Дата та місце загибелі: 5 липня 2014 р.

м. Слов'янськ, Донецька область.

Епілог

Сила ворожої медіапропаганди

Під час свого третього журналістського відрядження 30 травня 2014 року в зону АТО під Слов'янськ від телеканалу «Еспресо» мені вдалося потрапити в одну з на той час найгарячіших точок війни — територію Радіотелевізійної передавальної станції (РТПС) Краматорськ державного концерну Радіомовлення, радіозв'язку та телебачення (РРТ), що розташована на горі Карачун (у перекладі з тюркської — чорна смерть) над Слов'янськом. Це панівна висота над містом у 168 м, на якій було розташовано телевізійну щоглу заввишки 222 м з кількома виробничими спорудами під нею та господарськими будівлями.

З одного боку відкривалася широка панорама на все місто. З іншого — велике рівне плато. Найближчий населений пункт — село Андріївка, одне з кількох навколо міста. Ще 2–3 травня внаслідок швидкісного вогневого бою з невеликою групою сепаратистів, які були там нетривалий час, усю цю висоту зі стратегічно важливим об'єктом РТПС взяли під контроль підрозділи десантників 95-ї житомирської бригади посилені ротою гвардійців-добровольців 1-го резервного батальйону НГУ. Потім туди ж перекинули вертольотами й взвод міліціонерів-спецпризначенців колишнього загону «Беркут» з Івано-Франківської області. Цю позицію командування АТО назвало блокпостом № 6. Насправді це був не так класичний блокпост на дорозі, як великий за площею об'єкт, така собі передова оперативна база, охорону й оборону якої штаб АТО визначив як одне з пріоритетних бойових завдань. На великому рівному плато гори Карачун постійно сідали й злітали бойові вертольоти, там само розташовува-

лися артилерійські та мінометні батареї десантників. Під'їзди обабіч одної-єдиної дороги, що вела туди, пильно охороняли блокпости, бронетехніку — БТР-80 було розташовано по периметру всього цього укріпленого району як всередині огороженого периметра РТПС, так і ззовні. Наших на високому Карачуні відразу почали обстрілювати бойовики з усіх видів зброї, зокрема 120-мм мінами із захопленого в десантників 25-ї бригади самохідного міномета НОНА 2с9. Штурмувати ворогу цей об'єкт було безглуздо — там були доволі потужні сили АТО. З гори десантникам і гвардійцям було дуже зручно й тактично вигідно постійно тримати під вогневим контролем село Андріївку, «зеленку» навколо, навіть усе місто та під'їзні шляхи до нього.

Наприкінці травня війна на Донбасі вже ввійшла в гарячу стадію. База на Карачуні у відриві від основних баз штабу АТО перебувала фактично у ворожому оточенні й була епіцентром постійних боезіткнень. Відсутність води на той час була однією з головних проблем українського гарнізону Карачуна, який налічував загалом до трьох сотень бійців. Вони користувалися тільки привезеною водою, якої катастрофічно бракувало, відтак її набирали, де тільки було можливо, навіть збирали дощову.

Внаслідок активних бойових дій у місті відразу було припинено централізоване водопостачання РТПС. За ініціативи гвардійця Мирослава Гая, який служив тоді на Карачуні, його приятеля Юрія Касьянова, на той час одному з найактивніших під Слов'янськом волонтерів із групи «Армія SOS», якимось дивом вдалося знайти в Харкові компанію, що в таких військових умовах зголосилася приїхати й пробурити на Карачуні свердловину в пошуку води. Разом із бурильниками на Карачун дозволили взяти і двох журналістів — мене й Аркадія Бабченка, який за погодженням з СБУ тоді так само перебував і працював під Слов'янськом.

У селі Барвенкове за нами приїхали для супроводу десантники 95-ї оаебр. На двох армійських джипах «Хаммер» із кулеметами НСВТ 12,7-мм ми в'їхали на Карачун із захід-

ного напрямку. На той час ми були, напевно, першими журналістами, які сюди потрапили. Відтак усе хотілося фотографувати й фільмувати на відео. Проте, як показав подальший хід подій, на війні таке бажання часто варто стримувати.

Перше враження від Карачуна — тут вирувало життя великої військової бази на самому передньому краї війни. Під вечір першого дня по позиціях бойовиків почала працювати наша артилерія — вогонь із гаубиць Д-30, який на тій війні я побачив уперше, звісно, вражав. Нас розмістили в розташуванні роти гвардійців, у технічній споруді на господарському дворі. Окрім Мирослава Гая там служили й кілька добровольців, долі яких склалися трагічно й драматично та зробили їх відомими, впізнаваними воїнами. Один з них — Андрій «Ендрю» Галущенко, який загинув на початку 2015 року на Луганщині в районі Лобачеве-Лопаскіне, натрапивши на засідку.

У причетності до тієї гучної атаки на очолювану Галущенко антиконтрабандну групу, координовану СБУ, слідство військової прокуратури обґрунтовано підозрювало своїх же військових — військовослужбовців 92-ї механізованої бригади, але юридично ці підозри підтвердити не вдалося.

Другий — Віталій «Італієць» Марків, який був несправедливо звинувачений і засуджений за нібито причетність до загибелі італійського фоторепортера Андреа Роккеллі. Він зі своїм російським перекладачем Андрієм Мироновим за шість днів до нашого приїзду, 24 травня, загинув внаслідок мінометного обстрілу під горою Карачун, неподалік залізничного переїзду біля керамічної фабрики «Зеус Кераміка».

Марків на час нашої зустрічі у розташуванні гвардійців зустрічав волонтерську передачу: мішки з військовим взуттям і спорядженням розвантажили з легкової машини. Під час цього на територію РТПС заїхали медики-волонтери Армен Нікогосян й Ілля Лисенко, які спільно працювали на машині «швидкої допомоги» й самовіддано приїздили в найвіддаленіші та найнебезпечніші села під Слов'янськом для надання медичної допомоги всім, хто її потребував.

Ми коротко й приязно поспілкувалися всі разом. Марків серед гвардійців був одним із найкраще екіпірованих бійців: новий камуфляж, взуття, сучасний «обвіс» автомата, ручний гранатомет РПП-18 «Муха» за спиною із надписом англійською «Сюрприз для сепаратистів від української армії». Все це комунікаційно було новим і дуже привабливим. Ми захоплено робили фото й відео та детально розпитували гвардійців, знімали їхній військовий побут, виїзд на бойове завдання та слухали їхні історії про службу, ворожі обстріли та бої.

У якийсь момент ми побачили на той час цікавий кадр — дівчину-військовослужбовицю, яка чистила свій автомат. Спробували з Аркадієм її сфотографувати, але вона заперечила й попросила цього не робити. З'ясувалося, що вона служить у батальйоні десантників. Не можна, значить — не можна. Ми, звісно, погодилися й поринули в поточні справи: спостерігали за роботою бурильників, знімали поточне фронтове життя гвардійців, записували різні інтерв'ю, а вночі — спостерігали на позиціях десантників, як артилерія б'є по виявлених ворожих позиціях.

30 травня 2014 року. Зліва направо: Журналіст А. Бабченко, волонтер-медик А. Нікогосян, волонтер Ю. Касьянов, журналіст А. Шевченко, волонтер А. Скінтей, волонтер-медик І. Лисенко, військовослужбовець НГУ В. Марків на території РТПС на горі Карачун. Фото автора

Минула ніч. На наступний день, 31 травня, на господарському дворі РТПС, де було розтушування роти гвардійців, я зустрів ту саму дівчину, яка з автоматом і каскою в руці йшла прямо на мене. Геть забувши про її вчорашнє прохання — не знімати її, я зробив знімок телефоном. Вона нічого не сказала й почимчикувала далі у своїх справах. Фотографія вийшла красива та емоційно приваблива: дівчина — український солдат із посмішкою прямо в камеру та зброєю у руках, не боячись ворога, прямує назустріч

небезпеці в одній із найгарячіших точок війни на горі Карачун.

Приблизно з таким текстом я написав пафосний пост на своїй сторінці у Фейсбуці. І хоч мобільний інтернет працював нестабільно, мені вдалося опублікувати цю та кілька інших світлин. Не минуло й двох годин, як буквально всі російські та сепаратистські інтернет-ресурси, які тоді ще не були заблоковані й були у вільному доступі всіх читачів на території України, вибухнули пропагандистськими прокльонами на її адресу. Заголовки на російських сайтах були один страшніше від одного й прагнули максимально демонізували зображену на фотографії дівчину-солдата.

Комунікаційно ворожа медіапропаганда максимально спотворила суть опублікованого фото й максимально широко подала його, не багато — не мало, як доказ військових злочинів, які буцім-то вчиняє українська армія у Слов'янську. «Вона вбиває мирних мешканців Слов'янська, знайти і знищити» — такий був загальний пафос ворожої пропаганди.

Незважаючи на те, що всі українські медіаресурси об'єктивно й позитивно показали опубліковану у соцмережі фотогалерею з Карачуна, командир підрозділу цієї дівчини,

який повернувся з бойового завдання під вечір, розлютився на мене не на жарт. Головна претензія була така: навіщо ти зіпсував їй життя й подальшу військову службу, навіщо завдав їй моральних страждань від численних дописів ворожих пропагандистів, якщо вона попередила, що її не треба фотографувати? Звісно, я визнавав свою необачність. Намагався пояснити, що переслідував тільки хорошу, патріотичну мету популяризації служби в армії публікацією хороших інформаційних матеріалів і яскравих фото та відео, але це все одно не вберегло від жорсткої розмови з командиром і його десантниками не лише мене, а й колегу Аркадія Бабченка. Він, як то кажуть, ні за що потрапив під гарячу руку. За що я досі відчуваю перед ним провину. Не буду вдаватися в деталі цієї тривалої драматичної розмови — нічого приємного в ній не було, але в результаті ми опинилися під вартою: я — в підвалі з чотирма затриманими за підозрою в сепаратизмі місцевими, він — в іншій ямі просто неба під дощем. Дякувати нашим товаришам, волонтеру Юрію Касьянову, гвардійцю Мирославу Гаю, які там на місці намагалися переговорами вгамувати лють командира десантників — наше ув'язнення було нетривалим. У грозову ніч під рясним дощем нас під конвоєм вивезли за крайній блокпост і висадили на дорозі, мовляв, ідіть, куди хочете. Все, що ми могли тоді зробити, — відійти десь на кілометр, відлежати до світанку під деревом, ховаючись від щільного дощу. Завдячуючи медикам-волонтерам Армену Нікогосяну й Іллі Лисенку, які в ніч приїхали за нами у цей небезпечний район, ранок 1 червня ми зустріли вже в Ізюмі.

Ця особиста історія яскраво ілюструє потужний вплив і високу відповідальність фахової журналістської роботи на фронті. А ще — силу ворожої інформаційно-пропагандистської війни, що розв'язали й донині ведуть російські та сепаратистські комунікаційні підрозділи гібридної війни, яким потрібно обов'язково протидіяти.

Зміст

Передмова	3
Вступ	8
Розділ 1. Перша кров. Атака у Вербну неділю 13 квітня 2014 року	13
Розділ 2. Перша зрада. Втрата бронетехніки ЗСУ	27
Розділ 3. Перша страта. Володимир Рибак	41
Розділ 4. Перша атака. Візитка Яроша	53
Розділ 5. Перший наступ	71
Розділ 6. Перший великий бій	93
Розділ 7. Перші втрати Збройних сил України	109
Розділ 8. Перша засідка	127
Розділ 9. Перший журналіст. Несправедливе звинувачення гвардійця Марківа у смерті фотографа Рокеллі	139
Розділ 10. Перший генерал. Загибель Сергія Кульчицького та диво порятунку штурмана Макеєнка	165
Розділ 11. Перший штурм. Звільнення Красного Лимана	181
Розділ 12. Перше перемир'я. Десятиденне припинення вогню	205
Розділ 13. Перший аеродром	233
Розділ 14. Перший «Лісник». Оперативна робота агентурно-бойової групи Валерія Івановича Куліша, позивний «Лісник»	255
Розділ 15. Перше оточення. Звільнення Миколаївки силами АТО	275
Розділ 16. Перший прорив	303
Розділ 17. Перша перемога	321
Післямова	351
Загиблі у битві за Слов'янськ учасники АТО	361
Епілог. Сила ворожої медіапропаганди	425

Громадсько-політичне видання

Серія «Хроніка»

ШЕВЧЕНКО Артем

СЛОВ'ЯНСЬК. ПОЧАТОК ВІЙНИ

Головний редактор *О. В. Красовицький*
Відповідальна за випуск *Т. П. Затуливітер*
Художній редактор *О. А. Гугалова-Мешикова*
Технічний редактор *Г. С. Таран*
Комп'ютерна верстка: *Т. В. Мальчевська*
Коректор *О. О. Жирнова*

Підписано до друку 17.06.2020. Формат 84×108 ¹/₃₂.
Умов. друк. арк. 22,68. Облік.-вид. арк. 19,25.
Тираж 1500 прим. Замовлення № .

ТОВ «Видавництво Фоліо»
вул. Римарська, 21А, м. Харків, 61057
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 5244 від 09.11.2016

Сайт та інтернет-магазин видавництва:
www.folio.com.ua
Електронна адреса:
market@folio.com.ua

Надруковано з готових позитивів
у ТОВ «Видавництво Фоліо»
вул. Римарська, 21А, м. Харків, 61057
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 5244 від 09.11.2016